WORKMEN'S CIRCLE CAMP

דארפט איהר האבען געלד?

מיר לייען צו ביזנעסלייט און ארבייטער פון $50 ביז $5000
פאר א יאהר צייט אדער ווייניגער

אויף וועכענטליכע אדער מאנאטליכע אפצאהלונגען, פאר געזעצליכען רעיט אינטערעסט. איהר קריגט עס אהן שווערינקייטען.
אלעס וואס איהר דארפט איז צוויי גוט־זאגער. זיי קענען זיין קרובים אדער פריינד. שנעלע און פינקטליכע באהאנדלונג.

אונטער דער אויפזיכט פון דעם סטייט בענקינג דעפארטמענט.

אויב איהר האט אבגעשפארטע געלד

קריגט איהר ביי אונז 5½% פראצענט טעגליכע אינטערעסט

איהר קריגט אייער געלט צו יעדער צייט מיט אינטערעסט
ביז דעם לעצטען טאג.

אונזערע רעסאורסעס זייען איבער

$20,000,000,00

מעמבערס פון אמעריקען בעינקערס אססאסיאיישאן

MODERN INVESTMENT AND LOAN CORP.

INDUSTRIAL BANKING

JACOB LEICHTMAN, *President*

NEW YORK
116 FIFTH AVENUE
170 NASSAU STREET
318 GRAND STREET
122 EAST 42nd STREET
249 WEST 34th STREET
12 WEST 28th STREET

BRONX
322 EAST 149th STREET

BROOKLYN
1697 PITKIN AVENUE
87 GRAHAM AVENUE

Under Supervision of the New York State Banking Department

FIVE YEARS OF THE WORKMEN'S CIRLCE CAMP

By R. BLOCK

Chairman of the W. C. Camp Committee

THE road which we traveled for the five years was not strewn with flowers but full of thorns, disappointments and heartache. I still remember the first meeting at which the W. C. Camp Committee was organized, on Saturday, March 27, 1926. The meeting took place soon after our Left Winged friends had usurped our Kinderland Camp. Their battle cry was that they will take away from us all our cultural institutions and those that are active in these institutions will follow. In other words, they threatened to take those people that give life and vitality to all our cultural work. The meeting was called at the initiative of our National Educational Committee of the Workmen's Circle, the New York City Committee and the Central School Committee. We sat, a small group of people and considered the possibility of building a new children's camp. We were not in a happy mood. Deep in our hearts there was a doubt as to whether we would be able to accomplish this. We were not at all sure how our branches will respond to this dream of ours.

Our Left Winged friends assured us that the members of the Workmen's Circle were not interested in any cultural work. It is only they, the "select" that are interested in educational work among the Jewish labor masses. After the leave our organization, there will be no one to carry on the work.

We, the loyal members of the Workmen's Circle, well know that this was just a slander on the intelligence of our members. From experience we knew that the W. C. members could, under favorable conditions, accomplish wonders. With the characteristic stubborness of all our work, we decided at that meeting that the W. C. will have a camp for its members of New York and vicinity. We will have a camp for children, where the future heirs of the W. C. will be educated to love and appreciate the socialistic and labor ideals for which their parents fought all their lives. A camp for adults, where our members could spend their vacation far from the stuffy and tumultuous city.

Then we called a conference of branches. They responded enthusiastically and pledged their full moral and financial support.

I do not intend to write a history of our camp. The events are still too young and the impressions too fresh in our minds. Nevertheless, I cannot help remind myself of all those that have been active in the work, about the sorrows and joys that we experienced for these five years. We received enough moral support but not enough financial. It was late in the season and without much hesitation we rented a small place in Stamford, Connecticut.

The Stamford Camp is a history in itself. There we grew very rich in experience but we were financially, very poor. Neverthless, our first thought was: We will build a camp of our own.

It sounded absurd to some. All we had was a deficit but it was a dear dream to us. We began the work with the zeal of those who believe in their ideals. We fought for every inch of ground. We influenced others. We made friends of enemies, and with $2,500, borrowed

money, we bought the place that is now worth a quarter of a million dollars.

A book could be written about all the hardships we had securing the money in order to build the camp. Here I wish to mention the hearty support that we had from the National Executive Committee of the W. C. of that time.

We bought a piece of land that was a wilderness. Until then, it was a picinic ground for the neighboring population. There we built a modern city. I well remember the day in February, 1927, a few days before we bought the camp. I went to look at the place. It was a cold winter day. Everything was covered with white, glittering snow. I stood near the Sylvan Lake. It was a lonely sight. With all my optimism I could not believe that in a very short time a magic city will spring up here.

We had to build the camp in six weeks. And yet do everything on a grand scale as is becoming to the W. C., and all this without money. There were moments when it seemed to us that we are on the verge of shipwreck. What disappointing and heartaching hours we lived through. But the branches of the W. C. came to our rescue. They well realized the necessity of such an institution. Branch after branch accepted the three dollar tax and those members that could give as much as they could voluntarily, and the National Committee was generous enough to make it possible for us to get money on the pledge of the branches.

Then came the opening. Hundreds of people came to see what the dreamers had done. There was not enough place to accommodate all. We were not prepared and naturally we broke down under the strain. Never will I forget that day. How desperately we worked. Some committeemen carried beds; others acted as waiters; and still others were "jacks of all trades". Our guests took this good-humourdly. They knew that under the circumstances it could not be otherwise. The Camp Committee was always more than a management committee. They had not only to think how to pay the mortgages, but had to do all the hard work in order to spare expense. All the benefits that the committee men had were the angry scoldings of dissatisfied guests.

To conclude, as one that has been and still is, the Chairman of the Camp Committee, I want to say that in spite of all the hardships, we are well satisfied with what we have done. Now when we are preparing to celebrate our Fifth Jubilee, we may very well be proud of our work. We have succeeded in building an institution so beautiful and so modern that only the creative powers of the Workmen's Circle could do. Our Children Camp is the pride of our school movement. In our camp, the children are educated in the spirit and ideals of the W. C. Lately, we have also made it possible for all children, poor as well as rich to enjoy the benefits of our camp. I will not say anything now about the importance of our camp for adults. I only wish to extend hearty greetings and thanks to all those that have been active in the camp movement. I am confident that in the future as it has been in the past, we will all work together to make the Workmen's Circle Camp of New York the pride of our organization.

THE WORKMEN'S CIRLE AND ITS CAMPS

By N. CHANIN,

President of the Workmen's Circle.

THERE was a time in the Workmen's Circle when there was a movement for Labor Lyceums. Every city either built a Labor Lyceum or bore in its heart the hope of building one, in order that the Radical Movement might have a home of its own. The Labor Lyceums cost the members of the Workmen's Circle a fortune. If it were only possible to collect the money that the branches of the Workmen's Circle expended because of the mistakes that were made during this period, we would now be able to build a wonderful building of our own. Not taking into consideration all these mistakes, these Labor Lyceums were and still are an important factor in our Radical and Socialistic work in every city.

If these cities had not had these Labor Lyceums the Workmen's Circle movement would have suffered and become weaker. People want to have, in addition to their own home, a Community Center where all those who are working for the same cause can get together, not as strangers, not as tenants, but as comrades. Working on this principle, the Workmen's Circle accomplished a great deal. In the far south, in the west, and in the small cities of the middle west, one is often wont to see unexpectedly, while taking a walk through the streets of the town, a building bearing the Workmen's Circle Emblem, on which were written, in English these words: "Workmen's Circle Labor Lyceum"; and unconsciously, one is surrounded by a warm and pleasant feeling.

For the last five years, these cities in America, which are of some importance and where there is more or less of a Workmen's Circle movement, were occupied with the hope of either supporting these camps which were already in existence, or of building a camp, if there were not one there already. When someone visits another city, the first questions asked of him are: "How was the Workmen's Circle Camp bought?" "How is it supported?" "And of what use is a camp to the Workmen's Circle?"

We have camps in the following cities: New York, Chicago, Toronto, Boston, Philadelphia, Los Angeles, and Baltimore. It so happened that I visited the camps in Los Angeles, Chicago, and New York. Each of the three camps is a world in itself.

I happened to be in the Los Angeles Camp when it was first bought. The high mountains and the beautiful valleys, in which the camp is situated, are typical of the beautiful state of California. So prodigious and enchanting is the beauty of nature there, that it is no wonder that the members of the Workmen's Circle of California sacrificed themselves to build this camp and to change the beautiful hills and valleys into a Workmen's Circle Colony. Such a place could have been picked only by people who love the beauty of nature and the beauty of Califorinia.

I also happened to be in the Chicago Workmen's Circle Camp, and with just as much enthusiasm I looked upon the work that had been accomplished in Chicago. To one of the highest spots overlooking the magnificent Lake Michigan, a committee representing the Workmen's Circle came, and without money bought

an old, uncultivated, forsaken farm, forty-two acres of land in all, and decided that there they would build a Workmen's Circle Summer Home. They divided the land in half. One half they sold to members of the Workmen's Circle who built cottages there. With the money which they got from the sale of this land, they were able not only to pay for the entire tract of land that they had bought, but also had left $6000 with which to build a Workmen's Circle Children Camp on the other half of the land. They started with nothing; but now the camp has several splendid children's bungalows. The Mohliver and the Pinsker Branches of Chicago built two very beautiful buildings, where almost fifty children can be accommodated, and gave them to the camp as a gift. Such a gift can be given only by people who love both the cause for which the money is intended and the work that is being done.

When the Leftwingers took "Kinderland" from the Workmen's Circle in New York, the Workmen's Circle began to build a new camp on Sylvan Lake, the same lake on which the Kinderland Camp is situated. The place has been made so extraordinarily beautiful and so large that it is the summer home for more than five hunderd children of Workmen's Circle members at one time. The news coming from the other camps is always cheerful, despite the fact that their financial burdens are not always light. All of our camps are not only for children but also for adults. In every city, our Camp Committee Men try to change our camps, both for children and adults, into cultural centers. They try to combine enjoyment with enlightenment and with culture. This task is not always easy, but everything is done to carry out this plan.

No matter what the Workmen's Circle and its members undertake, the work, even if mistakes are made, is always crowned with success.

Into our great and varied activity, no matter what its nature, so much love and so much loyalty is put, that even our hearts and souls are in the work. The work in the various institutions has one grave fault, that puts all our undertakings in a great danger; namely, that we do not think of the future of the Workmen's Circle. There are many people who work for the camps, for the "schulen", for the Medical Department, and for Labor Lyceums, but few of them think of increasing the membership of the Workmen's Circle. If our Branches, Camp Committees, and Labor Lyceums work for only one phace of our organization and do not think of the future of the organization as a whole, all our institutions, though successful, will not be worth anything. Many strange people visit our camps, and it must be the duty of the camp people to see that through the Camp, the Workmen's Circle should grow and become stronger. Only then will the camps be of value to us. All important institutions will be successful only when the foundations on which they stand will be strong. At the opening of the Camp this year and in future years, we must keep this in mind.

FIVE YEARS OF THE WORKMEN'S CIRCLE CAMP

By J. BASKIN

IT is five years since the Workmen's Circle Camp has been in existence, five years since we have laid the foundation for a new and important institution in the Workmen's Circle. On such occasions we usually begin to look back in our minds and remind ourselves of all that happened at that time. I still cannot reconcile myself to the fact that such an institution could be initiated with no funds at all. When we began to build the Sanitarium, we at least knew that it was a national institution. The building of the Sanitarium was authorized by a resolution of our National Convention. This meant that all expenses for the building of the Sanitarium would become a part of our budget and a special tax would be levied upon our members. It was different with respect to our camp for the camp is a local institution. In order to get the branches to tax their members for this purpose, it was necessary to go to each and every branch separately, not knowing which would accept and which reject our demand. Nevertheless, we undertook to build a camp. We dared!

Once begun, we continued with our work. Today the camp is existing and growing. This shows that the camp was a necessity in the life of our movement. The branches taxed their members, the members contributing as much as they could voluntarily. Why? Because the institution appealed to their hearts and souls. What can be more necessary and more important for our members than to provide a place, where our members and especially their children could get, at a low price, a comfortable vacation under the open sky, amongst fields and green lawns, where they could enjoy the beauty of nature, in an environment close to the ideals of our movement. This is the ideal place where the children of the members of the Workmen's Circle can become acquainted with the ideals of their parents and the motives that made them join the Workmen's Circle. The Workmen's Circle Camp is for our children, both a vacation and an education.

This thought was the driving force behind our movement. This is what made us undertake such a risky step. It is said that for the Workmen's Circle, one has just to begin thinking about something and it will in the end be realized. That this is true has been shown by the history of our movement.

What have we achieved with our camp up till the present time? We are asked "You have been working for five years. The "children" of the first years are grown-up young men and ladies now. Are they in our ranks?" The answer is, "It is too early to ask such questions, and besides, the results of such work cannot be measured by the number of active elements that fill our ranks. A business man can never exactly say how much an advertisement has profited his business, but he does know that an advertisement is indispensable for his business."

Our camp has not only had a direct influence on our children, but it has also created a special atmosphere, a new relationship between parents and their children. Our members come to the camp not only because they want a rest; they come because they know that there they will find "our" atmosphere; there they will meet people of "their own kind"—people who share the same beliefs and

ideals. They want to see how the younger generation is being educated in these beliefs and ideals. They are interested to see how our experienced teachers inculcate in the minds of our children the lofty ideals of our movement.

The camp has enriched our movement. We have gained a new field of activity. In this new field the younger elements of our organization have found activity for themselves. This activity is not confined to New York. It can be found all over the country as well as in Canada, and it penetrates more and more deeply into our souls, discovering always new wells of energy. It is true that our New York Branches have taken a great responsibility upon themselves. Not only must they keep the camp going financially, but they must also always be attentive to the work in the camp. It will probably take many years until the debts of the camp will be paid, But, as is well known, the greater the worries, the greater will be the enthusiasm for the work. As George Bernard Shaw has said, great things are done only when great goals are set before the performer. In the same way, the Workmen's Circle has never limited its activity to any one field but has always searched for new fields of endeavor.

Our way has always been hard and thorny, our work strenuous, but it has paid. Now, after years of strenuous work, we are not yet ready to say, "We have done our work and now we can rest". We are just as active as we have always been. The camp is proof of it and when the work of the camp will be finished there will be new work to undertake, new institutions to be built.

A Group of Children's Bungalows.

The Workmen's Circle Camp is situated on the banks of Sylvan Lake, near Pawling, N. Y., about seventy miles from New York City. In size the camp covers about one hundred acres of beautifully treed land abounding in magnificent scenes. There are about sixty buildings in the camp, equipped with the most modern installations and conveniences which insure for the children and guests of the camp a most comfortable and enjoyable vacation.

WHY A YIDDISH CAMP

By PH. GELIEBTER

FIVE ears of the Workmen's Circle Camp! Five years of a new activity for our organization. Five years are but a short time to sum up the development of a new branch of activity. Yet, when we stop to consider the work that has been accomplished for the camp, we can very well be proud of the results that have been achieved.

Wonders will happen. From this camp activity has been created a new life, a new strength. The new, as well as the old members became interested in the work and were delighted to see the great amount of spirit that accompanied the work which the camp required. Here and there some harm was done because of the split that was brought about by the Communists, in the Workmen's Circle in general and in the Workmen's Circle Schools in particular, but the split also served to give more energy and strength to our own ranks. Not only did the division indirectly help us to strengthen our own position but it also helped to create, here and there, new institutions. The camp is the best example of this. When the left-wingers took "Kinderland" away, it was clear to all that the only way out was to build a camp of our own. The struggle with the left-wingers strengthened the belief in the necessity for such an institution. The National Executive Committee of that time, together with many active members of the Workmen's Circle and Workmen's Circle Schools soon began to agitate for such a move. As the feasibility of a Workmen's Circle Camp in New York began to be realized, the number of supporters grew by leaps and bounds. Our branches, schools, and members realized more and more the necessity of a summer home for children and for adults. After all, a camp is indispensable to people who dwell in large cities, especially those who work the entire year, to whom a short and cheap, as well as excellent vacation, is a godsend. The average mother, who has no outside help at all, bears the yoke and the worries of the home and of children the year round. From morn till night the home and children occupy her thoughts. When the children go to school, she arises early that she may prepare breakfast and help them get ready for school. These difficulties are much more complicated during the summer vacation, when the children do not attend school. Besides, now the children must be taken care of for twenty-four hours of the day. The summer heat affects the child in the city as does no other time of the year.

When the Workmen's Circle Camp was built, the possibility for hundreds and thousands of parents to enjoy a vacation of at least a few weeks and to free themselves from worries about their children, was realized. However, the most important thing of all is the camp for the children. These children who spend the entire year in a big city, and live in small, uncomfortable rooms, and play in narrow streets, are given the opportunity to get away from all this and to enjoy the fresh air and become acquainted with nature. Children who come to the camp for the first time are struck by one or another of the beauties of nature. Some children are carried away by the beauty of the lake. Others stand and drink in the beauty of the awe-inspiring sunset until the last purple ray has melted in the twilight. Many lie on their back under the shade

of the trees and peacefully look at the still life of nature. The camp is not only a new life for the children, but also a paradise for them. Their daily routine, to which they had been accustomed both in school and at home, disappears. They do not hear the commands of their parents: "Don't do this" and "Don't do that." Of course, there is some discipline in camp, but it is quite different from that at home. The commands and demands come from strange people, not from the family: from teachers, counselors, and fellow-children, who think only of the good of the child—of his health and of his amusement. They help the child to see a new atmosphere, and to understand himself and his fellow-men better.

Several years ago camps were thought of only as summer homes, where children were taken merely for the fresh air and to gain weight. In the last few years, the camps have become quite different. It is, of course, necessary that children should leave the stuffy city and enjoy the nourishing food and fresh air, but this is not enough. A camp must also be a place where children can be brought up in a social and cultural environment. Although children should not be taught during the summer months as they are taught in a classroom, nevertheless every camp activity must be run so as to bring the children into this social-cultural atmosphere. The child's life in camp must be a continuation of his life at home and in "schule". The children in camp need not learn from books, as is done the year round in Public School or in the Workmen's Circle School, but every branch of camp activity must teach them something..

We are still asked: "Why should our children camp be run in Yiddish? Would it not be better if the talks, the singing, the discussions of the children would be conducted in English? The people who ask these questions know that the Yiddish-American child understands English better than Yiddish, and that it would therefore be more familiar and easier if the work in our camp should be carried on in English. This is the same point that had been made against the Yiddish Workmen's Circle School. If these arguments showed no foundation in regard to the schools, they have still less foundation in regard to the camp. When a child comes to camp, he is greeted by and introduced into a new atmosphere. Each new thing, each happening of nature brings forth new feelings, new questions. The children who have never attended a Workmen's Circle School begin to become acquainted with and accustomed to the Yiddish language even if the language is at first strange to them. For those children who have attended a Workmen's Circle School, the Yiddish language is only a continuation of what they had had before. For those who have not attended a school, the learning of the Yiddish language is one of the "new things" they are taught at camp, one of the new things that call forth new ideas and thoughts. The language is a necessity for both the first and second group. During the few weeks that the children spend at camp, they become acquainted with Yiddish culture,—with Yiddish stories, names of Yiddish writers, incidents of the workers' movement, biographies of people who fought for the freedom of mankind, and Yiddish folk-songs. All this helps directly or indirectly to give the children some idea of our Yiddish life in general and the Yiddish workers' life in particular. In camp more work can be done in a few weeks than a year's work in a "schule". If a child goes to a "schule" three times a week, he is under our guidance for about 135 hours of the "schule year". When the child goes to camp for five weeks, and if we take twelve hours off each day for sleeping

and resting, we still have eighty-four hours a week or four hundred and twenty hours for the five weeks. In this short period the children spend more time with the teachers and counselors and they can therefore get more from the work and from the cultaural-social activity that is carried on in camp. When a child learns some Yiddish folk-songs or workers' songs and when he becomes acquainted with Peretz, Ash, Scholom Aleichem, Marx, Lenin, Gompers, Meyer London, Sacco and Vanzetti, he only begins to take part in the wonderful work that goes on in camp.

We need not worry about the English language. Since children are forced to go to the Public School, the Yiddish-American chlidren will surely know the English language. But when we bring the children, during their vacation, into a Yiddish atmosphere, they become more closely acquainted with the Yiddish language, Yiddish culture, the workers' movement. This is, without doubt, a great factor in the teachings of the Workmen's Circle Camp and because of this, the Workmen's Circle Camp is different from other camps. Due to the Socialistic spirit and Yiddish language, our camp has another color, another character. Just as we are proud of this difference in our camp, so are we also proud that it is different in respect to language. Those who oppose Yiddish may, if they want, argue with us, but those who send their children to camp realize that the Workmen's Circle Camp is striving toward a higher ideal.

Our camp has also become a place of pleasure for our youth. The members of our Young Circle League begin to think of the Workmen's Circle Camp as their summer place, as the place where they will spend their vacation. The more the children of our members and the Yiddish American youth come to camp, the more do they become acquainted with us and our work and the more chances have we to take them into our ranks.

The Workmen's Circle Camp of New York, as well as those in other parts of the country, serves also as a place of rest for our own members and their families. During the five years that the Workmen's Circle Camp has been in existence, it has become a true summer place for hundreds of children and thousands of Workmen's Circle members and their friends. The camp is gradually becoming, both for the youths and the grown-ups, not only a resting place but also a center for social and cultural activity. Besides the ordinary concerts and amusements, lectures and discussions of important problems are held. It is being planned this year to attract the guests so that they, too, should participate in the dramatic, musical, and cultural activities of the camp.

The Workmen's Circle Camp of New York was founded by a small group of members who started work with empty hands, so to speak. They had no finances at all, no place in which to build a camp. Their only fortune was the belief in the constructive ability of the Workmen's Circle, and in the necessity for such an undertaking. This spiritual fortune of theirs made possible the building of the camp, which is now worth about a quarter of a million dollars. When we think of the small group of Workmen's Circle members who five years ago strove with all their power to start a camp, and worried where they would get the first few dollars to pay the rent for the temporary camp in Stamford, and when we think that in so short a time a great and wonderful institution was organized—an institution that is of tremendous use and great joy to hundreds of children and thousands of adults—we cannot help but feel how proud the Workmen's Circle and especially those members and branches who have played a great part in the building of the camp must be.

OUR SCHOOL AND OUR CAMP

By HAIM KANTOROVITCH

PROGRESSIVE teachers working in Public Schools always complain about their bad lot. They are progressive, some of the Radicals, and in their schools they would like to try out the newest and most progressive methods of education. This they are unable to do, for tradition weighs heavily upon them and every new device is being met with enmity by the political bosses of the school. At a discussion meeting of teachers, a young man complained: "The dead hand of Tradition presses heavily upon our school and does not leave it move, and the political bosses see to it that the dead hand is not removed." In the press and at public meetings, the teachers are urged to be up to date, to read and interest themselves in the "last word of the Science of Education"; to follow keenly and with interest every new experiment that is being performed in some corner of the world. In this practical work, however, he must conform with tradition. Too much "Progressivism" may cost him his job.

It is just the opposite with the teacher of the Yiddish school in America. No tradition weighs upon him. In fact, he has too little tradition. His progressivism is always encouraged. His "bosses" are usually extreme Radicals. In the Workmen's Circle Schools the teachers are Socialists. One can lose his job in a school not for being too progressive but for not being progressive enough. Every new thought is greeted with joy; teachers are encouraged to try out every new experiment.

Are they doing it?

In theory the Workmen's Circle Schools are the most progressive, — in practice they are most conservative. The contradiction between theory and practice is really appalling. Is it because the teachers do not believe in what they say or is it because they are not able to practice what they preach? Neither! The difference between the Public School teacher and the teacher of the Workmen's Circle School is this: the former has all the means necessary for doing what he thinks should be done but he lacks freedom of action; the latter has all the freedom of action required but lacks the material things necessary for his experiments.

The Workmen's Circle School is an "addition" to the Public School. The child comes to the Workmen's Circle School after spending five or six hours in the Public School. In contrast with the new, large, spacious, and comfortable school is the small and usually uncomfortable Workmen's Circle School, very often located in a tenement house; the child very well knows that the important thing is the Public School; his Workmen's Circle School is nothing but an addition, the necessity of which he often does not understand. It is easy to see that under such conditions no experiments could be made.

For instance, at our meetings and in our magazines we often hear and read about the difference between the old and the new methods of education. In the old school the child is nothing but a passive receptor, the teacher being the only active person in the classroom. The teacher talks and the child is supposed to listen and remember. It is not his business to ask what the use of all this is, and what he has to do with it. Good children do what they are told to do and

ask no questions. The new school wants to be an activity school; the pupil is to be active. School must become a part of the child's life; the most important thing for the teacher to do is to awaken and to stimulate creative instincts of the child; not passive information but active experience is the method of the new school.

The genius has not yet been found who could do this in a small, uncomfortable, badly equipped room, where a child comes for one hour after having spent five or six hours in a Public School. Our teacher can dream of all the wonderful things he reads about in the latest books on education and can long for the time when he will have the material means to realize his dreams. Meanwhile, he "teaches" his pupils. He talks to them about social ideals, and they listen. He reads to them from the best Jewish authors, and they listen. He tells them the fascinating story of Jewish History, and they listen. He is active and his pupils are mostly passive; they listen and are supposed to remember. Most of them do remember, especially when the teacher knows how to tell things interestingly. This is, of course, an old and conservative system, but the only one that could be used in our schools.

Attempts are made to overcome these defects. In some cases these attempts are successful. The school clubs, the school paper, and other such devices succeed in making the children feel that they are doing somtehing of importance for themselves through the school. These instances are few, yet always successful.

2.

What cannot be done in our schools can be accomplished in our camp. Everything that the schools lack can be found in the camp. For ten weeks the child is entirely ours; no one and nothing interferes with us. The child has no other school and no other life. All material means are at hand.

Unfortunately, the camp is only open for ten weeks. Many children come for only a two-week vacation. We would be satisfied if we could keep the children there for at least twice, or three times, ten. But, in spite of the fact that they are with us for such a short time, we are able to accomplish much work.

In camp where the child is ours for twenty-four hours of the day, our pedagogical dreams can be realized. Here there is no need for sighs—"Oh, if we only had the opportunity!" We are given the opportunity at camp.

Time belongs to us, — worries about rent for the "Schule" have flown, — our work flows along smoothly,—without interference. In camp we need not be satisfied with words, for here we can act, perform, do things that we have dreamt of. It is in camp that life and learning can be made inseparable. The children camp must not be the place only for the teaching of Socialism—**It must be the place where we live a Yiddish-Socialistic life.**

The children republic in camp can and must be the place where the children learn to govern and discipline themselves. Life in camp must be organized in such a way as to make the children feel that the camp is theirs; that they rule there; that they will be the ones to suffer if they allow unfit laws to be passed and that they will derive pleasure from laws that are made for the benefit of all. They must be responsible for their actions. The teaching of Jewish must be combined with camp-life in such a day as to be unable to distinguish between the two. The problem of camp-life must also be part of their learning. Another important factor of camp-life is "work". Camp work must become part of the daily routine, part of the child's

daily life. The work must aim at some goal for work done without any purpose behind it is useless. Children work because the entire camp is to use or derive pleasure from the completed piece of work. The work done at camp should be done cooperatively—not because someone has said that cooperation brings about better results than individual work, but because everything in camp is done collectively and work should not be the exception. It is quite unnecessary to speak of justice in camp, for justice is a problem much discussed there. The Children's Court busies itself debating this problem daily. Each decision rendered by this jury, which is composed of children only, is discussed by the entire children body. Those who are acquainted with the camp, know how accurately all decisions of the Children's Court have been executed. It is also a well-known fact that a decision which is thought by some to be unjustified, creates much excitement among the children. This and other such remarkable incidents of the daily life of the camp children can well be used to advantage by the teachers.

Naturally much depends upon the staff that guides the children in their work. If a staff was appointed and "economy" in salary played a part in the appointments, then the rearing of the children would suffer. A counselor is often described as an unimportant employee. After all, what does he do but take care of children? And is that such a very great trick? The people that think thus are greatly mistaken. If they would look into the work of a counselor more deeply, they would see and appreciate the work done.

The "Debs" Club Meets.

THE STAFF

110 people are employed in the camp, 45 in the educational department, and 65 in the business department.

Th staff of leaders, entertainers and counsellors are carefully selected individuals, competent, sympathetic and with the necessary university or vocational training.

FIVE YEARS OF OUR CHILDREN'S CAMP

B M. EVENSKY

THE camp for children of Workmen's Circle members, which is only a few hours ride from New York, is, as the name implies, only a local institution. The camp was begun and built by the branches of New York and vicinity. The name—is only a name—for in reality, the camp is a national institution, that embodies the ideals of the greatest Yiddish Workers Organization of the world. Through the camp, we see a picture of the social and cultural part that the Workmen's Circle plays among the Yiddish workers of America.

Many other states have followed New York's excellent example. The movement for camps has spread throughout the country, wherever a Workmen's Circle Branch is to be found. It has become a national movement, a movement to organize places for pleasure for adults, and centers of culture and education for the children of Workmen's Circle members. It is there that they receive a Socialistic education in a Yiddish environment.

The Camp at Pawling, N. Y., is five years old. Twenty minutes ride from the Pawling Railroad Station, one discovers a Yiddish colony with many beautiful buildings, that are situated near the beautiful Sylvan Lake. It is a Children's Colony, a Children's Republic, in which adults also have their rights. This colony is a pride to the organization that has built it up in so short a time. When a stranger visits the camp and sees the beautiful bungalows, the amusement places, and all the other buildings, he finds it hard to believe that all this was created through the efforts of Jewish Working Men that have themselves tasted years of sweat-shop work. It is still harder to believe that the building of this colony was started without a cent.

A deficit was the only finance that the initiators had when they began to build the camp. They had to pay for the unsuccessful attempt of the Stamford Camp. Now — five years later — the camp is worth a quarter of a million dollars, a sum that its initiators never dreamt of.

When the building of the Workmen's Circle Camp began, the pioneers of this movement had no money at all, but energy and enthusiasm for their work was not lacking. The work could not have been done without the hearty support of the thousands of Workmen's Circle members and of the National Office. The pioneers had to combat with the deadening skepticism of our "practical" members. They had to overcome many obstacles. It was a hard fight but the fight was won. This shows what a collective wheel can do.

The camp of New York, as well as the camps all over the country, is as yet a young institution. There is still plenty of room for improvement. The camp reflects the spirit of the Workmen's Circle. Even through the shade, the reflection of everything that is lofty and beautiful in the Workmen's Circle can be seen. We are well aware that the camp has its defects, just as every other thing. As yet there is nothing that is perfect in the world. We must judge everything relatively. When we compare this institution of Jewish workers to other such institutions, we surely can be proud of it.

Not so long ago, the newspapers were full of reports of a trial in which the leaders of a middle class fraternal order

were mixed up. Serious charges were brought against these leaders. The court acquitted them of these charges. We do not question the justice of the court. The most interesting thing to us was the attitude towards their ideals that these leaders had shown. With them it was business before everything. Ideals are ideals, but business is business. It is no crime in the bourgeois world to be paid for teaching lofty ideals. The more one gets paid, the cleverer he is supposed to be. To make heavy profits out of an ideal is no crime.

This is the moral of the bourgeois world. How superior the active members and leaders of the Workmen's Circle are in comparison with those of the bourgeois world. No one in the Workmen's Circle has ever thought of getting paid for the work that he has done. Work is done because one believes that the work is necessary and important for the movement.

It would be very interesting to relate the history of the Workmens' Circle Camp to remind ourselves of those "prehistoric" days of our camp when the late Friend Dubrow, the Friends Block, Feinerman, Solovioff, Alperin, Heskel, Wallace, and others were sitting among charts and blue-prints thinking, deliberating, doubting—all with one thought in mind, "We must have a camp", a camp that should be an organic part of the Workmen's Circle.

We have always had enough trouble. I could mention several tragic and comic incidents. Here is an example: The night was dark and rainy. No, not rainy. It was pouring. Hundreds of the Workmen's Circle members have come to camp for the week-end, but there is no place available for sleeping. Ostrowsky looks worried—as usual—but his worries are not about the guests. Together with his colleague, Meltzer, he looks for some means whereby this overflow of guests should not disturb the children. Members of the Camp Committee, Solovioff, Guzman, Alperin, Shapiro, Rosen, and even the chairman, Block, are carrying beds, quilts, mattresses. They do not even feel the rain. They are not aware of it. Their only desire is to satisfy "their" guests.

Workmen's Circle Camp is a city, a city with streets, buildings, and amusement places—a place where members can escape from the hot and dusty streets of the city.

The camp is, comparatively speaking, a financial success. It pays for itself; its debts are constantly reduced. There are no profits, perhaps, that is, no profits in money, but there are profits that cannot be measured in dollars and cents.

The Workmen's Circle Camp of New York develops and widens the social and cultural horizon of the members and of their children. There will be profits, but these will make their appearance in later years.

THE SOCIAL SERVICE BUREAU IN THE WORKMEN'S CIRCLE

By ROSE ASCH-SIMPSON

"SOCIAL work finds its foundation in the ancient and honorable injunction to do good to others, hence social work is a service to assist the individual and the family to overcome handicaps and to make adjustments to life, in order that the person may be put in possession of himself through the development of his powers."

The spirit of Social Service work to the sick and the distressed is not new; however, Social Service work as an organized body is in existence only since 1905 and since then over five hundred such institutions have sprung up almost simultaneously all over the United States, some directly affiliated with hospitals, dispensaries and other units, while others are conducted under private auspices and philanthropic organizations. The business of such institutions is to further the care of the patient, the indigent, as well as to look after the families of such and aid them materially whenever necessary.

How urgent a need is Social Service in the Workmen's Circle, how would such a Bureau function, and what meaning would it have for its members? These questions were naturally uppermost in the minds of those in the Workmen's Circle who were instrumental in creating such a Bureau, and it is therefore reasonable for them to seek an answer to those questions.

Let us now briefly survey the application of Social Service to the members of the Workmen's Circle.

It is true that we have a Sanatorium for incipient tuberculous members. (The Workmen's Circle admits to its Sanatorium only incipient tuberculous patients, and all others so afflicted and in an advanced stage must seek shelter elsewhere).

We also have a Medical Department which does very extensive work in giving medical aid to the members and their families. It is an excellent institution conducted very efficiently.

We have a Sick Benefit Department which is paying sick benefit for various illnesses during a certain allotted time.

We have an Educational Department catering to the cultural development of the members.

We have a very beautiful camp, with the most modern equipments for children of the members, as well as for the members themselves.

We have a Younth Movement engaged in an endeavor in recruit all the young elements and draw them to our midst.

We have, since very recently, Ladies Auxiliaries Branches of the Workmen's Circle, composed exclusively of women.

And last but not least we have the Cemetery and Mortuary Departments.

All of the aforesaid units that comprise the Workmen's Circle minister to all the members of the organization; some only to those that can afford to pay for them, occasionally giving free aid only in cases most distressing. But the individual Branches give a great deal of assistance to its needy members all the time, and some give without restraint. Yet, all such help without a centralized and organized body is not sufficiently effective to allay the necessary want.

Aside from that, the family is attacked by a number of complicated problems, and when a member is confronted with

problems of an intimate and complicated type, none of those departments mentioned is ready to receive him and give the required solace. The Social Service Bureau is the only place equipped with the necessary instrumentalities to approach the very recesses of the soul of a member so affected. He comes to the Bureau as to an intimate and bares his soul without restraint and with the candor of a close relationship.

Considering all the units of the Workmen's Circle, as they are constituted today, one is inevitably faced with the following questions:

1. What are we to do with our tuberculous members, their wives and children, that cannot gain admittance into the Workmen's Circle Sanatorium?

2. What are we to do with our feeble minded children, who through malnutrition become defectives, or who are unfortunate to be born that way.

3. How are we to obtain all the necessary medical and surgical help when there isn't enough bread in the house to feed the many mouths?

4. What are we to do with our children to keep them off the streets during the hot summer days?

5. And how are we to dispose of many intricate problems that no department of the Workmen's Circle is in a position to solve?

6. How are we to take care of our members' widows who are entitled to widows' pensions and know not how to procure it?

7. What about our sick members who became incapacitated through accidents while at work, and who through inexperience and in an anxiety to procure the most, misrepresent their claims and become entangled with the compensation bureaus?

The Social Service worker has the necessary and required education and training to handle all such problems in a scientific manner. And sympathy alone is by far not the sum total of what a member without means needs. The Social Service Bureau can help him spiritually and also materially where the other institutions of the Workmen's Circle cannot.

Modern Social Service is the outcome of economic and political developments and has since its inception become highly specialized. To properly describe the service it renders to one in distress, whether that distress be physical, mental or economic, it is only necessary to quote a passage from an authority on Social Service work: "A new voice speaks to the souls of men and women, calling for a new age with all its altered relationships and adventures in life." In other words, the business of the Social worker is to be able to show concern for human distress and have the scientific approach to human suffering.

Returning to the standard benefits of the Workmen's Circle, we want to say that all such benefits established during those years when the cost of living was on a much lower scale than it is today; the sums thus paid are therefore insufficient today to meet the needs of the members during their illness. On the other hand, to increase those benefits would imply a drain on the organization itself, as well as a drain on the material circumstances of the member. Years ago the benefits of the Workmen's Circle were quite adequate for meeting the cost of medical care. The machinery of the organized care of the sick is so complicated now that to avail one's self of it one must know exactly how to go about it.

This Bureau is in a position to draw on all the possible resources for the benefit of those who are in a dire need. The Bureau can therefore utilize all the benefits paid by the Workmen's Circle in a much more effective way than the fund

allows under the present circumstances. It is there where the Bureau can be made indispensible; it points out to the applicant where the proper care may be obtained and it also points out the way of how the member may avail himself of the opportunities offered by the funds of our institution, as well as all other outside institutions. And this is done without causing the recipient any humiliation.

The fact that this Workmen's Circle Bureau is self-supporting, maintained on the income derived from membership dues, is in itself a guarantee against the element of charity, and no member need hesitate to apply to this Bureau whenever he finds it necessary.

The Bureau proposes to centralize the system of paying benefits by the Workmen's Circle, benefits paid both by the General Office and by the individual Branches. The large amounts of money that are paid out both by the general and local offices from their respective treasuries, when combined and utilized by the Social Service Bureau can bring much more substantial relief to any given case and to all cases taken together. This sort of help should be organized on a large scale and only then could it easily multiply the relief possibilities for all members collectively and individually.

The Bureau also proposes to enter upon many new phases of Social work, such as vocational guidance, unemployment to the handicapped, hygiene education and many other activities. To analyze them all would require several more articles and we hope to do so on some future occasion.

We should, however, like to point out the wonderful achievements of this Bureau during its first few months of existence.

The Bureau began its operations officially on July 15, 1929. From that time until March 15, 1930, there were five hundred and eighteen applications falling into the following divisions:

Hospitalization	122
Convalescent care	47
Dependent and defective children	21
Family problems	60
Advice and aid in re-pensions	33
Advice and aid in re-litigations	18
Nurses sent in emergencies	13
Miscellaneous	204
Total	518

The applicants are constantly on the increase and when we write these lines May 31, 1930, the number of applications for the various cases as specified above have already reached over seven hundred.

And while the Workmen's Circle draws its membership from an element that has been reared in an environment designed to give them sufficient subsistence for life, the records of the applicants, as they appear on the files of the Social Service Bureau, reveal an entirely different story.

All the problems that have been brought to the attention of the Social Service Bureau reflect depth of tragedy and grave social ills. Every one of the applicants received courteous and prompt attention. An inspection of the records on file, will prove that sympathy and human understanding went into every one of the operations in connection with those cases. Only a thorough acquaintance with the achievements attained thus far by this Bureau can arouse the proper amount of enthusiasm for the noble cause of such a work.

Yet the members will bear in mind that old motto: "united we stand". For that reason it is essential that all the Branches of Greater New York join this department and contribute their share of dues. An increase of financial support

will make it possible to increase the various services that devolve upon us.

We are not entirely satisfied with the limited amount of work the Bureau is doing now. We are reaching out for much greater activities. And only with the cooperation and financial assistance of the members can this feat be accomplished. Otherwise it will have to remain in its present narrow confines and limited activities.

We therefore call upon all branches of Greater New York that have thus far not joined the Social Service Bureau as dues-paying branches (though many of such branches have availed themselves of the services of this bureau to a very large extent) and help carry on a work that promises to eclipse all other activities of the organization, no matter how useful and how glorious they may be. We are happy in the marvelous results that the bureau has already attained, and we are striving out for still greater and much more gratifying results. Friends, once an institution of the Workmen's Circle has become identified with the National Office, accepted by the General Office in its home, it becomes a Workmen's Circle unit, and it therefore behooves you to join its ranks and help carry on the work.

Sylvan Lake on our Grounds.

Sylvan Lake is one of the finest lakes in the State of New York. The water is cool and clear and crystal, giving the greatest of pleasure to both, bathers and swimmers.

THE REAL "RED CROSS" OF THE JEWISH LABOR MOVEMENT

By ABRAHAM ZUCKER

THE Workmen's Circle can truly be called the "Red Cross" of the Jewish labor movement in America. Instead of healing military men of war it cares for the militants of the workers army. The "Circle" not only does its activity among the fallen, but in the constructive and reconstructive movements it is always the "first aid" organization.

However, the chief reason why the Workmen's Circle enjoys being the most popular of any other organization in the Jewish labor movement, is the care it takes of its sick and needy comrades.

Much and well deserved praise has been written and said about this gigantic workingmen's Socialist fraternal association . . . about its large membership; the aid given to its sick and needy comrades; its extensive educational work; its influencial partaking in various relief, social, civil and political affairs and its constant and generous assistance to the Socialist and labor movement, but far too little has been said of its "pride" institution the SANATORIUM.

The Sanatorium which the Circle maintains in Liberty, N. Y., for tubercular victims has added much to its strength and influence. Although the cost of building and maintenance of this institution to date is more than a Million Dollars, not one printed or oral word of appeal was issued to any outside organization or individual for its support.

To build this Sanatorium was for many years a dream of the organization—and a dream it was till 1908, when Dr. Charles Rayefsky came to the convention of the Workmen's Circle and proposed a definite plan for the building and maintaining of a sanatorium for the treatment of patients suffering from the "white plague". The decision to build the sanatorium came in response to a definite need. The members of the Workmen's Circle, when stricken with the workers disease found hardship in complying with the "red tape", necessary to gain admission to the hospitals, and when finally admitted, did not get the needed attention. It was this need that brought forth the acceptance of Dr. Rayefsky's plan.

The Sanatorium was erected on the most beautifully situated piece of land in Sullivan County and is spread over 180 acres of land. The numerous patient's buildings, the hospital, administration office, visiting grounds, the huge chicken farm and the entrance gate give the place a view of beauty and comfort the eye. The "Chicago Lake" adds much to its appearance. It is used by the patients during the winter for skating and at this time is used for rowing and fishing.

Their library which is combined with the Gregory Gershuni lean to is stocked up with literature that gives ease to the mind as well as food for thought. The patients from time to time elect to their own librarian who cares for the cattaloging, distribution and orderly keeping of the books, periodicals and daily newspapers.

Medically the patients get the care as only members of rich families can afford. The members of the Workmen's Circle do not pay for their stay which is however limited to nine months. By a recent decision of the organization, wives and

children of members are also accepted at a small fee.

Only incipient or moderately advanced cases are accepted. When a member is too far advanced and is not eligible for the sanatorium he (or she) is given $600 so as to be enabled to go to a more distant state where the climate is more beneficial for the member. During the existence of the sanatorium a little over three thousand patients were cared for under its roof, of which fully 90 per cent have gained their health and are now back at their daily occupations and have been saved from the clutches of death.

For the benefit and convenience of the numerous ex-patients and other members who spend their vacation in the Catskill Mountains resorts, the sanatorium maintains "Clinic Days" every Tuesday, between 2 and 4 o'clock, so they can come there to receive treatments and be examined. There is of course no charge made.

The Workmen's Circle recently celebrated the 20th Anniversary of its modern and democratically managed sanatorium. It is distinguished from all others, as it is not dependent on any individual or organization for help. It was built and is being maintained from a fund to which only members of the organization have the honor to contribute. It cost the W. C. about $100,00 early to maintain it. This sum is assessed among the members who pay $1.40 yearly.

Dr. M. Tashman, the admitting physician and one of the foremost authorities on tuberculosis, has this to say about this wonderful institution: "The Workmen Circle Sanatorium is indeed a unique institution. To my konwledge it is the only one of its kind in America. It demonstrates what organization and intelligent leadership can do. This institution is no longer an experiment. It rests on solid ground and has built up for itself a degree of prestige and tradition, which must necessarily aid its growth. While much progress has been made, further progress is possible, and I hope that under my guidance, and with the cooperation of those in authority, this institution will continue to discharge its humanitarian functions in an increasing measure."

To the late comrade, Dr. Julius Halpern and to Dr. Emanuel Singer of Liberty, is due much credit for their tireless endeavors to establish this institution and make it so Modern, Effective and Beautiful.

The men on whom falls the present responsibility to direct its medical and administrative functions and who create the home atmosphere and friendly relationship among the patients are Dr. Bruno Harwood and Mr. D. Diamond, who are constantly on the grounds to care for the needs of the temporarily sick stricken members of the working class.

Yes, the most unique sanatorium I have ever seen is this health resort, built and maintained by the organization which is the real "Red Cross" of the Labor Movement of the United States.

May the institution develop and grow as long as the present order creates its victims; but the workingmen should hasten this system out which draws its consumptive victims from the working class. I hope the time will be soon, but till then the Workmen's Circle Sanatorium will be the pride of the Jewish labor movement in general and the Workmen's Circle in particular.

A CAMP FOR THE CHILD

By DR. M. TASHMAN

THE Workmen's Circle Camp for Children is yet another task among several, undertaken by the Workmen's Circle of a far-reaching, beneficent and profound social implication conceived and executed, not in a spirit of charity, but through a desire for mutual helpfulness and co-operative improvement.

The importance and efficacy of this institution are self-evident and beyond dispute. The pity is rather that so vast an army of helpless and innocent children, born in the stuffy tenements and reared in the City's streets with all their attendant dangers, are barred indubitably by reason of their poverty from enjoying the slightest contact with life in the open country and all its health-giving qualities.

It took many years and much pioneering effort to impress the mass of the people with the importance of fresh air at all times. It is only in recent times that the vital importance of sunshine has been recognized. The ancient Egyptians worshipped their Sun God 'Ra because they believed that he was the source of all life. This religious concept in later centuries was regarded merely as a superstition and lay forgotten for thousands of years until comparatively recent times when science succeeded in proving definitely the profound and vital truth that sunshine is essential to our existence. Thus does Progress move in circles, and Truth, long forgotten, is rediscovered!

This Camp is a source of much joy and pleasure to children in the opportunities it affords for games, various exercises and outdoor living. It is a means of awakening their aesthetic appreciation by introducing them to the beauties and profundities of nature. But more important than all these are the opportunities it affords of building up their health so that illness is made more difficult to contract. It is better, more economical, more logical and more humane to prevent disease than to cure it. Curative medicine must yield to preventive medicine with the growth of intelligence and education among our working classes.

If we will promote the health of our children, we will need less of hospitals and other forms of corrective institutions. More camps, more opportunities for building up the physical and mental health of our children will mean a happier, stronger and more prosperous citizenry in the future, and will release considerable effort, energy and money now spent for many defects and illnesses contracted because of a lack of such opportunities as the Workmen's Circle Camp for Children affords.

Both as a citizen of this great country and as a member of the noble calling of medicine, I wish to express my appreciation of the splendid work this institution is performing, and to congratulate those among you who have had the broad vision, the courage and tenacity to make this institution possible, so that the children of some of our workers, at least, might enjoy those far-reaching opportunities of which their parents were deprived by the unlucky circumstances of having been born in a less enlightened age.

May your work continue to grow and prosper and serve as an example and inspiration to other workers in other communities, to do for their children what you have done for yours!

M. TASHMAN, M.D.

June 4, 1930.

THE DANGEROUS AGE

By BRUNO S. HARWOOD, M.D.,
Superintendent and Medical Director, Workmen's Circle Sanatorium,
Liberty, New York.

IT has been recognized that the susceptibility to infection with Tuberculosis is greatest in infancy and childhood. The younger the child the greater is the likelihood of its contracting the disease in a fatal form. This is the reason for our anxiety to prevent childhood infection. It has been estimated that one percent of our population is affected with active tuberculosis. If these patients are permitted to mingle freely and often carelessly with others, especially with children, it is obvious that the danger of infection must be very great. What then must be done to minimize it? If we could segregate in suitable institutions or colonies all cases of active tuberculosis, we would go far in this direction. However, at present, this is impossible of accomplishment. The next best procedure is the removal of patients in advanced (and therefore most dangerous) stages of the disease; the careful supervision of those who remain at home, constantly bearing in mind that sanitary and hygienic precautions must be strictly observed. Frequently, I am asked the question by tuberculous patients, "Doctor, when can I get married?" This is a difficult question to answer, because it does not only involve the health of the patient, but, also that of the off-spring. If the disease has been entirely arrested, one would think that marriage may be permitted. Unfortunately, it is impossible to tell when the illness may break out again, which is likely to occur in women during pregnancy or childbirth with disastrous results. It goes without saying that patients suffering from active pulmonary tuberculosis should not marry. However, if they do, it is almost criminal to have the offspring of such a marriage remain with the parents, as the child is practically certain to become infected and is very liable to die from tuberculosis before reaching one year of age. If it is possible to remove infants from the source of infection, this should be done at least until they reach the age of eighteen months. As they grow older, the danger from contracting a fatal infection becomes less. Still the utmost care should be taken to keep them away from the patient, particularly from their coming in close contact with or being kissed by a tuberculous person. Children should not be permitted to play on the floor as they are more likely to pick up infectious material which has settled there. No dry sweeping should be allowed. If small children cannot be kept away from the floor, the latter may be covered with a blanket which should be frequently washed.

It is of the greatest importance to maintain the health of the children and to build up their resistance in order to enable them to overcome infection successfully. Whenever possible, infants should be breast-fed. Particular attention must be paid to the digestive tract so that they may not suffer from disturbance of the stomach and intestines which is so dangerous during the hot season. Their nourishment must be so regulated that they may gain in weight and strength. They should not be permitted to suffer from mal-nutrition or to become victims of Rickets. As they grow up careful attention must be paid to any physical defects which may become ap-

parent. The teeth should not be neglected; even the primary teeth should receive the dentist's attention. Mouth breathing must be corrected as it leads to deformities of the facial structure and undermines the health of the child. This condition is most often due to the presence of adenoids and enlarged tonsils. The latter should not be removed except for one of the following reasons:

1st. If they are so large as to cause an obstruction even though they may not be diseased.

2nd. If they are diseased, irrespective of size.

3rd. If the child suffers from frequent attacks of sore throat.

4th. If they are the cause of a disturbance in other parts of the body, such as the heart or the joints.

Any other defects should be given careful attention and everything possible should be done to maintain the child's health and to prevent conditions which may weaken its resistance to disease. To that end, the child's life must be properly regulated with reference to food, rest, sleep, work and exercise. If possible, older children should be removed to camps during the summer so as to keep them away from the hot, dusty, city streets and give them the opportunities for recreation and for the building up of the body amidst pleasant and healthful surroundings.

CHATHAM PHENIX

NATIONAL BANK AND TRUST COMPANY

MAIN OFFICE
149 Broadway, cor. Liberty St.

Complete Departments:

Commercial
Foreign
Trust
Thrift
Safe Deposit

Over 100 Years of Commercial Banking—Resources Over a Quarter Billion Dollars.

Branches from Battery to Bronx and Beyond

Broadway cor. Howard St.	Fifth Ave. and 55th St.
Bowery and Grand St.	57th St. at Third Ave.
Eighth Ave. and 14th St.	86th St. at Lexington Ave.
Fifth Ave. and 18th St.	Broadway and 106th St.
Fifth Ave. and 30th St.	Lenox Ave. and 116th St
Seventh Ave. and 39th St.	125th St. at Lenox Ave.
42nd St. opp. Grand Central	Broadway and 144th St.

Queens Plaza, Long Island City.

AMALGAMATED BANK

OF NEW YORK

11-15 UNION SQUARE

Broadway, Corner 15th Street

Pays 4 3/4%

on Thrift Account

NEW YORK'S FIRST LABOR BANK

Phone REGENT 3969

C. BORNSTEIN

Meat and Poultry Market

1609 SECOND AVENUE NEW YORK CITY

Under the Supervision of Rabbi M. S. Margulies

WE CATER TO

BROADWAY CENTRAL HOTEL
CONCOURSE PLAZA HOTEL
TROTSKY'S 35th Street, N. Y.
HOTEL COMMODORE
HOTEL ASTOR

— C A M P S —

WORKMEN'S CIRCLE CAMP
CAMP DELAWAXAN
CAMP COLANG
CAMP DIANA
CAMP DELMAQUE

FRESH SHIPMENT DAILY

—— 100% UNION SHOP ——

Compliments of

BAYONNE STEEL CEILING CO.

881 BROADWAY

Bayonne, N. J.

Invest Safely and Profitably

WORLD CREDIT CORPORATION

1123 BROADWAY

New York

Telephone Watkins 6080-6081

"A WORLD OF SAFETY"

Phone Webster 3567 All Work Guaranteed

CAPITOL ROOFING CO.

Roofing

Sheet Metal Work

Cornices, Skylights, Gutters, Leaders,
Fireproof Doors and Side Walls

142-144 SOUTH ST. JERSEY CITY, N. J.

"Our Roofing has passed the Fire Test of the Jersey City Building Dept."

Phone Webster 6090 Res. Union 506 R

HARRIS & FARKASH

Carpenters and Stair Builders

Molded Handrails Installed on Iron Stairs
Hardwood Stairs Our Specialty

Estimates Cheerfully Submitted

Main Plant and Office

JERSEY CITY, N. J.

Compliments of

Beck & Levy

Liberty, N. Y.

Compliments of

H. E. WEBER

Hardware and Plumbing

Building Material

465 MAIN STREET

Liberty, N. Y.

Compliments of

BENJAMIN'S

HOTEL SUPPLIES

LIBERTY, N. Y.

Compliments of

Livingston Manor Lumber Co.

Opposite Railroad Station

LIBERTY, N. Y.

Compliments of

ETESS BROS.

MEAT AND POULTRY MARKET

10 SCHOOL STREET

Liberty, N. Y.

COMPLIMENTS OF

National Bank of Liberty

LIBERTY, N. Y.

Compliments of

SOKOLOFF BAKERY

LIBERTY, N. Y.

Compliments of

WILLIAM NICHOLSON

M I L K

LIBERTY, N. Y.

Compliments of

SAKS BROS.

Dealers in

FRUITS AND VEGETABLES

150 SO. MAIN STREET

Liberty, N. Y.

Compliments of

ISIDOR REISS

WHOLESALE GROCER

14 SO. MAIN STREET

Liberty, N. Y.

Compliments of

Dr. HARRY ORDIN

DENTIST

24 NO. MAIN STREET

LIBERTY, N. Y.

Compliments of

KANDEL BROS.

LIBERTY, N. Y.

Sullivan County Plumbing and Heating Supply Co., Inc.

Distributors of

American Radiators, American Boilers, Standard Sanitary Enamel Ware, Youngstown Pipe.

LIBERTY, N. Y.

GREETINGS

Dr. & Mrs. M. Tashman

Compliments of

W. C. MEDICAL STAFF

DR. BERNARD S. DENZER
DR. M. RISCHIN
DR. SAMUEL KAVALER
DR. L. C.

Compliments of

Dr. E. SINGER

LIBERTY, N. Y.

Compliments of

LADIES AUX. BRANCH 163 W. C.

MRS. S. DOBIN, *Sec'y*

Compliments of

ANNIE M. ELISH

Member Branch 3 W. C.

Compliments of

HERMAN ADELMAN

Member Branch 3 W. C.

Compliments of

THE CANAL FIXTURE CO.

H. SCHUTZMAN

Carpenters and Cabinet Makers

390 West Broadway New York

הארציקן מזל־טוב צום 5טן געבורטסטאָג פון דער יונגסטער און שענסטער „בייבי" פון ארבע־טער רינג. זאָלן געשטארקט ווערן די הענט פון די וואָס העלפן בויען דעם שיינעם, נוצלאכן ארבעטער רינג קעמפּ.

מארים מכתם

MORRIS MICHTON

Telephone Orchard 7486

DR. H. STEINMETZ

603 EAST 5th STREET

New York City

Office Hours

8-10 A. M., 1-2 P. M., 6-8 P. M.

Sundays to 1 P. M.

BARNETT L. BECKER

OPTOMETRIST AND OPTICIAN

215 E. BROADWAY

100 LENOX AVENUE
Near 116th St.

2497 TIEBOUT AVE.
Near Fordham Rd.

923 PROSPECT AVE.
Bronx

GREETINGS

from

DR. SAMUEL A. PREISER

115 WEST 73rd STREET

New York City

Phone Trafalgar 7010

Phones Barclay 6076-6077-6078-6079

GELLENS & WEISS

FOREIGN AND DOMESTIC FRUITS AND PRODUCE

FROM BOX TO CARLOAD

102 MURRAY STREET NEW YORK

Phone Walker 5815-5816-5817

ARROW DAIRY CO., Inc.

Wholesale Dealers in

BUTTER, CHEESE, CREAM, EGGS

Hotels and Restaurants a Specialty

118 HUDSON STREET

NEW YORK

הערציליכע באַגריסונג צו אונזער יונגער
אינסטיטוציע — אַרבעטער רינג קעמפּ.

י. פּרוס

Compliments of

SAMUEL LEDER

Member Branch 3 W. C.

Compliments of

CEMETERY DEPARTMENT

W. C.

Marlin Printing Co., Inc.

48 New Chambers Street

New York

Telephone Beekman 8985-0139

Phone 2191 M. A. SIEGEL

SIEGEL'S BAKERY

RYE BREAD

VIENNA ROLLS

200 MAIN STREET

Poughkeepsie, N. Y.

Compliments of

Horace London

Compliments of

JUNE DAIRY PRODUCTS CO.

349 GREENWICH ST.

New York City

—o—

Purveyors of

BUTTER, EGGS AND CHEESE

May you continue to grow and be of ever greater service to our Movement.

Fraternally,

Mr. and Mrs. Morris Berman

33-38 Passenger Deluxe Parlor Cars

48 Passenger Pierce Arrow Motor Coaches

To Hire For All Occasions

RIALTO BUS LINES

421 SEVENTH AVENUE

New York City

Phone Longacre 5566-7

Phone Watkins 5753-5754-8797-3781

THORMAN, BAUM & CO.

INCORPORATED

FRUITS AND VEGETABLES

Hotels, Clubs and Institutions Supplied

825 WASHINGTON STREET

New York

7 Reasons

Why you should invest in our Guaranteed 5½% First Mortgage Certificates, Group Series

1. Safety, Principal and interest are guaranteed. Our Capital Funds exceed $60,000,000.
2. A 5½% yield. Attractive for this type of security.
3. Convenient maturity. Normally maturing in 10 years, you may call for payment after 3 years, to be reimbursed from the proceeds of maturing mortgages.
4. Like life insurance. They are paid in cash at holder's death—a valuable estate feature.
5. Immediate interest, which starts the day you invest. Checks mailed every six months.
6. Adaptability. Investment may be made in any amount, from $100, up.
7. A Financial Independence Plan provides Guaranteed 5½% First Mortgage Certificates, by partial payments.

NEW YORK TITLE AND MORTGAGE COMPANY

135 Broadway, New York City

Telephone Barclay 4000

Capital Funds Over

$60,000,000

The Largest Guaranty Fund of its kind in the United States

SECURE AS THE BEDROCK OF NEW YORK

The International Ladies' Garment Workers' Union

Sends You Fraternally Greetings

GENERAL EXECUTIVE BOARD

BENJ. SCHLESINGER, *President*

DAVID DUBINSKY, *Secretary-Treasurer*

Max Amdur
Luigi Antonini
Morris Bialis
Joseph Breslau
Israel Feinberg
Jacob Halpern
Jacob Heller
Julius Hochman
Chas. Kreindler
Philip Kramer
Abraham Kirzner
Isidore Nagler
Elias Reisberg
Harry Wander

Compliments of

Dressmakers Union, Local 22

I. L. G. W. U.

130 East 25th Street

New York

Cloak, Skirt & Dress Pressers Union, Local 35

60 WEST 35th STREET, N. Y.

Greetings!

J. BRESLAU,
Manager-Sec'y

A "JUDEA LIFE" POLICY in every Jewish home.

Chartered in New York State. Licensed in many other states. Issues all Standard forms of life insurance.

JUDEA LIFE INSURANCE CO.

Home Office
44-60 EAST 23rd STREET
New York, N. Y.

Ladies Tailors and Custom Dressmakers Union, Local 38

107 West 46th Street

New York

COMPLIMENTS OF

COLUMBIA TEA CO.

185 DIVISION STREET

New York City

Compliments of

GORDON & ROTHMAN

Wholesale Jobbers

in all kinds of

COTTON GOODS

90 ELDRIDGE STREET

New York

Telephone Orchard 8238

Compliments of

OUR PHOTOGRAPHER

RAPPOPORT

" Studios "

SIMON-RAPPOPORT, INC.

Everything in Photography

33 SECOND AVENUE

Adjoining Kessler Second Ave. Theatre

NEW YORK

Telephone Orchard 8644-6087

Compliments of

MORRIS LEIBOWITZ

Member of Camp Committee

Fine Condiments Since 1876

Catering to Hotels and Restaurants

446-8 W. 19th STREET NEW YORK

Phone Chelsea 3874-7757

Phone Orchard 0149 *"From a Card to a Poster"*

SLOANE PRINTING CO., Inc.

Union and Commercial

PRINTERS

173 CLINTON STREET NEW YORK CITY

Phone University 6194

EVANS BROS.

Painters' Supplies

4 East 116th Street New York

Phone Dry Dock 0432

SACHS & STEINFELD

UNION PRINTERS

12 JEFFERSON STREET

Near E. Broadway New York

Compliments of

L. SMUL & SON, Inc.

344 BOWERY

New York

Compliments of

JOS. LIDSKY

Books

and Commercial Stationery

202 East Broadway New York

Phone Orchard 6039

KAPLAN BROS.

Wholesale

DRY GOODS AND COTTON GOODS

Rugs and Carpets in All Sizes

58 ELDRIDGE STREET

New York

L. KOVELMAN, *Prop.* M. RABINOWITZ, *Mgr.*

Orchard 6047-0461

Dry Dock 6637

LOUIS
EMPLOYMENT AGENCY

144 EAST 4th STREET

Near First Avenue New York, N. Y.

Branch Office: 37 SOUTH STREET

Restaurant and Hotel Help of All Nationalities Supplied on Short Notice for City or Country.

Hospital and Institution Help Our Specialty.

Phone Longacre 5452

PRIME STEAM LAUNDRY CO.,
Inc.

A. ETTKINS, *Prop.*

520-8 WEST 27th STREET

New York

"Everything At One Place"

Food Service
Equipment and Supplies

- for -

CAMPS

CLUBS

RESORTS

ALBERT PICK-BARTH CO., Inc.

34-44 COOPER SQUARE

New York, N. Y.

Compliments of

J. D. F.

UNITY SANITARY SUPPLY CO.

Manufacturers and Jobbers of

SANITARY AND CLEANING SPECIALTIES

183 WATER STREET

NEW YORK

Contractors to Workman's Circle Camp, Unity House, Camp Tamiment.

Compliments of

DUTCHESS FEED STORE, Inc.

HOPEWELL JUNCTION, N. Y.

Telephone 49-1-2

Established 1895

If It Swims We Have It

ISRAEL FEINBERG

Wholesale Distributer and Shipper of all kinds of

Fresh and Salt Water Fish

Hotels and Restaurants Supplier

Wholesale Dept.
33 PECK SLIP (Fulton Market)
New York

Hotel - Restaurant
225 FRONT STREET
New York

PREMIER PURE FOOD PRODUCTS

Francis H. Leggett & Company

New York, N. Y.

Compliments of

A Friendly Bank

Compliments of

NATURALIZATION
AID LEAGUE

175 EAST BROADWAY

New York City

HENRY FRUCHTER,
Manager

Compliments of

HARRY CANTER

BUSINESS BROKER

204 East Broadway New York

Greetings

TO THE

FIFTH ANNIVERSARY

OF OUR CAMP

S. BARKAN

COMPLIMENTS OF

Farmers Co-operative Milk Co.

729 MAIN STREET

Poughkeepsie, N. Y.

Telephone Poughkeepsie 1336

ברענטש 555, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט יאַנואַר, 1915

מיטעט אין 105 2טע עוועניו, ניו יאָרק.

פינאַנס סעק., מ. סטראַל, 56 ראש סט., ברוקלין
האָספּיטאַלער, א. בייקער, 366 ס. 2טע סטריט, ברוקלין, נ. י.
פּראָטאָקאָל סעק., ב. סטאַבינאַוויץ, 298 ווייאָנאַ סטריט, ברוקלין.

ברענטש 566, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט יולי, 1915

מיטעט יעדן 1טן און 3טן מיטוואָך אין 151 קלינטאָן סטריט, ניו יאָרק.

פינאַנס סעק., נ. שוויצער, 2046 - 84טע סט., ברוקלין, נ. י.
האָספּיטאַלער, מ. ווייגנגאַרד, 355 א. 4טע סט.
פּראָטאָקאָל סעק., י. צוויקל, 1054 פייל סטריט.

ברענטש 507, ברוקלין, נ. י.
אָרגאַניזירט אָקטאָבער 1, 1913

מיטעט יעדן 2טן און 4טן שבת.

פינאַנס סעק., היימאַן לעבאָו, 556 א. 4טע סט., ברוקלין, נ. י.
האָספּיטאַלער, ד. קיידין, 84 בלייק סט., ב'קלין
פּראָטאָקאָל סעק., ס. לעווין, 339 ווערמאָנט סט.

ברענטש 593, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט אָקטאָבער 15, 1919

מיטעט יעדן לעצטן זונטיק אין חודש.

פינאַנס סעק., נ. מאַרקוס, 935 א. 163טע סט.
האָספּיטאַלער, ב. בעזמאַנאָף, 2448 סעדזשוויק עוועניו, בראָנקס
פּראָטאָקאָל סעק., ט. ספּיגל, 1042 לאָנגפעלאָו עוועניו, בראָנקס.

ברענטש 600, ניו יאָרק, נ. י.

מיטעט יעדן 1טן און 3טן מאָנטיק אין בעטהאָווען האָלל, ניו יאָרק.

פינאַנס סעק., ב. לעוויטאַן, 1222 - 45טע סט., ברוקלין, נ. י.
האָספּיטאַלער, ה. קאַן, 51 קאַנאָן סט., ניו יאָרק
פּראָטאָקאָל סעק., ל. ראָזענבאַום, 1294 גרענט עוועניו, בראָנקס.

ברענטש 529, סיראַקיוז, נ. י.
אָרגאַניזירט יולי, 1915

מיטעט יעדן 2טן און 4טן מאָנטיק.

פינאַנס סעק., הערי שאַפּירא, 316 בראַד סטריט
האָספּיטאַלער, ד. מאַלאָף, 808 העריסאָן סטריט
פּראָטאָקאָל סעק., לאַפּידעס, 113 הענרי סטריט.

זאַמוסטשער פּראָגרעסיווער ברענטש 375, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט יולי, 1919

מיטעט יעדן 2טן און 4טן פרייטיק.

פינאַנס סעק., א. אַרבעספעלד, 229 מילפאָרד סטריט, ברוקלין
האָספּיטאַלער, דזש. בין, 100 פּען סט., ברוקלין
פּראָטאָקאָל סעק., פ. קאַזמאַן, 107 עוועניו „סי", ניו יאָרק.

ברענטש 392, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט דעצעמבער 14, 1909

מיטעט יעדן 1טן און 3טן שבת אין 57 איסט 7טע סטריט, ניו יאָרק.

פינאַנס סעק., פ. גראָסמאַן, 1613 סטילוועל עוו., ברוקלין, נ. י.
האָספּיטאַלער, פ. קאָרנשטיין, 153 ראַס סטריט, ברוקלין, נ. י.
פּראָטאָקאָל סעק., א. בראָונשטיין, 789 דייוויד־סאָן עוו., ניו־יאָרק.

ברענטש 475, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט אָקטאָבער 10, 1910

מיטעט דעם 1טן און 3טן שבת.

פינאַנס סעק., ה. קאַוסמאַן, 1059 ניו לאָטס עוו., ברוקלין, נ. י.
האָספּיטאַלער, מ. דאָלינקאָ, 687 דייטאַן עוו., ברוקלין, נ. י.
פּראָטאָקאָל סעק., ה. פאָרמאַן, 990 קאַראָל סט., ברוקלין, נ. י.

ברענטש 580, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט יאַנואַר 10, 1916

מיטעט 2טן און 4טן פרייטיק אין פאָרווערטס בילדינג, 175 איסט בראָדוויי, נ. י.

פינאַנס סעק., מעקס ווינער, 1795 בוירגן סט., ברוקלין, נ. י.
האָספּיטאַלער, דזש. גרינבערג, 456 א. 175טע סטריט, ניו יאָרק
פּראָטאָקאָל סעק., ב. לעוואָקאָף, 452 אַלאַבאַמאַ עוועניו, ברוקלין, נ. י.

קאָוני איילאַנד ברענטש 696

מיטעט יעדן 2טן און 4טן פרייטיק אין 2202 מערמייד עוו., קאָוני איילאַנד.

פינאַנס סעק., אייזיק גרינבערג, 2941 וועסט 22טע סט., קאָוני איילאַנד
האָספּיטאַלער, י. הורוויץ, 2930 וועסט 19טע סטריט, קאָוני איילאַנד.
פּראָטאָקאָל סעק., ה. נאַכוואַטער, 2937 וועסט 22טע סטריט, קאָוני איילאַנד.

ברענטש 280, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט מאַי, 1904

מיטעט יעדן 1טן און 3טן שבת.

פינאַנס סעק., נ. גאָלדשטיין, 586 א. 140טע סט.

האָספּיטאַלער, ל. סטיין, 199 ברוק עוועניו

פּראָטאָקאָל סעק., מ. יאַרכא, 1075 לינדן עוועניו.

ברענטש 286, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט אַפּריל 3, 1909

מיטעט אין פאָרווערטס בילדינג.

פינאַנס סעק., ב. פרי־מאַן, 1764 - 72טע סט., ברוקלין, נ. י.

האָספּיטאַלער, דזש. שיינקער, 75 לעט עוועניו, ברוקלין, נ. י.

פּראָטאָקאָל סעק., ס. ראַבינאָוויטש, 2930 וועסט 36טע סטריט, ברוקלין.

ברענטש 295, ברוקלין, נ. י.

אָרגאַניזירט אַפּריל 26, 1909

מיטעט יעדן 1טן און 3טן שבת אין 218 ווען סיקלען עוועניו, ברוקלין.

פינאַנס סעק., ל. אַלטמאַן, 235 א. 96טע סטריט. ברוקלין, נ. י.

האָספּיטאַלער, טש. שושאַן, 305 דזשעראַרד סטריט, ברוקלין, נ. י.

פּראָטאָקאָל סעק., ס. שיפרין, 1565 באָסטאָן ראָוד, בראָנקס.

ברענטש 301, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט 1909

מיטעט אין אויירווינג פּלאַזאַ.

פינאַנס סעק., ה. קאָופמאַן, 1172 - 58טע סט., ברוקלין, נ. י.

האָספּיטאַלער, מ. ראַזין, 1763 סטערלינג פּלייס, ברוקלין, נ. י.

פּראָטאָקאָל סעק., י. סאַפּראַן, 500 טעטפאָרד עוועניו, ברוקלין, נ. י.

ברענטש 367, ניו יאָרק, נ. י.

מיטעט יעדן 1טן און 3טן דינסטיק.

פינאַנס סעק., ס. בערנשטיין, 1398 לינקאָלן פּלייס, ברוקלין, נ. י.

האָספּיטאַלער, א. אַדלער, 1510 שעקספּיר עוו.

פּראָטאָקאָל סעק., ס. קאָהן, 2270 א. 23טע סט., ברוקלין, נ. י.

לאָמזער ברענטש 216, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט אויגוסט 1908

מיטעט יעדן 1טן און 3טן דאָנערשטיק.

פינאַנס סעק., ל. בעלנער, 312 מעדיסאָן סטריט

האָספּיטאַלער, ה. סאַבאַקטאַ, 560 בעק סטריט

פּראָטאָקאָל סעק., מ. נייִמאַרק, 621 א. 135טע סטריט, בראָנקס.

ברענטש 233, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט נאָוועמבער 2, 1908

מיטעט יעדן 2טן און 4טן דינסטיק.

האָספּיטאַלער און פינאַנס סעק., מ. חעלעמאָ־וויטש, 1480 - 43טע סטריט, ברוקלין

פּראָטאָקאָל סעק., א. זעלדין.

ברענטש 259, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט פעברואַר 4, 1909

מיטעט יעדן 1טן און 3טן אין 77 דילענסי סט.

פינאַנס סעק., י. בערנשטיין, 1738 קראָטאָנא פּאַרק איסט, בראָנקס

האָספּיטאַלער, ד. פערדמאַן, 742 א. 176טע סט.

פּראָטאָקאָל סעק., ל. לעווין, 1844 ברייענט עוו.

מאָהליווער ברענטש 275, ניו יאָרק, נ. י.

מיטעט יעדן 2טן און 4טן פרייטיק אין 75 איסט 116טע סטריט.

פינאַנס סעק., ס. א. סיף, 741 דזשעניינגס סט.

האָספּיטאַלער, י. קליבאַנאָף, 929 א. 167טע סט.

פּראָטאָקאָל סעק., מ. סטיינבערג, 3999 דיקינסאָן סטריט, בראָנקס.

ברענטש 276, פּאַסייק, נ. דזש.

מיטעט יעדן 2טן און 4טן מיטוואָך אין 50 האָו עוועניו, פּאַסייק, נ. דזש.

פינאַנס סעק., דזש. שטיינמאַן, 44 פּאָרטלאַנד עוועניו, קליפטאָן, נ. דזש.

האָספּיטאַלער, י. דזש. פרידמאַן, 118 מעדיסאָן סטריט, פּאַסייק, נ. דזש.

פּראָטאָקאָל סעק., נ. קאַושער, 77 טוליפּ עוועניו, פּאַסייק, נ. דזש.

ברענטש 194, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט מאַי, 1908

מיטעט יעדן 3טן מאָנטיק אין פאָרווערטס בילדינג, 175 א. בראָדוויי, נ. י.

פינאַנס סעק., זעליג ראָגאָף, 9713 - 104טע סט., אזאן פּאַרק, נ. י.

האָספּיטאַלער, דזשייקאָב קאָהען, 678 ווילאָבי עוועניו, ברוקלין.

ברענטש 201, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט יולי 29, 1908

מיטעט יעדן 2טן און 4טן שבת אין 121 איסט 18טע סט., נ. י.

פינאַנס סעק., ס. מעק, 446 קינגסטאָן עוו., ב'לין

האָספּיטאַלער, אייבראהאם היימסאָן, 865 איסט 164טע סטריט, ניו יאָרק

פּראָטאָקאָל סעק., י. לייבאָוויץ, 262 ס. 1טע סטריט, ברוקלין.

ברענטש 208, ניו בראָנזוויק, נ. דזש.

אָרגאַניזירט אויגוסט, 1908

מיטעט יעדן 2טן פרייטיק.

פינאַנס סעק., ס. ה. לעווין, 149 וועלטאָן סט.

האָספּיטאַלער, א. ראָז, 68 איסטאָן עוועניו

פּראָטאָקאָל סעק., וו. ווייס.

פינסקער ברענטש 210, ניו יאָרק, נ. י.

מיטעט יעדן 1טן און 3טן פרייטיק אין 673 בראָדוויי.

פינאַנס סעק., ס. דאָוויטש, 1123 בראָדוויי, נ. י.

האָספּיטאַלער, ל. ביגאַן, 937 טיפאַני סטריט

פּראָטאָקאָל סעק., י. אייזנבערג, 800 א. 175טע סטריט, בראָנקס, נ. י.

ברענטש 211, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט אויגוסט, 1908

מיטעט יעדן 1טן און 3טן פרייטיק אין 143 איסט 103טע סט., ניו יאָרק סיטי.

פינאַנס סעק., י. ליפשיץ, 735 האָום סטריט

האָספּיטאַלער, י. ראָזנבערג, 254 ברום סטריט

פּראָטאָקאָל סעק., פראַנק סיגעל, 1444 שעקספּיר עוועניו, בראָנקס.

ברענטש 132, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט מאַי, 1907

מיטעט יעדן 1טן און 3טן פרייטיק.

פינאַנס סעק., באַרנעט מאַסטאָף, 6413 - 24טע עוועניו, ברוקלין

האָספּיטאַלער, קאַלנאַוויץ, 334 א. 100טע סט.

פּראָטאָקאָל סעק., דזש. טייל‌אָר, 636 א. 136טע סטריט, ניו יאָרק.

בוטענער ברענטש 144, ניו יאָרק, נ. י.

פינאַנס סעק., ב. נאָרמאַן, 1271 אָשען עוועניו, ברוקלין, נ. י.

האָספּיטאַלער, דזש. לעווינסקי

פּראָטאָקאָל סעק., מ. שלייפער.

ברענטש 164, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט 1924

מיטעט אין 1581 וואַשינגטאָן עוועניו.

פינאַנס סעק., י. קאַבריק, 914 א. 167טע סט.

האָספּיטאַלער, ס. פּיטניק, 1205 פינדליי סט.

פּראָטאָקאָל סעק., ל. גאָרדאָן, 621 א. 170טע סט.

ברענטש 165, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט 1907

מיטעט יעדן 1טן און 3טן פרייטיק אין 151 קלינטאָן סט.

פינאַנס סעק., דזש. באַס, 3045 האַמבערט סט., ברייטאָן ביטש, נ. י.

האָספּיטאַלער, י. סייעט, 59 א. 100טע סט., נ. י.

פּראָטאָקאָל סעק., י. אולאַנאָווסקי, 71 א. 97טע סטריט, נ. י.

ברענטש 183, ניו יאָרק, נ. י.

אָרגאַניזירט 1907

מיטעט יעדן 2טן און 4טן פרייטיק.

פינאַנס סעק., סעם גראָס, 209 איסט בראָדוויי

האָספּיטאַלער, ל. דזשייקאָבסאָן, 765 גאָרדען סטריט.

פּראָטאָקאָל סעק., דזש. חייקינד, 743 א. 182טע סטריט, ניו יאָרק.

ברענטש 83, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט יאַנואַר 25, 1904

מיטעט יעדן 2טן און 4טן פרייטיק אין פאָר־
ווערטס בילדינג, 175 איסט בראָדוויי.

פינאַנס סעק., א. סטאַלאָוו, 3975 סעדזשוויק עוועניו, בראָנקס, נ. י.

האָספּיטאַלער, ה. שוואַרץ, 66 פעדערבעד ליין

פּראָטאָקאָל סעק., פ. עפּשטיין, 1575 טאוונסענד עוועניו, ניו יאָרק.

ברענטש 88, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט יאַנואַר, 1905

מיטעט יעדן 2טן און 4טן פרייטיק אין
קלינטאָן האַל, ניו יאָרק.

פינאַנס סעק., דזשייקאָב לעוו, 580 וו. 161טע סטריט, ניו יאָרק

האָספּיטאַלער, נ. גאָלדבערג, 1346 גרענט עוו.

פּראָטאָקאָל סעק., ס. ראַסקין, 1995 קרעסטאָן עוועניו, בראָנקס.

ברענטש 92, וואַשינגטאָן, ד. ק.
אָרגאַניזירט אַפּריל 4, 1905

מיטעט יעדן 1טן און 3טן מיטוואָך.

פינאַנס סעק., מעקס דענענסאָן, 3609 וואָרדן סט.

האָספּיטאַלער, מ. בערנשטיין, 3618 - 11טע סטריט, נ. וו.

פּראָטאָקאָל סעק., ד. פּאַרק, 3100 וואָרדן סט., נ. וו.

ברענטש 99, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט 1906

מיטעט יעדן 1טן, 3טן און 5טן שבת אין
פאָרווערטס בילדינג, 175 א. בראָדוויי.

פינאַנס סעק., ב. גאָלוב, 1964 סעלוויין עוועניו

פּראָטאָקאָל סעק., א. דינערשטיין, 945 האָו עוו., בראָנקס, נ. י.

ברענטש 121, פּעטערסאָן, נ. דזש.
אָרגאַניזירט מערץ 4, 1907

מיטעט יעדן 2טן און 4טן זונטיק אין 62
ריווער סטריט.

פינאַנס סעק., י. וואַלק, 448 - 10טע עוועניו

האָספּיטאַלער, דזש. דובין, 342 האַמילטאָן עוו.

פּראָטאָקאָל סעק., דזש. עפּשטיין, 110 גאַדווין עוועניו.

ברענטש 48, ברידזשפּאָרט, קאָנן.
אָרגאַניזירט יאַנואַר 31, 1904

מיטעט יעדן 1טן און 3טן פרייטיק אין אַ. ר.
עדיוקיישאָנאַל סענטער.

פינאַנס סעק., פ. שניידער, 263 לינען עוועניו

האָספּיטאַלער, ר. זאַלאַן, 766 קאַפּיטאַל עוועניו

פּראָטאָקאָל סעק., ב. בערקאָוויטש, 317 מעריאָן סטריט.

ברענטש 62, פּאַסייק, נ. דזש.
אָרגאַניזירט מערץ 24, 1904

מיטעט יעדן 2טן און 4טן דינסטיק.

פינאַנס סעק., א. ליבערמאַן, 48 מאַרטין פּלייס

האָספּיטאַלער, ה. מאַרק, 144 מאַדיסאָן סטריט

פּראָטאָקאָל סעק., ה. סאַגער, 38 מעקליין סטריט.

ברענטש 70, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט מאַי 4, 1904

מיטעט יעדן 2טן און 4טן שבת אין 81-79
דילענסי סט., ניו יאָרק.

פינאַנס סעק., א. באַכער, 1310 מאַרים עוועניו, בראָנקס, נ. י.

טרעזשורער, סאַלאָמאָן שפּיעגעל, 715 איסט 2טע סטריט, ברוקלין, נ. י.

פּראָטאָקאָל סעק., מ. צין, 1091 ניופּאָרט סט., ברוקלין, נ. י.

ברענטש 72, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט יוני, 1904

מיטעט יעדן 2טן און 4טן שבת.

פינאַנס סעק., י. אַרפין, 1120 סאָטער עוו., ב'לין

האָספּיטאַלער, ס. האַנדמאַן, 505 איסט 135טע סטריט, נ. י.

פּראָטאָקאָל סעק., י. פּייזנער.

ניקאָלייעווער פּראָגרעסיווער ברענטש 80,
ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט סעפּטעמבער, 1904

מיטעט יעדן 1טן און 3טן פרייטיק אין 151
קלינטאָן סט., ניו יאָרק.

פינאַנס סעק., מאַרים קאָהען, 2067 - 76טע סט., ברוקלין, נ. י.

האָספּיטאַלער, מאַרים ווינגאַרט, 355 איסט 4טע סטריט, ניו יאָרק

פּראָטאָקאָל סעק., דזשאָזעף פיינמאַן, 435 בערי סטריט, ברוקלין, נ. י.

ברענטש דירעקטארי

ברענטש 24, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט יאַנואַר 13, 1903
מיטעט יעדן 2טן און 4טן פרייטיק אין אַ. ר.
סענטער, 1581 וואַשינגטאָן עוו.
פינאַנס סעק., ה. ווייסגלעס, 2337 וועבסטער עוועניו, בראָנקס, נ. י.
האָספּיטאַלער, א. קאָהן, 1394 קליי עוו., בראָנקס
פּראָטאָקאָל סעק., א. ווישינעסקי, 1448 קראָ־טאָנא פּאַרק איסט.

ברענטש 30, פּעטערסאָן, נ. דזש.
אָרגאַניזירט אויגוסט 15, 1903
מיטעט יעדן 1טען און 3טן זונטיק אין חודש.
פינאַנס סעק., פ. רובין, 139 גרעהעם עוועניו
האָספּיטאַלער און פּראָטאָקאָל סעק., א. סקאַמ־סקי, 112 גאָווערנאָר עוועניו.

ברענטש 31, מאַריסטאַון, נ. דזש.
אָרגאַניזירט פעברואַר 10, 1910
מיטעט יעדן צווייטן דינסטיק.
פינאַנס סעק., פ. שאַפּראַן, 17 באַד סטריט
האָספּיטאַלער נייטן גלאַס, 18 לייקסייד פּלייס
פּראָטאָקאָל סעק., ווילאַם קאָהן, 215 ספּידוועל עוועניו.

קרעמענטשוגער ראַדיקאַלער ברענטש 36,
ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט 1905
מיטעט אין 82־80 קלינטאָן סט.
פינאַנס סעק., ס. האַמבורג, 1895 אַנדרוס עוו., בראָנקס, נ. י.
האָספּיטאַלער, נ. סאַפּאָזשניק, 900 פּאַקס סט.
פּראָטאָקאָל סעק., ר. מאָרגענראַט, 2117 דיילי עוועניו, בראָנקס.

ברענטש 39, ניו יאָרק, נ. י.
אָרגאַניזירט 1903
מיטעט יעדן 1טן און 3טן שבת אין בראָנז־וויל לייבאָר לייסעאום, ברוקלין, נ. י.
פינאַנס סעק., ד. ווידמאַרק, 1144 פּטעלי עוו., בראָנקס.
האָספּיטאַלער, י. אַלעניק, 907 טינטאָן עוועניו
פּראָטאָקאָל סעק., ס. מענדל, 433 איסט 121טע סטריט, ניו יאָרק.

ברענטש 1, ניו יאָרק, נ. י.

מיטעט אין אוירווינג פּלייז און 15טע סט.

פינאַנס סעק., סאַלאָמאָן נעזין
טשערמאַן, הערים גאָלדין
פּראָטאָקאָל סעק., סאַלאָמאָן וועבסטער
טרעזשורער, מאַרים ראַטנער.

ברענטש 3, ברוקלין, נ. י.
אָרגאַניזירט יוני 3, 1899
מיטעט יעדן פרייטיק אין 76 טרופּ עוועניו.
פינאַנס סעק., א. טעפּער, 827 נאָסטרענד עוו.
האָספּיטעלער, א. סמיט, 1646 יוניאָן סטריט
פּראָטאָקאָל סעק., פ. לעוועינטאַל, 338 סאָטער עוועניו, ברוקלין.

ברענטש 4, ברוקלין, נ. י.
אָרגאַניזירט סעפּטעמבער 4, 1900
מיטעט יעדן מיטוואָך אין 76 טרופּ עוו.,
ברוקלין, נ. י.
פינאַנס סעק., א. ה. שולמאַן, 1336 לינקאָלן פּלייס, ברוקלין.
האָפּיטאַלער, ל. אַשינסקי, 566 ווילאַמס עוו.
פּראָטאָקאָל סעק., ה. שאַכנער, 117 ס. 4טע סט.

ברענטש 6, ברוקלין, נ. י.
אָרגאַניזירט יאַנואַר 11, 1901
מיטעט יעדן פרייטיק אין 76 טרופּ עוו.,
ברוקלין, נ. י.
פינאַנס סעק., ס. יעלין, 190 בראָדוויי, ברוקלין
האָספּיטאַלער, פ. ראָזענבערג, 555 גייטס עוו.
פּראָטאָקאָל סעק., דזש. בליט, 548 דומאַנט עוו.

ברענטש 18, גלאָווערוויל, נ. י.

מיטעט יעדן 1טן און 3טן פרייטיק.

פינאַנס סעק., ה. גאָלדסטיין, 37 סטיל עוועניו
האָספּיטאַלער, ס. ספּיוואַק, 99 ס. דזשאַדסאָן סט.
פּראָטאָקאָל סעק., ג. ווערטמאַן, 75 וו. 8טע עוו.

צום פינפטן יובילײ-יאָר פון אונזער קעמפּ

צו זײן גערעכט, מוזן מיר צוגעבן, אז דער אר־בעטער רינג קעמפּ האָט איבערטראָפן אַלע אונזערע דערוואַרטונגען.

ווען די סיטי קאָמיטע פון ניו־יאָרק האָט מיט פינף יאָר צוריק גענומען אויף זיך די איניציאַטיווע צו בויען אַ קעמפּ פאַר אונזערע מיטגלידער, האָט זי בלויז געזוכט אַ וועג אַרונטער צו נעמען דעם לאַסט פון אונזערע מיטגלידער צו באַזאָרגן און אויפפאַסן אויף זײערע קינדער, אין דער זומער־וואַקאַציע, כדי צו זײן געזיכערט פון דער אָפענער גאַס, וועלכע ברענגט טאָג־טעגלאַכע שרעקן און אומגליקן.

מיר האָבן קײנמאָל ניט דערוואַרט און אפילו ניט געוואַגט צו טראַכטן, אַז דער קעמפּ וועט אין פאַרלויף פון פינף יאָר צײט ניט נאָר פאַרווירקלאַכן אונזער פּלאַן פון באַשיצן די קינדער פון די גאַס־אומגליקן, נאָר אַז דער קעמפּ וועט אויך פאַר־וואַנדלט ווערן אין אַ גײסטיקן בנין פון קולטורעלער און סאָציאַליסטישער דערציאונג.

נאָך ווײניקער וואָלטן מיר זיך פאָרגעשטעלט, אַז דער קעמפּ, וועלכער איז געשאַפן געוואָרן בלויז דורך אַן ערנסטן ווילן, דורך שטאַרקער באַגײסטע־רונג און מיט אָנגעשטרענגטע בײשטײערונגען פון אונזערע ברענטשעס, זאָל זײן בכח אַרײנצונעמען הונדערטע אָרימע קינדער פאַר אַ גאַנץ קלײנער מינימאַלער אָפּצאָלונג און צענדליקע קינדער אין גאַנצן פרײ, אומענטגעלטלאַך.

און ווי ווײניק וואָלטן מיר געגלויבט, אַז דער אַרבעטער רינג קעמפּ וועט ווערן אַ גוואַלדיקער גרויסער סטימולירנדער פאַקטאָר פאַר נײעם לעבן און טעטיגקײט אין די ברענטשעס פון אַרבעטער רינג. די קעמפּ־באַוועגונג האָט פאַר דער קורצער פּעריאָדע אַרײנגעצויגן אַ גרויסע באַדײטנדע צאָל מיטגלידער ניט נאָר אַרום דעם קעמפּ אַלס אַ וויכ־טיקע און נוצלאַכע אינסטיטוציע, נאָר אין דער אַל־געמײנער אַרבעטער רינג טעטיגקײט האָט דער קעמפּ אַרויסגערופן איבערגעבענע לאָקאַלע טוער.

מיט דעם קעמפּ האָט דער אַרבעטער רינג גע־וואונען אַ נײעם קאָנסטרוקטיוון עלעמענט פאַר אונזער אָרגאַניזאַציע אויף יעדן געביט. די שולן זײנען דורך דעם קעמפּ פאַרשטאַרקט און פאַר־גרעסערט געוואָרן; די גאַנץ ברײטע מיטגלידער־שאַפט געפינען אין דער יונגער אינסטיטוציע אַ געלײזטע פּראָבלעמע פאַר זײערע קינדער און טראָגן אין זײערע הערצער מער אַכטונג, מער איבער־געבנהײט צום אַרבעטער רינג.

און אפילו ביי די פרויען פון אונזערע מיט־גלידער האָט דער קעמפּ אַרויסגערופן טרײע גע־פילן צום אַרבעטער רינג און זײנען געוואָרן שטענ־דיקע באַזוכער פון די ברענטשעס און פירן אָן אַ שטאַרקע טעטיגקײט פאַר דעם וואוקס פון אַרבעטער רינג און זײן גאַנצער פאַרצווײגטער אַרבעט. מיר טרעפן פרויען אין דער שול־טעטיגקײט מיט האַר־ציקער איבערגעבנהײט און אָפּערוויליגקײט, מיר זען די פרויען אין די ברענטשעס אין די פאָ־דערשטע רײען אַלס אָרגאַניזאַטאָרס פון פרויען־ברענטשעס און קלובן און אפילו צו דער נײעסטער אינסטיטוציע — דעם קעמפּ, האָבן די פרויען גע־לײסטעט אַ גרויסן טײל נוצלאַכע און וויכטיקע אַרבעט.

די סיטי קאָמיטע פילט, אַז דעד אַרבעטער רינג קעמפּ, אַלס אַ וויכטיקע אינסטיטוציע, האָט אָן צווײפל איבערטראָפן אַלע אונזערע דערוואַרטונגען פאַר דעם לעבן פון אונזערע מיטגלידער און פאַר דעם פּרעסטיזש פון אַרבעטער רינג.

מיט פיל מער ענערגיע און איבערגעבענעם ווילן צו שאַפן און בויען דעם קעמפּ פאַר גרעסערע אויפטואונגען פאַר אונזערע מיטגלידער און זײערע קינדער זײנען מיר גרײט.

ניו יאָרק סיטי אָרגאַניזאַציאָנס און
עדיוקײשאָנאַל קאָמיטע, אַ. ר.

י. עבערל, פאָרזיצער.
פ. עפּשטײן, סעקרעטאַר.

וואָס עלטער די אינסטיטוציע ווערט, אַלץ נייערע פּראָבלעמען קומען צו, און אַלס איינע פון די נייסטע פּראָבלעמען באַטראַכטן מיר די פראַגע וועגן די יוגנט־קלובן און זייער אַרבעט אָדער אַנוועזנהייט אין קעמפּ.

דער נייער צווייג אין דעם אַרבעטער־רינג פאַרדינט אונזער בעסטע אויפמערקזאַמקייט, און לאָמיר האָפן אַז דער קעמפּ־פּערסאָנאַל וועט זען מאַכן די אַרבעט און דערגרייכונגען פון דעם עלעמענט אין קעמפּ ערפאָלגרייך.

זיכער האָט נאָך די קעמפּ־אַרבעט נישט דערגרייכט דעם העכסטן שטאַפּל פון פולקאָמענער אַרבעט און דערגרייכונגען. דער פּראָצעס פון זוכן, עקספּערימענטירן און צופּאַסן זיך וועט אויך אָנגיין אין דער צוקונפט.

מיר זיינען זיכער אַז דער קעמפּ, וועלכער שפּילט שוין איצט אַ וויכטיקע ראָל אַלס אַ דערציאונגס־אינסטיטוציע פאַר קינדער און דערוואַקוואַקסענע וועט אין דער צוקונפט נאָך שפּילן אַ גרעסערע ראָל אין דעם געביט.

באַגריסונג פון דער נואַרק דיסטריקט קאָמיטע

מיר, די נואַרק, דיסטריקט קאָמיטע, באַגריסן האַרציק דעם אַרבעטער רינג קעמפּ צו זיין פינף־יאָריקער עקזיסטענץ. אין נאָמען פון די צוויי טויזנט אַרבעטער רינג מיטגלידער, וועלכע געפינען זיך אין אונזער דיסטריקט, ווינטשן מיר דעם קעמפּ אַ שטענדיק גרעסערע אַנטוויקלונג סיי אין שטח, סיי אין טעטיגקייט און אויך אין פינאַנץ . . .

צו אַלע עקזיסטירנדע אינסטיטוציעס, וועלכע דער אַרבעטער רינג האָט איינגעפירט, אַ חוץ צו דער יונגסטער אינסטיטוציע, דער אַ. ר. קעמפּ, איז די באַציאונג פון פיל אַרבעטער רינג מיטגלידער אַ גלייכגילטיקע און ביז אַ געוויסן גראַד אַ פּאַסיווע. ס'איז דערפאַר וואָס דער אַרבעטער רינג מעמבער באַטראַכט אַזעלכע אינסטיטוציעס ווי דער סאַניטאַריום, בענעפיט, סעמעטערי, אַלס אומפאַרמיידלאַך נויטיקע, אָבער ער וויל זיך מיט זיי ניט באַנוצן. אויב ער מוז זיי שוין יאָ נוצן, איז וואָס שפּעטער אַלץ בעסער.

אַנדערש איז די אינסטיטוציע, דער אַ. ר. קעמפּ. מיט דער דאָזיקער אינסטיטוציע ווילן זיך די מיטגלידער באַנוצן וואָס מער און וואָס אָפטער, פּשוט דערפאַר ווייל ס'פאַרשאַפט זיי גרויס פאַרגעניגן. דער אַ. ר. מיטגליד, ווען ער קומט אין קעמפּ, פילט אַז ער געניסט פאַר אַ זייער מעסיקן פּרייז פון אַן אינסטיטוציע וועלכע פאַרשאַפט אים אַזוי פיל פאַרגעניגן, וואָס קען ניט אָפּגעשאַצט ווערן אין קיין געלט.

דער געדאַנק אַז ער איז ביי זיך אויף זיין אייגענעם באָדן, עסט און טרינקט אין זיין אייגענעם, שיינעם, קאָלאָסאַל־גרויסן עס־צימער, שלאָפט אין זיין אייגן לופטיגן הויז, פאַרברענגט אַנגענעם אין זיין שיין צוגעריכטער „קאַסינאָ", שפּילט באָל אויף זיין אייגענעם טענים־קאָרט, שיפּט און באָדט זיך אין זיין אייגענעם טייך, די שיפלאַך, גאַסן און אַלייען אָנגערופען מיט נעמען פון די גרעסטע קעמפער, דענקער און דיכטער פון אַ בעסערער מענטשהייט, די מוזיקאַלישע און ליטעראַרישע קאָנצערטן, וועלכע ווערן אָפט געגעבן, די אמת חבר'שע באַציאונג פון אַלע אָנגעשטעלטע, און צו דעם אַלעם די פרייע ראַדיקאַלע אַטמאָספערע — דאָס אַלץ צוזאַמען מאַכט דעם אַ. ר. מיטגליד פילן אַז, ערשטנס, געניסט ער פון אַן אַ. ר. אינסטיטוציע, וועלכע שטאַרקט זיין געזונט און זיינע נערוון; צווייטנס, פאַרשאַפט עס אים אַן אומגעהויערע פרייד, אַז ער גיט אַ טראַכט אַז די אַקערס לאַנד, הייזער, וואַסער, פאַרשידענע איינריכטונגען אַ. ד. ג., אַז דאָס אַלץ באַלאַנגט צו דער אָרגאַניזאַציע, וואו ער איז אַ מיטגליד און ער קען אָפילו אַ דעה זאָגן.

דער קעמפּ איז אויסגעשטאַט מיט אַלע מאָדערנע ספּאָרטישע איינריכונגען, און מיט אַ גוטן סטעף לערערס, און ס'איז אַ פרייד צו זען ווי די קינדער פאַרברענגען אַ זומער אין קעמפּ.

מיר ווינטשן גרויס ערפאָלג דעם אַ. ר. קעמפּ, און אַלע אַ. ר. ברענטשעס דאַרפן און זאָלן טאַקע העלפן דעם קעמפּ גרעסער און שטאַרקער צו ווערן.

מיט אַ. ר. פריינדשאַפט,

נואַרק דיסטריקט קאָמיטע

זאַלקי היים, סעקרעטאַר.
טש. לעווין, טשערמאַן.

ה. אורבאַך, ס. פּאַסקלאַנסקי, ב. קאַפּלאַן, ר. וועקשטיין, א. קאַס, אַ העק, ל. יאַנאָוויץ, א. פרידמאַן, פּ. זייטשיק, ד. טאַרלאָף, ב. סלאַווין.

קעמפּ-אויפגאבן און דערגרייכונגען

פון ב. געבינער

דער אַרבעטער־רינג קעמפּ, וועמעס פינף־יאָריקע עקזיסטענץ עס ווערט איצט געפייערט, האָט גלייך פונם אָנפאַנג פון זיין גרינדונג פאַרנומען איינעם פון די פּראָמינענטסטע פּלעצער צווישן די פריער עקזיסטירנדע אַרבעטער־רינג אינסטיטוציעס.

די וואַרימקייט, דער אינטערעס, מיט וועלכע די מיטגלידער און טוער אינם אַרבעטער־רינג האָבן אַרומגערינגלט דעם קעמפּ און רינגלען אים נאָך איצט אויך אַרום, איז אַ קלאָרער באַווייז אַז דער אַ. ר. קעמפּ איז אַ נויטיקע און וויכטיקע אינסטיטוציע.

פיר יאָר אַרבעט זיינען פאַרלאָפן, פיר יאָר אַרבעט פון אַ געזעלשאַפטלאַכער אינסטיטוציע זייַנען באמת אַ קורץ שטיקל צייט כדי מ'זאָל קענען שטעלען צו דער אינסטיטוציע גוואַלדיק גרויסע פאָדערונגען פון אויפטו און פאַרווירקלאַכונג, אָבער דאָך קען מען שוין אפילו איצט אורטיילן וועגן די נוצן און אויפטואונגען פונם קעמפּ.

די אידייע פון קעמפּס איז נישט קיין נייס אין אַמעריקע און נישט מיר זיינען די „קאָלומבוסעס" וועלכע האָבן די אידייע אַנטדעקט. הונדערטער קעמפּס האָבן עקזיסטירט איבער דער לענג און ברייט פון דער גרויסער אַמעריקע נאָך פאַר דעם ווי אונזער קעמפּ איז געגרינדעט געוואָרן.

ס'זיינען דאָ קעמפּס וועלכע לייגן דעם הויפּטגעוויכט אויף פיזישע איבונגען, אַנדערע אויף אַנטוויקלען דעם אַרטיסטישן חוש ביי די קינדער א. א. וו.

אונזער קעמפּ האָט זיך לכתחילה געשטעלט די אויפגאַבע צו קאָמבינירן אין זיין טעטיקייט די אַלע באַדערפנישן וועלכע נעמען אַרום די טעטיקייטן און אינטערעסן פון אַ קינד פון אונזער סביבה. דערצו האָט נאָך דער קעמפּ זיך אויך געשטעלט אַן אויפגאַבע, אַ וויכטיק געזעלשאַפטלאַכע — דערציען אונזערע קינדער אין אונזער גייסט, אינם גייסט וועלכער באַהערשט די קרייזן פונם אַרבעטער־רינג, אינם אידיש־סאָציאַליסטישן גייסט.

און אין דעם זין איז אונזער קעמפּ נישט ווי אַנדערע, עס איז אַן אויסנאַמס־קעמפּ. אַ קעמפּ אַ גרויסער, לויטן פיזישן פאַרנעם, אַ קעמפּ וועלכער באַמיט זיך אַריינפירן די הונדערטער קינדער אין דער סביבה פון אידיש־סאָציאַליסטישע אינטערעסן.

וואָלט אונזער קעמפּ געווען בלויז אַ סאָציאַליסטישער, בין איך נישט זיכער צי ער וואָלט פאַרנומען דעם אייגנאַרטיקן פּלאַץ וועלכן ער פאַרנעמט איצט צווישן אַלע איבריקע פּלעצער.

סתם סאָציאַליסטישע קעמפּס פאַר דערוואַקסענע און קינדער זיינען דאָ אין אַמעריקע אויך אָן דעם אַ. ר. קעמפּ (פּייאָניר יוט קעמפּ, טעמימענט און, אין אַ געוויסער מאָס, קעמפּ גן־עדן).

פיל פון די הונדערטער קינדער וועלכע געפינען זיך זומער־צייט אין אונזער קעמפּ ווערן דורך דער צייט און אַ דאַנק דעם איינפלוס פונם קעמפּ גאָר איבערגעאַנדערשט. זיי ווערן נעענטער צו אונז. דאָס וואָס די היים, צוליב דעם שלעכטן איינפלוס פון דער גאַס און ספּעציעלען איינפלוס פון דער פּאָבליק סקול, קען נישט באַווייזן, באַווייזט דער קעמפּ.

כמעט אַלע קינדער פון די וועלכע גייען דורך דעם קעמפּ טרעטן אַריין נאָכן קעמפּ־סעזאָן אַלס שול־קינדער.

אויסער דעם גיט אויך דער קעמפּ גלייכצייטיק אַ מעגלאַכקייט די לערער און קאָונסילאָרס דורכפירן די פאַרשידענע פּראָיעקטן לויט די נייע פּעדאַגאָגישע מעטאָדן און דורכדעם אַרויסבאַקומען פון די קינדער דעם מאַקסימום פון זייער זעלבסטטעטיקייט.

דאָס וואָס מ'באַמיט זיך צו טאָן מיט די קינדער אויף אַ קליינעם מאַסשטאַב אין די שול־קלובן ווערט אַוועקגעשטעלט אינם קעמפּ אויף אַ ברייטערן מאַסשטאַב. זעלבסט־טעטיקייט, זעלבסט־פאַרוואַלטונג, קאָאָפּעראַציע דאַרף זיין דער לייט־מאָטיוו פון אַלע אַרבעטן וועלכע נעמען אַרום דאָס טאָג־טעגלאַכע לעבן פון די קינדער אין קעמפּ.

אין פאַרלויף פון די פאַרגאַנגענע פיר יאָר האָט דער אַ. ר. קעמפּ זיך באַמיט צו גיין אין די אָנגעצייכנטע וועגן. דער אויפטו איז געווען אַ גאַנץ היפּשער לויט די אומשטענדן און מעגלאַכקייטן. פיל בלייבט נאָך צו טאָן. לאָמיר גלויבן אַז די פינף־יאָריקע פייערונג וועט זיין אַ שטאַרקער סטימול כדי די אַרבעט זאָל ברענגען גרעסערע און בעסערע אויפטואונגען און זאָלן די ווייטערדיקע דערגרייכונגען טרייבן צו גרעסערע פאַרלאַנגען אויפן געביט פון דער קעמפּ־אַרבעט.

א קעמפּ פאר קינדער

פון ל. פאָגעלמאַן

דו מען וואָלט געקענט דאָס גאַנצע לעבן פון א קינד פאַרוואַנדלען אין א קעמפּ־לעבן, אין א לעבן נאָענט צו דער נאַטור, אין א לעבן פון א לוסטיקער קינדערשער קאָמונע, אין א לעבן וואָס איז דורכגעזאַפּט מיט זון, מיט שפּיל און מיט פרייד, וואָלט מען געקענט שאַפן גאָר אַן אַנדער דור מענשן. עס וואָלט אויסגעוואַקסן א געזונטע, מונטערע, לוס־טיגע יוגנט מיט גאַנצע, פעסטע כאַראַקטערס, מיט אמת'ע ליבע צו מענשן און צום לעבן.

ווען מען וואָלט געקענט אָפּשאַפן די גרויסע, אומגעלומפּערטע קאַזאַרמע, וואָס מען רופט מיטן נאָמען „סקול", וואו קינדערשע נשמות ווערן איינ־געשרומפּן און פאַרוועלקט, און מען וואָלט די טויזנ־טער קינדער אַרויסלאָזן פריי אויף די פרישע, גרי־נע פעלדער, נעבן די הויכע, פאַר'חלומ'טע בערג, און דאָרטן געגעבן זיי נוצלאַכע אַרבעט, געמישט מיט שפּיל און דורכגעפירט מיט שפּיל, וואָלטן אויסגע־וואַקסן יונגע לייט, ביי וועמען די קעפּ וואָלטן ניט געווען אָנגעפּאַקט מיט נוצלאָזע, טרוקענע פאַקטן, ציפערן און פראַזן. זיי וואָלטן דאַמאָלסט טיפער דערקענט און פאַרשטאַנען דאָס לעבן און וואָלטן זיך אַליין דערפילט ווי א נוצלאַכער, נויטיקער טייל פון דער וועלט.

ווען מען וואָלט געקענט די איצטיקע מחנה זויערע דיקטאַטאָרישע לערער און לערערינס, וועל־כע הערשן איבערן קינד מיט דער פּוסטער דיסציפּ־לין, מיט די טויטע צייכנס (מאַרקס) און זינלאָזע שטראָפן, פאַרבייטן אויף אמת'ע קינדערשע וועג־ווייזער, אויף פריינד, וועלכע האָבן א פאַרשטענ־דעניש פאַרן קינד און א ליבע צו אים, וואָלטן מיר ניט געהאַט אַזוי פיל פאַרטעמפּטע און אָפּגעשטאַ־נענע יונגע לייט, וועלכע זיינען געבליבן ביים קינ־דערשן שכל.

ווען מען וואָלט געקענט די קינדער אַוועק־נעמען פון אונזער פאַרדאָרבענעם לעבן, פון דעם טעמפּן המון מיט זיינע וואולגאַרע, נאַרישע פאַר־ווילונגען און אינטערעסן, און געוויזן זיי אַן איידע־לערן, בעסערן לעבן, פול מיט שיינקייט און גייס־טיקן אינהאַלט, וואָלטן מיר ניט געהאַט אַזוי פיל נודנע, וואולגאַרע מענשן אויף דער וועלט.

ווען מיר וואָלטן אַרויסגעראַטעוועט אונזערע קינדער פון די ריזיקע, טומלדיקע שטעט מיט די געפערלאַכע גאַסן, מיט די ווילדע זיטן און געוואוינ־הייטן, און אויסגעבויט פאַר זיי געזונטע, רואיקע וואוינונגען, אַרומגערינגלט מיט שטילע טייכלאַך, פאַרנעבלטע וועלדלאַך, ענדלאָזע פעלדער און הויכע קלאָרע הימלען, וואָלטן מיר גאָר אַן אַנדער דור מענשן געהאַט פאַר זיך.

מיר וואָלטן געדאַרפט איבערבויען אונזער גאַנצן לעבן כדי צו שאַפן א נייעם דור מענשן. מיר קענען דאָס אָבער ניט טאָן דורך א כשוף, מיט איין מאַך מיטן האַנט.

מיר קענען ניט אָפּטיילן אונזער קינד פון אונז און פון אונזער לעבן.

טאָ לאָמיר כאָטש אויף א פּאָר חדשים אָפּ־פרישן דעם קינדס גייסט. לאָמיר כאָטש דורך די פּאָר זומער־מאָנאַטן אַריינטראָגן פרייד און שיינ־קייט אין דעם קינדס לעבן.

זאָל דאָס קינד א גאַנץ יאָר טראָגן אין זיך די וואַרימע עראינערונגען פון די זומערדיקע לוס־טיקע שפּילן אין קעמפּ. זאָלן אין די קאַלטע ווינ־טער־מאָנאַטן אָפּקלינגען אין זיין נשמה די לעבע־דיקע קלאַנגען פון זיין פרייליכן קעמפּ־לעבן.

מיר, דערוואַקסענע, האָבן אויך געדאַרפט אַוועקגיין פון אונזער גרויס־שטאָטיקער וואָכעדי־קייט פאַר א פּאָר חדשים און ענדערן דאָס גרויע לעבן כאָטש אויף א קורצער צייט.

אָבער אויב מיר קענען דאָס ניט באַווייזן פאַר זיך אַליין, טאָ זאָלן אונזערע קינדער זיין גליקלאַכער פון אונז.

א קעמפּ איז א נויטווענדיקייט אין דעם קינ־דערשן לעבן; און אין אַזאַ באַדערפניש טאָרן מיר אונזער קינד ניט אָפּזאָגן.

עקשנות, זיי דארפן באנעמען אונזער שווערקייט, אונזער פרייד און אונזער לייד, זיי אליין דארפן אונז קענען העלפן שאפן דעם סינטעז צווישן אמע־ריקע און אידיש־וועלטלאכער (אדער אידיש־סאציא־ליסטישער) דערציאונג.

דער קעמפ דארף די קינדער געבן רו, דער קעמפ דארף די קינדער געבן זארגלאזיקייט, אבער דער קעמפ — אונזער קעמפ — דארף די קינדער אויך געבן סביבה, אונזער סביבה.

איבער די זומער־הייזלאך, איבער די אלייען, איבער די ביידלאך דארף שוועבן אונזער אטעם. און דארט וואו מען דארף א פעסטע האנט — דארף זיין א פעסטע האנט, און דארט וואו מען דארף קלארקייט — דארף זיין קלארקייט, און דארט וואו מען דארף זיין ערלאך צו זיך — דארפן מיר זיין — און מיר זיינען — ערלאך צו זיך.

מיר הוכט זיך, אז עטלאכע וואכן קעמפ קען אויף אונזערן א קינד האבן מער איינפלוס, מער דויערנדיקע ווירקונג, ווי פיל חדשים שול.

וואס מער זומער־קאלאניעס, וואס מער קעמפ — און גוטע קעמפס!

אונטער די גרינינקע ביימעלאך,

יאגן זיך ארום משה'לאך, שלמה'לאך . . .

באגריסונג

זייט באגריסט, איר „פיאנערן" פון דער אר־בעטער רינג קעמפ באוועגונג!

אויף וויפיל די קעמפ־טעטיגקייט איז א דער־גאנצונג צו אונזער ארבעט אויפן דערציאונגס־גע־ביט, איז עס פון זייער גרויסער באדייטונג.

עס איז אויך וויכטיק דערמיט, וואס אנשטאט דעם אז די זומער־קעמפס זאלן פארוואלטעט ווערן פאר פריוואטן פראפיט, זאלן זיי פארוואלטעט ווערן, ווי אונזער קעמפ, אין די אינטערעסן פון די באזו־כער. דאס אנטוויקלט דעם קאאפעראטיוון געדאנק.

זייט געשטארקט, איר בויער און טוער ארום אונזער קעמפ־טעטיגקייט! מיר זיינען מיט אייך אין דער ארבעט צו פארגרעסערן און פארשענערן אונזער גאנצן ארבעטער רינג.

פעטערסאן סיטי און דיסטריקט קאמיטע

פון ארבייטער רינג

ש. צוקערמאן, סעקר.

אונטער די גרינינקע ביימעלאך...

פון ב. י. ביאַלאָסטאָצקי

צ ליב וואָס, פרעגט זיך, האָט דער אַרבעטער רינג געעפנט אַ קינדער־קעמפּ פאַרן זומער? פאַר רו? כדי קינדער זאָלן זיך האָבען וואו אָפּצורוען?

דאָס אויך — אָבער דאָס איז נאָך ניט אַלץ. איך גלויב אַז דורך אונזערע קינדער־קעמפּס קענען מיר דערגרייכן נאָך עפּעס וואָס וואָרצלט טיף אין אונזער היגער גאַנצער אידיש־וועלטלאַכער דערציאונגס־אַרבעט.

מען וואונדערט זיך אָפט אין די לערער־קרייזן אַרום די אַרבעטער רינג שולן און אַרום אַנדערע ענלאַכע אידישע שולן, מען וואונדערט זיך און מען פרעגט:

— פאַרוואָס גייט די אַרבעט אונזערע צו אַזוי שווער? פאַרוואָס זעען מיר ניט ביים שול־קינד אָט יענע דויערנדע ווירקונג אונזערע וואָס מיר וואָלטן געוואָלט זען און פילן?! פאַרוואָס נעמט זיך דאָס ניט אָן ווי עס דאַרף צו זיין, ווי מיר וואָלטן וועלן?!

מיר ווייסען: די עלטערן ווילן אַז זייער קינד זאָל באַקומען אַ אידיש־וועלטלאַכע דערציאונג; מיר ווייסן: די עלטערן ווילן בשום אופן ניט אָפּ־ייסן זיך פון אונזער קולטור־לעבן; מיר ווייסן: די טאַטעס און מאַמעס וואָלטן זייער וועלן עפּעס מיטגעבן זייער קינד, גייסטיקס, אייגנס, צדה לדרך אויף זיין וועג אין אַמעריקע.

און נאָך ווייסן מיר: די קינדער האָבן ליב אונזער שול, זיי האָבן ליב אונזער וואָרט, אונזער לימוד, — די שול טוט זיי גוטס.

און דאָך, פאַרוואָס נעמט זיך אונזער לערע, אונזער שול־לימוד, אָן אַזוי שווער?

דער תירוץ איז: עס פעלט סביבה. נאָך דער שול, נאָך די שול־אויפגאַבן, נאָך דער „גראַמאַטיקע" מוז קומען די סביבה, וואו אַלץ וואָס מען האָט געלערנט אין דער שול זאָל זיך אויסלייגן, אַריינזאַפּן אין לעבן אַריין. אָבער אונז פעלט דערווייל אַן אייגענע סביבה. ניטאָ דאָ אָט יענע סביבה־גאַנצקייט פון דעם אַמאָליקן היימישן שטעטל. ס'איז דאָ ניטאָ אייגטלאַך קיין אייגענע עקאָנאָמישע סביבה (כאָטש ס'זיינען דוקא יאָ דאָ ספּעציעל אידישע עקאָנאָמישע אינטערעסן און נאַציאָנאַל־עקאָנאָמישע פּראָבלעמען). און ס'איז ניטאָ קיין אייגענע קולטורעלע סביבה. ווען דאָס קינד גייט אַרויס פון דער שול, פון אונזער שול, קומט אים ניט אַנטקעגן קיין סביבה, די ווארימקייט פון סביבה, וואָס זאָל אים דעם יאָך פון לימוד צונעמען, וואָס זאָל אים לייכטער מאַכן צו פאַרדייען אַלץ וואָס ער האָט אין אונזער שול געהערט און געזען. בוך אַליין איז גאָרניט — נאָך בוך מוז קומען לעבן, פּשוט'ער אַלטעגלאַכער לעבן.

איך — און אַ סך אַנדערע שול־טוער און לערער — האָפן אַז ביסלאַכווייז וועט געשאַפן ווערן אין אונזער היגן אידישן לעבן מער אייגענע סביבה, אַ שטאַרקערער קולטורעלער צונויפבונט צווישן עלטערן און קינדער. מיר האָפן אַז קודם כל וועט די היים ווערן אַנדערש, אַז די היים וועט ווערן באַוואוסטזיניקער, און עס וועט זיין מער סביבה, וועט געבן מער אידישע סביבה דעם אייגענעם קינד... מיר האָפן אַז אונזערע קולטור־אינסטיטוציעס וועלן קרעפטיקער, ווירקנדיקער ווערן און זיי וועלן מיט זיך פאַרשטעלן דעם כח פון קולטורעלער אומגעבונג, פון קולטורעלער סביבה. פאַר דעם אַרבעטן מיר, צו דעם שטרעבן מיר.

און אָט אַזוי קוקנדיק אויף אונזער קולטור־און שול־אַרבעט פון דעם אויסגאַנגס־פּונקט קום איך איצט צו דעם ענין: „קעמפּס". דער קעמפּ קען און דאַרף ווערן, אויסער רו, אויך סביבה, קולטורעלע סביבה, קולטורעלער צוזאַמענלעבן זיך פאַרן קינד. דריי וואָכן, פינף וואָכן, צען וואָכן קעמפּ, קען אויפן קינד האָבן אַ טיפע, אַ דויערנדיקע ווירקונג. אין קעמפּ פילט מען זיך פריי, זומערדיק, אין קעמפּ הוליעט מען, מען באָדט זיך, מען שיפט זיך, מען זינגט, מען שפּילט זיך „אונטער די גרינינקע ביימעלאַך".

און אָט אַזוי שפּילנדיק זיך, און אָט אַזוי שיפנדיק זיך, זאַפּן די „משה'לאַך און שלמה'לאַך" איין אין זיך ניגונים, קולטור־אָטעם, אייגנקייט, לעבן.

אין קעמפּ קענען די קינדער באַקומען דאָס וואָס זיי האָבן ניט אין שטאָט. דעריבער מוזן מיר לייגן זייער אַ סך געוויכט אויף דער פאַרטיפונג פון דעם קולטורעלן צושטאַנד אין קעמפּ. די אויפפאַסער דאַרפן זיין מער ווי אויפפאַסער — זיי דאַרפן זיין דערציער, זיי אַליין דאַרפן באַזיצן קולטורעלע

א מיטגליד דארף זיך אָפּהאַלטן פון ווענדן זיך צו דער ביוראָ ווען נאָר ער געפינט פאַר נויטיג.

די ביוראָ שלאָגט פאָר צו צענטראַליזירן די סיסטעם פון צאָלן בענעפיטס אין אַרבעטער־רינג, סאַי פון גענעראַל־אָפּיס און סאַי פון איינצעלנע ברענטשעס. די גרויסע סומען געלט וואָס ווערן אויסגעצאָלט פון גענעראַל־אָפּיס און די לאָקאַלע ברענטשעס, ווען זיי זאָלן ווערן פאַראייניגט און נוצלאַך געמאַכט פון סאָשל־סוריווים ביוראָ, קענען ברענגען פיל מער הילף אין יעדן פאַל און אין אַלע פאַלן צוזאַמענגענומען. די דאָזיקע הילף דארף אָרגאַניזירט ווערן מיט גרויסן פאַרנעם און נאָר דאַן קענען לייכט פאַרטאָפּלט ווערן די הילף־מעגלאַכקייטן פאַר אַלע מיטגלידער קאָלעקטיוו און אינדיווידועל.

די ביוראָ שלאָגט אויך פאָר אַריינצוטרעטן אין אַ סך נייע פאַזן פון סאָציאַלער הילף ווי: וואַקאַציע אָנווייזונג, היגיענישע דערציאונג און אַלע אַנדערע אַקטיוויטעטן. דאָס אַלץ צו אַנאַליזירן וואָלט געפאָדערט נאָך עטלאַכע אַרטיקלען, און מיר האָפן דאָס צו טאָן אין דער צוקונפט ביי אַן אַנדער געלעגנהייט. דאָ ווילן מיר אָבער בלויז אָנווייזן די וואונדערבאַרע דערגרייכונגען פון דער ביוראָ אין פאַרלויף פון די ערשטע פּאָר מאָנאַטן פון איר עקזיסטענץ.

די ביוראָ האָט אָנגעהויבן אָפיציעל צו אַרבעטן דעם 15טן יולי 1929. פון דאַן אָן ביז דעם 15טן מאַרטש 1930 זיינען אַריינגעקומען פינף הונדערט און אַכצען אַפּליקאַציעס, וואָס זיינען איינגעטיילט אין פאָלגענדע אָפּטיילונגען:

אַפּליקאַציעס פאַר שפּיטאָלן . .	122
אויפזיכט איבער געזונט־ווערנדע .	47
אָפּהענגיקע און דעפעקטיווע קינדער	21
פאַמיליען־פּראָבלעמען . . .	60
עצות און הילף אין ריפּענסיעס .	33
עצות און הילף אין געזעץ־ענינים .	18
נוירסעס געשיקט אין עמוויר־דזשענסי פאַלן	13
פאַרשיידנס	204
סך־הכל . . .	518

די צאָל פון אַפּליקאַטן האַלט זיך אין איין פאַרגרעסערן, און ווען מיר שרייבן די דאָזיקע שורות, דעם 31טן מאַי 1930, האָט שוין די צאָל פון אַפּליקאַציעס ווי זיי זיינען אויבן איינגעטיילט דערגרייכט איבער זיבן הונדערט.

די אַלע פּראָבלעמען וואָס האָבן געצויגן די אויפמערקזאַמקייט פון דער סאָשל־סוירווים ביוראָ, זיי אַלע וואַרפן אַ ליכט אויף טיפע טראַגעדיעס און ערנסטע סאָציאַלע קראַנקהייטן. יעדער איינער פון די אַפּליקאַנטן האָט געקראָגן פּינקטלאַכע אויפמערקזאַמקייט. ווען מען זאָל נאָכקוקן אַלע רעקאָרדס, וואָלט מען אויסגעפונען אַז סימפּאַטיע און מענשלאַכע פאַרשטענדניש האָבן באַגלייט די אַרבעט אין די אַלע פאַרשיידענע פּראָבלעמען מיט וועלכע דער ביוראָ איז אויסגעקומען צו אָפּערירן. נאָר אַ גענויע באַקאַנטשאַפט מיט די אויפטואונגען וואָס זיינען דערגרייכט געוואָרן פון דער ביוראָ קען אַרויסרופן דעם ענטוזיאַזם פאַר אָט דער נאָבעלער אַרבעט.

די מיטגלידער דאַרפן האָבן אין געדאַנק די אַלטע מאָטאָ: „פאַראייניגט שטייען מיר". עס איז דערפאַר פון גרויס וויכטיקייט, אַז אַלע ברענטשעס פון גרויס־ניו־יאָרק זאָלן זיך אָנשליסן אין דעם דעפּאַרטמענט און ביישטייערן זייער חלק פון אָפּצאָל. אַ העכערונג פון פינאַנציעלער הילף, וועט מעגלאַך מאַכן אויסצובייטערן אונזערע פאַרשיידענע הילף־אַרבעטן וואָס מיר דאַרפן דורכפירן.

מיר זיינען ווייט ניט צופרידן מיט דער באַשרענקטער אַרבעט וואָס די ביוראָ טוט איצט. מיר רייסן זיך צו גרעסערע און אַ סך מער אַקטיוויטעטן, אָבער מיט דער קאָאָפּעראַציע און פינאַנציעלער מיטהילף פון די מיטגלידער קען דאָס אַלץ דערגרייכט ווערן. ווען די מיטגלידער וועלן זיך ניט אָפּרופן, וועט די אַרבעט מוזן ווייטער זיין אַ באַשרענקטע און באַגרענעצטע.

דערפאַר רופן מיר די אַלע ברענטשעס פון גרויס ניו־יאָרק, וואָס האָבן זיך נאָך ביז איצט ניט אָנגעשלאָסן אין דער סאָשל־סוירוים ביוראָ ווי דיוסצאָלנדיקע ברענטשעס (הגם אַסך פון די דאָזיקע ברענטשעס האָבן זיך באַנוצט מיט דער הילף פון דער ביוראָ אין גאָר אַ גרויסער מאָס) און העלפן אָנפירן די אַרבעט וואָס פאַרשפּרעכט צו פאַרטונקלען אַלע אַנדערע אַקטיוויטעטן אין אַרבעטער־רינג אָפּגעזען ווי נוצלאַך און נאָבל זיי זאָלן ניט זיין. מיר זיינען גליקלאַך מיט די וואונדערבאַרע רעזולטאַטן וואָס די ביוראָ האָט דערגרייכט, און מיר שטרענגען זיך אָן צו דערגרייכן נאָך גרעסערע און מער באַפרידיגענדע רעזולטאַטן.

פריינד, איר דאַרפט וויסן זיין אַז ווען אַן אינסטיטוציע פון אַרבעטער־רינג ווערט איינמאָל אידענטיפיצירט מיט דעם נאַציאָנאַלן אָפּיס, ווערט אַריינגענומען פון גענעראַל־אָפּיס אין זיין היים, ווערט עס שוין אַן אַרבעטער־רינג אינסטיטוציע, און דאָס פאַרפליכטעט אייך אָנצושליסן אין די רייען פון דער ביוראָ און מיטהעלפן אין דער אַרבעט.

באטראכטנדיק די אַלע אָפּטיילונגען פון אַר־בעטער־רינג ווי זיי זיינען איצט צוזאַמענגעשטעלט שטעלן זיך פאַר אונז פאָלגענדיקע פראַגן:

1. וואָס זאָלן מיר טאָן מיט אונזערע שווינד־זוכטיקע מיטגלידער, זייערע פרויען און קינדער וואָס קענען ניט אַריינגענומען ווערן אין אַרבעטער־רינג סאַנאַטאָריום?

2. וואָס זאָלן מיר טאָן מיט אונזערע שוואַכ־זיניקע קינדער, וועלכע זיינען פון שלעכטער נאַרונג געוואָרן דעפעקטיוו, אָדער קינדער וואָס האָבן גע־האַט דאָס אומגליק באַלד געבוירן צו ווערן דע־פעקטיווע?

3. ווי אַזוי קענען מיר זיך זאָרגן צו קריגן פאַר אַ מיטגליד די נויטיקע מעדיצינישע און כי־רורגישע הילף, ווען אין הויז איז ניטאָ גענוג ברויט צו שטילן דעם הונגער פון אַלע מיילער?

4. וואָס זאָלן מיר טאָן מיט אונזערע קינדער וואָס וואַלגערן זיך אין די גאַסן אין די הייסע זומער־טעג?

5. און ווי זאָלן מיר לייזן אַלע פאַרוויקלטע פּראָבלעמען וואָס קיין איין דעפּאַרטמענט פון אַר־בעטער־רינג איז ניט בכוח זיי צו פאַרענטפערן?

6. וואָס זאָלן מיר טאָן מיט די אַלמנות פון אונזערע מיטגלידער וועלכע זיינען באַרעכטיקט צו אַלמנה־פּענסיעס און ווייסן ניט ווי אַזוי דאָס צו באַקומען?

7. און וואָס איז מכוח אונזערע קראַנקע מיט־גלידער וועלכע זיינען געוואָרן אומפּעאיק צוליב אַן אומגליק־פאַל ביי דער אַרבעט, ניט האָבנדיק דער־פאַרונג צו וועמען זיך צו ווענדן, זיינען זיי אינ־גאַנצן פאַרפלאָנטערט געוואָרן מיט די פאַרשיידענע קאָמפּענסאַציע ביוראָס?

דער „סאָשל־סוירווים" טוער האָט די נויטיקע בילדונג און דערפאַרונג אויפצונעמען די אַלע פּראָב־לעמען און באַהאַנדלען זיי וויסנשאַפטלאַך. ניט גענוג איז בלויז סימפּאַטיע, דער מיטגליד אין אַזעל־כע פאַלן נויטיקט זיך אין עפּעס מער. די סאָשל־סוירווים ביוראָ קען אים העלפן גייסטיק און מאַ־טעריעל וואו די אַנדערע אַרבעטער־רינג אינסטיטו־ציעס קענען אים מיט גאָרניט העלפן.

די אַרבעט פון „סאָשל־סוירווים" האָט איר עקאָנאָמישן און פּאָליטישן הינטערגרונט, און די אַרבעט איז היינט צו טאָג אַ הויך־ספּעציאַליזירטע. ווי געהעריק צו באַגעגענען איינעם אין נויט, צי די נויט איז אַ פיזישע, אַ גייסטיקע אָדער אַן עקאָנאָ־מישע, איז גענוג צו ציטירן אַן אויסצוג פון אַן אויטאָריטעט איבער סאָשל־סוירווים אַרבעט:

„אַ נייע שטים רעדט צו די נשמות פון מענער און פרויען רופנדיק צו אַ נייער צייט מיט אַלע אירע געענדערטע באַציאונגען און געוואַנטע אינטערנע־מונגען אין לעבן". אין אַנדערע ווערטער מיינט דאָס, אַז די אַרבעט פון דעם סאָשל־אַרבעטער איז: צו זיין פּעאיק און מיטפילן די מענשלאַכע נויטן און האָבן דעם וויסנשאַפטלאַכן צוטריט צו מענשלאַכע ליידן.

ווען מיר באַטראַכטן די סטאַנדאַריזירטע בע־נעפיטן פון דעם אַרבעטער־רינג, מוזן מיר זאָגן, אַז די אַלע בענעפיטן זיינען באַשטימט געוואָרן אין די יאָרן ווען די פּרייזן אויף לעבנס־מיטלען זיינען גע־ווען אַ סך נידעריקערע ווי זיי זיינען היינט צו טאָג, דערפאַר זיינען די בענעפיטן וואָס ווערן געצאָלט צו מיטגלידער ווייט ניט גענוג, אַז זיי זאָלן קענען פאַרלייכטערן די נויטן היינט צו טאָג פון אַ מיט־גליד אין דער צייט פון אַ קראַנקהייט. פון דער אַנדערער זייט, ווען מען זאָל פאַרגרעסערן די בע־נעפיטן, וואָלט דאָס געמיינט אָפּשוואַכן די אָרגאַ־ניזאַציע און שוואַכער מאַכן אויך די מאַטעריעלע זיכערקייט פון אַלע מיטגלידער. מיט יאָרן צוריק זיינען די בענעפיטן פון אַרבעטער־רינג געווען אויף מעדיצינישע הילף פאַר דעם קראַנקן. היינט צו טאָג איז עס גאַנץ אַנדערש. די מאַשינעריע פון אָרגאַני־זירטער אויפזיכט איבער דעם קראַנקן איז איצט זייער קאָמפּליצירט און צו באַנוצן זיך מיט איר מוז מען וויסן גענוי און עקזאַקט ווי אַזוי.

די ביוראָ איז אין אַ פּאָזיציע זיך צו באַנוצן מיט אַלע מעגלאַכע קוועלן פאַר דעם בענעפיט פון די וואָס זיינען אין שרעקלאַכער נויט. די ביוראָ קען מער נוצלאַך מאַכן אַלע בענעפיטס וואָס ווערן גע־צאָלט פון אַרבעטער־רינג אויף אַ מער עפעקטיוון אופן ווי דער פאָנד דערלויבט עס אונטער די איצ־טיקע באַדינגונגען. דאָס איז פּשוט אַ נויטווענדי־קייט: זי ווייזט אָן דעם אַפּליקאַנט וואו צו קריגן די געהעריקע אויפמערקזאַמקייט. זי ווייזט אויך אָן דעם וועג ווי אַזוי דער מיטגליד זאָל זיך באַנוצן מיט די פאַרשיידענע געלעגנהייטן וואָס די פאָנדן פון אונזערע אינסטיטוציעס גיבן אים, און אויך די פאָנדן פון די דרויסנדיקע אינסטיטוציעס. דאָס אַלץ ווערט געטאָן אַזוי פאַרזיכטיק, אַז דער מיט־גליד זאָל זיך ניט פילן דערנידעריקט.

דער פאַקט וואָס די דאָזיקע אַרבעטער־רינג ביוראָ האַלט זיך אַליין אויס פון דעם איינקונפט פון מיטגלידערשאַפט אָפּצאָל, דער פאַקט אַליין איז אַ געניגענדע גאַראַנטיע פאַר דעם מיטגליד צו פילן אַז ער האָט דאָ ניט צו טאָן מיט „טשאַריטי".

די „סאָשל סוירווים" ביוראָ אין ארבעטער רינג

פון ראָוז אַש־סימפּסאָן

די ארבעט פון סאָציאַלע הילף האָט אירע וואָרצ־לען אין דעם דראַנג צו טאָן גוטס צו אַנדערע; ס'איז אַן ארבעט צו העלפן דעם יחיד און זיין פאַ־מיליע צו פאַרלייכטערן אַלע הינדערנישן אין לעבן און צו שטעלן זיי צוריק אויף די פיס.

דער גייסט פון סאָציאַלע הילף צו קראַנקע און אַלערליי אומגליקלאַכע איז ניט ניי, אָבער ווי אָר־גאַניזירטע קערפּערשאַפטן עקזיסטירן אַזעלכע אינ־סטיטוציעס ערשט פון דעם יאָר 1905 אָן. פון יענער צייט אָן זיינען געשאַפן געוואָרן איבער פינף הונ־דערט אַזעלכע הילף־אינסטיטוציעס אין די פאַראייי־ניגטע שטאַטן. טייל פון זיי זיינען דירעקט פאַר־בונדן מיט שפּיטאָלן און דיספענסערים, און אַנדערע ווערן אָנגעפירט פון פּריוואַטע און פילאַנטראָפּישע אָרגאַניזאַציעס. דער ציל פון אַזעלכע אינסטיטו־ציעס איז צו העלפן דעם קראַנקן און גלייכצייטיק זיך צו פאַראינטערעסירן אין דעם קראַנקנס פאַמי־ליע און העלפן זיי מאַטעריעל אויב ס'איז נויטיק.

אויף ווי ווייט איז וויכטיק און נויטווענדיק אַזאַ אינסטיטוציע ווי „סאָשל־סוירווים" אין דעם ארבעטער־רינג? ווי וואָלט אַזאַ ביוראָ פונקציאָ־נירט און וואָס פאַר אַ ווערט וואָלט זי געהאַט פאַר די מיטגלידער? דאָס זיינען געווען די פראַגן וואָס האָבן שטאַרק פאַראינטערעסירט די יעניקע אין ארבעטער־רינג וואָס האָבן זיך ארומגעטראָגן מיט'ן געדאַנק צו שאַפן אַזאַ ביוראָ, און עס איז ניט מער געווען ווי נאַטירלאַך פאַר זיי צו זוכן אַן ענטפער אויף די אַלע פראַגן.

לאָמיר דאָ אין קורצן אָנווייזן די וויכטיקייט פון אַזאַ אינסטיטוציע ווי „סאָשל־סוירווים" פאַר די מיטגלידער פון ארבעטער־רינג. ס'איז אמת, אַז מיר האָבן אַ סאַנאַטאָריום פאַר די וואָס זיינען ערשט אָנגעגריפענע מיט שווינדזוכט (דער ארבע־טער־רינג נעמט אַריין אין סאַנאַטאָריום נאָר אַזעל־כע פּאַציענטן וואָס זיינען ערשט בלויז אָנגעגריפענע מיט דער שווינדזוכט קראַנקהייט, די וואָס זיינען שוין צו ווייט אָנגעגריפן מיט דער קראַנקהייט מוזן זוכן הילף ערגעץ אַנדערשוואו).

מיר האָבן אויך אַ מעדיקאַל דעפּאַרטמענט וואָס טוט זייער גרויסע ארבעט געבנדיק מעדיצי־נישע הילף צו מיטגלידער און זייערע פאַמיליעס. ס'איז אַ וואונדערבאַרע אינסטיטוציע וואָס ווערט אָנגעפירט זייער פּלאַנמעסיק און אויסגערעכנט.

מיר האָבן אַ קראַנקן־בענעפיט דעפּאַרטמענט וואָס צאָלט קראַנקן־בענעפיט פאַר פאַרשיידענע קראַנקהייטן פאַר אַ באַשטימטע צייט.

מיר האָבן אַ בילדונג־דעפּאַרטמענט וואָס זאָרגט זיך פאַר דער קולטורעלער אַנטוויקלונג פון די מיטגלידער.

מיר האָבן אַ זייער שיינעם קעמפּ מיט די בעס־טע באַקוועמלאַכקייטן פאַר קינדער פון מיטגלידער און אויך פאַר די מיטגלידער אַליין.

מיר האָבן אַ יוגנט־באַוועגונג וואָס צילט צו פאַראינטערעסירן די יוגנט אין אונזערע טעטיקייטן און זיי אַריינציען אין אונזער באַוועגונג.

מיר האָבן פרויען אקזילערי ברענטשעס פון ארבעטער־רינג, וואָס באַשטייען אויסשליסלאַך פון פרויען.

און צולעצט — מיר האָבן אַ סעמעטערי דע־פּאַרטמענט.

אָט די אַלע אויבן־אויסגערעכנטע דעפּאַרט־מענטס וואָס שטעלן צונויף דעם ארבעטער־רינג דינען אַלע מיטגלידער פון דער אָרגאַניזאַציע. אָבער אויך די איינצעלנע ברענטשעס העלפן זייער פיל זייערע נויטבאַדערפטיקע מיטגלידער צו יעדער צייט. טייל ברענטשעס טוען פּשוט איבער די כוחות אָן אַן אָפּהאַלט ווען עס האַנדלט זיך וועגן העלפן אַ מיטגליד. אָבער דאָך — די גאַנצע הילף אָן אַ צענטראַליזירטער און אָרגאַניזירטער קער־פּערשאַפט איז ווייט ניט גענוג צו באַגעגענען און פאַרענטפערן די נויטן פון די מיטגלידער.

עס טרעפט גאַנץ אָפט ווען אַ מיטגליד געפינט זיך אין אַ זייער קאָמפּליצירטער לאַגע, עס שטייען פאַר אים פּראָבלעמען פון אַ גאַנץ אינטימען כאַ־ראַקטער, אין אַזאַ פאַל איז קיין איינער פון די אויבן־אויסגערעכנטע דעפּאַרטמענטס ניט בכוח און ניט גרייט צו געבן די געהעריקע טרייסט אָדער עצה צו דעם פאַרצווייפלטן מיטגליד. אין אַזאַ פאַל איז די „סאָשל־סוירווים" ביוראָ די איינציקע וואָס איז באַוואַפנט מיט די נויטיקע מיטלען אויפצו־נעמען דעם מיטגליד, צו באַגעגענען און זיך צוהערן צו די פאַרבאָרגענע סודות פון זיין האַרצן. ער קומט צו דער ביוראָ ווי צו אַן אינטימען פריינד, ער עפנט זיין האַרץ און רעדט מיט אַן אָפּנהאַר־ציקייט ווי צו גאָר נאָענטע און אייגענע.

איז אין קעמפּ. דאָ איז די גאַנצע וועלט אונזערע. דאָס גאַנצע לעבן פיבערט דאָ אין אידיש. אידיש ווערט דאָ ניט צוגעטיילט אויף אַ טיי־לעפעלע. אידיש ווערט דאָ אויס שפּראַך פון בלויז וואָרט און געדאַנק, אידיש ווערט דאָ אַ טאַט. מען באָדט זיך, מען שיפלט זיך, מען אַרבעט, מען טאַנצט, מען עסט, מען משפּט זיך — אַלץ אין אידיש. דאָס וואָס פאַר אונזערע קינדער איז ביז איצט געווען אַזוי פרעמד, אַז צווישן פעלדער, בערג, טייך און זון קען מען לעבן אין אידיש, איז פאַר זיי איצט געוואָרן גאַנץ נאַטירלאַך. אידיש קריגט אין דעם קעמפּ גוטע זון־בעדער און דאָס איז פאַר אונזער שול־אַרבעט פון דער גרעסטער וויכטיקייט. פּונקט אַזוי ווי דער מענש נאָך אַ גאַנצן זומער באַקן זיך אויף זון דערפילט ערשט אין ווינטער די פרישע צוגעקומענע כוחות, אַזוי אויך אונזער שול: נאָך אַ זומער קעמפּ זיינען די רעזולטאַטן אין קלאַס־צימער גאָר אַנדערע. די קעמפּ־קינדער וואָס זיצן שפּעטער אין ענגען קלאַס־צימערל, זיי איז גאָרניט אַזוי ענג — זיי זעען פאַר זיך אַ ברייטע, זוניקע וועלט — דעם קעמפּ.

אָט נעמען מיר אַן אַנדער וויכטיקן מאָמענט אין אונזער שול־לעבן. מיר ווילן, אַז די קינדער וואָס לערנען אין די אַרבעטער רינג שולן זאָלן אויך איבערנעמען אונזערע אידעאַלן פון סאָציאַליזם. מיר ווילן, אַז די קינדער ווען זיי וועלן אויסוואַקסן, זאָלן זיי זיין די באַגייסטערטע קעמפער פאַר אַ שענערער, בעסערער און מער גערעכטער וועלט. טוען מיר טאַקע אַלץ וואָס מיר קענען אין די ראַמען פון קלאַס־צימער. מיר דערציילן ביאָגראַפיעס פון באַרימטע פרייהייט־קעמפער; מיר רעדן מיט זיי וועגן סטרייקס, יוניאָנס, סאָציאַליסטישע קאַמפּיינס — וועגן אַלץ וואָס איז פאַרבונדן מיט אַרבעטער־קאַמף, אַרבעטער־באַוועגונג — אָבער ווייטער פון וואָרט, רייד גייט עס ניט. אמת, דאָס וואָרט האָט אַ ווירקונג, עס ברענגט רעזולטאַטן, אָבער ווייט, ווייט ניט די רעזולטאַטן וואָס מיר וואָלטן וועלן קריגן. פאַר־וואָס? ווידער שטייט אונז אין וועג די זעלביקע דרויסנדיקע וועלט. וואָס זעט דאָס קינד אויף דער גאַס, אין מאַרק, אין מואַווי, אין סקול? ס'איז אַ וועלט גאָר אַן אַנדערע ווי דער לערער אין קלאַס וויל זי האָבן. דער לערער רעדט צו אים ווי אַן אַלטרואיסט —דער דרויסן גיט אים עגאָיזם; דער לערער רעדט צו אים וועגן פעלקער־פאַרבידערונג— די גאַס גיט אים ענג־האַרציקן, צעיושעטן שאָוויניזם. ווי קריגט מען פאַר דעם קינד אַ וועלט פון סאָציאַליזם און טאַט, ניט נאָר אַ ווינקעלע פון סאָציאַליזם און וואָרט? דאָ איז ווידער אַמאָל דער קעמפּ פאַר אונז אַ ישועה. אין קעמפּ דאַרף מען גאָר ניט אַזוי פיל רעדן וועגן סאָציאַליזם צו די קינדער. די גאַנצע אַטמאָספערע איז אַ סאָציאַליס־טישע. ס'איז אַ סאָציאַליסטישע קינדער־רעפּובליק.

די סאָציאַליסטישע אידייע ווייזט אויס, פּונקט ווי אידיש, מוז אויך האָבן זון־בעדער, וואַרעמקייט פון ערד, רחבות'דיקייט אין רוים. יעדע גרויסע אידייע רייסט זיך אין דעם דרויסן. נאָר אינדרויסן קען זי זיך צעבליען; נאָר אינדרויסן קען זי צינדן מענשלאַכע הערצער. ס'ווערט קלאָר פאַרוואָס גאַסן־דעמאָנסטראַציעס, פאַרזאַמלונגען אין וואַלד, ער־שטע מאַי־פייערונגען האָבן אַזוי כשופ'דיק גע־ווירק און ווירקן אויף די גרויסע מאַסן. ס'האָט גע־האָלפן זון, ערד און ברייטער רוים. און טאַקע דערפאַר ווייל קעמפּ גיט אונז אַזאַ רחבות'דיקע וועלט, קענען מיר טאַקע מער אויפטאָן אויפן גע־ביט פון סאָציאַליסטישער דערציאונג. און ווען קינדער לעבן אַזוי אָפּ עטלאַכע וואָכן אין קעמפּ פאָרן זיי אַוועק גאָר אַנדערע ווי זיי זיינען געקומען.

עס געדענקט זיך מיר נאָך זייער גוט אַ בחור וואָס איז געווען מיט פיער יאָר צוריק אין דעם סטעמפּאָרדער אַרבעטער רינג קעמפּ. דאָס איז גע־ווען שוין איינמאָל אַ חברה־מאַן. זיינע שיך און קליידער זיינען שטענדיק געלעגן צעוואָרפן איבער דער גאַנצער באַנגעלאָו — זאָל אַן אַנדערער זיינע זאַכן ברענגען אין אָרדנונג. דאָס בעטל זיינס האָט ער קיינמאָל ניט געוואָלט אויפבעטן — זאָל אַן אַנדערער אויפבעטן. אַז מען האָט געטיילט נאָכ'ן עסן אייז־קרים איז אים ניט גענוג געווען זיין פּאָר־ציע — ער האָט צוגעכאַפּט אַן אַנדערנס פּאָרציע אויך. אָפּזייענדיק עטלאַכע וואָכן אין קעמפּ האָט מען דעם בחור אינגאַנצן ניט געקענט דערקענען. ס'איז גאָר געווען אַן אַנדער קינד. עטלאַכע פון זיינע קעמפּ־חברים האָבן פריער מיט אַ פּאָר טעג געדאַרפט פאַרלאָזן דעם קעמפּ, האָט איר געדאַרפט זען ווי ער האָט געהאָלפן פּאַקן זייערע זאַכן, ווי ער האָט געשלעפּט זייערע פּעקלאַך און ווי ער האָט זיך דאָס פאַנאַנדערגעוויינט ביים געזעגענען זיך.

אָט מיט אַזאַ אינטימער, רירנדער חבר'שאַפט ווערן די קינדער אָנגעשטעקט אין קעמפּ. זיי קומען צוריק אין שול מיט אַזוי פיל עראינערונגען. אַ גאַנץ יאָר זינגען זיי די קעמפּ־לידער, רעדן וועגן די לע־רער, די פאָרשטעלונגען, יום־טובים, קעמפּ־פייערס מיט אַזוי פיל באַגייסטערונג, און די גאַנצע באַ־גייסטערונג טראָגן זיי אַריין אין שול. די שול ווערט זיי ליבער אַ דאַנק דעם קעמפּ. ס'איז זיי מער ניט ענג אין שול, ווייל הינטער דער שול ציט זיך אַ ליכטיקער, זוניקער קעמפּ.

דער קעמפּ און זיין ווירקונג אויף דער ארבעטער רינג שול

פון ת. בערנשטיין

אין אונזער צייט פון גרויסשטאָטישער ציוויליזאציע, איז עס ניט בלויז פאר דעם מענשן, דעם יחיד געוואָרן אַ נויטווענדיגקייט אויף אַ פּאָר וואָכן אין יאָר צו אַנטלויפן פון שטאָט און אריינאָטעמען אין זיך וואַלד, פעלד און פרייען הימל, ס'איז אויך פאר אַ סך אינסטיטוציעס אין אונזער געזעלשאַפטלאַכן לעבן געוואָרן אַ נויטווענדיקייט.

אַלץ — יחיד, כלל, אינסטיטוציעס, געזעלשאַפטלאַכע באַוועגונגען — אַלץ וויל וואַקאַציע. וואַקאַציע ניט אַזוי צוליב אָפּרו ווי צוליב אומבייטן די ציוויליזאַציע־אַטמאָספערע אויף נאַטור־אַטמאָספערע. דער רוסאָיאַנישער רוף „צוריק צו דער נאַטור" איז איצט געוואָרן מער ווי אַ לאָזונג — ס'איז געוואָרן אַ פּעריאָדישע בענקשאַפט. די ציוויליזאַציע צעשטערן, אָפּזאָגן זיך פון איר וויל ניט דער מענש, אָבער פון צייט צו צייט אַנטלויפן פון איר, באַהעפטן זיך מיט נאַטור — דאָס יאָ.

און — ווי געזאָגט — פּונקט ווי דער מענש אַזוי אויך אינסטיטוציעס. אָט איז אונזער שולבאַוועגונג. זי, נאָך מער פון אַלע אַנדערע אינסטיטוציעס און באַוועגונגען, ליידט פון דעם וואָס זי איז אינגאַנצן באַרויבט פון נאַטור. די שול אונזערע איז אַ גאַנץ יאָר אַריינגעקוועטשט אין אַן ענגען צימער. קינדער זיצן צוזאַמענגעדריקט און דאָס גאַנצע לערנען איז אַ צוזאַמענגעדריקטס. אידיש, געשיכטע, ליטעראַטור, געזאַנג, שפּיל, טאַנצן — אַלץ שטויסט זיך, טרעט זיך אָפּ די פיס איינס ס'אַנדערע אין דעם ענגען קלאַס־צימער. ניטאָ זיך וואו אַ ריר צו טאָן. ס'פעלט פּשוט אויס לופט — און ניטאָ מיט וואָס צו אָטעמען. עס פעלט די רחבות'דיקייט, דער גרויסער, ברייטער אָרום — דער אינדרויסן; דער אינדרויסן וואָס זאָל אונז זיין אייגן און ניט פרעמד; דער אינדרויסן וואָס זאָל דיר ניט אָנצייכענען אַ גרענעץ, אַז ביז דאָ און דאָ איז דיינס — ווייטער איז פרעמדס. שטיקן מיר זיך טאַקע אַ גאַנץ יאָר אין גרויס ענגשאַפט און ניטאָ וואָס מקנא צו זיין. עפענען מיר אַמאָל אַ „פענסטער", לאָזן מיר זיך אין אַ נאָווינע אַרויס אויף דער פרייער וועלט אַ שפּאַציר טאָן אין אַ פּאַרק, אָדער מוזיי — איז דאָס אַזאַ פרעמדע, קאַלטע וועלט. ס'איז יענער אינדרויסן וואָס דער־מאָנט אין דער אָנגעצייכנטער גרענעץ, אַז דאָרט אין דעם ענגען קלאַס־צימערל, דאָרט איז דיין וועלט, און מאַכסטו אַ שריט ווייטער ביסטו אין געפאַר פון די פרעמדע, קאַלטע ווינטן פאַרקילט צו ווערן. פאַרמאַכסטו שנעל „דאָס פענסטער" — און ווידער אין דעם ענגען קלאַס־צימערל. נאָך איין גליק איז פאַראַן: מיר רעדן אין אונזער שול וועגן אַזעלכע ברייטע, אַלץ אַרומנעמענדיקע אידייען, ווי סאָציאַלע געראַכטיקייט, מענטשהייט, פרייהייט — דאָס איז אונזער איינציקער מיטל מיט וועלכן מיר קענען אַביסל פאַנאַנדערזוקן די ווענט און אַריינטראָגן מער רחבות'דיקייט אין אונזער ענגשאַפט.

אָט די אידייען אָטעמען מיט אוניווערז, זיי טראָגן מיט זיך אוניווערז־לופט — ווערט מעגלאַך צו אָטעמען. אָן דעם וואָלטן מיר אינגאַנצן ניט געקענט טאָן אונזער אַרבעט. די שול קען זיך אָבער ניט באַנוגענען בלויז מיט אַזאַ אוניווערסאַל־גייסטיקער אַטמאָספערע. זי מוז אויך האָבן פּשוט'ע, פיזישע אַטמאָספערע.

דאָ איז איר, דער שול אונזערער, געקומען צו הילף דער קעמפּ.

קעמפּ — דאָס איז פּשוט אַ גליק פאַר דער אַרבעטער רינג שול. אין קעמפּ איז די שול אויף וואַקאַציע. אויב וואַקאַציע מיינט נאַטירלאַך זיך אויסלעבן, פריי אָפּאָטעמען — האָט עס די שול אין קעמפּ. דאָ אין קעמפּ דאַרפן מיר זיך שוין ניט באַנוגענען מיט אַ גייסטיקער רחבות'דיקייט, זי איז דאָ פיזיש. אַלץ אַרום: די בערג, וואַלד, טייך, הימל — אַלץ איז אונזערס. ניטאָ די שטאָטישע פרעמדקייט. עס אָטעמט זיך גאָר אַנדערש. ביז צום קעמפּ האָט אונזער שול ניט געהאַט קיין מוסקולן. אַלץ איז אַנדערש געוואָרן מיט דעם אָנקומען פון קעמפּ.

אָט נעמען מיר למשל אונזער לשון אידיש. די גרעסטע שטערונג אין דעם אידיש לימוד איז אונז דער פיינדלאַכער דרויסן. ווי נאָר אַ קינד אונזערס שטעלט אַרויס פון קלאַס־צימער אַ פּוס — איז שוין אויס מיט אידיש. די גאַנצע דרויסנדיקע וועלט מיט איר האַנדל, טומל, אַרבעט, האַוועניש און שפּיל פאַרטויבט דאָס אידישע וואָרט וואָס איז דעם קינד נאָכגעגאַנגען פון קלאַס־צימער. אַנדערש

איז א פינסטערע נאכט. עס פליוכט און עס רעגנט. הונדערטע מיטגלידער פון ארבעטער רינג זיינען געקומען אין קעמפ צו פארברענגען זייער „וויק־ענד", אויסצורוען זיך איבער זונטאג אין קאנטרי. קיין פלאץ וואו צו שלאפן איז ניטא. אסטראווסקי גייט ארום ערנסט, ווי זיין שטייגער איז, ער דאגה'ט אבער ניט וועגן די גרויסע. ער באראט זיך מיט זיין קאלעגע מעלצער, אז מען זאל אננעמען שטרענגע מיטלען, ווי ניט צו שטערן די רו פון די קינדערלאך. און דער רעגן פליוכעט, עס דונערט און בליצט און סאלאוויאוו, גוזמאן, העלפערין, שאפיראָ, ראזין, און דער טשערמאן פון קעמפ־קאמיטע, בלאק אליין, שלעפן מאטראצן, קווילטס, און שמייען און שרייען אויף וואס די וועלט שטייט. יעדער איינער וויל זען צופרידן שטעלן די געסט. און ווער זאל די געסט ניט צופרידן שטעלן אויב ניט די באלעבאטים אליין?

סצענעס, יאָ, עס זיינען געווען קאמישע סצענעס, אבער אויך גאנץ ערנסטע. נאר דאס זיינען קליינינגקייטן. דער קעמפ פון ארבעטער רינג איז געבויט. עס איז אויפגעבויט געווארן א גאנצע קאלאניע מיט גאסן, הייזער און אמוזירונגס־פלעצער און אין דער הייסער זומער־צייט קומען אן פיל מענטשן פון דער שטיקנדער ניו־יארק אויסצורוען זיך אויף א פאר טעג, א קוק צו טאן אויף די קליינווארג און פארן ווידער זיך איינצושפאנען אין שווערן שפאן פון ארבעט און פון זוכן פרנסה.

דער קעמפ איז א פארהעלטניסמעסיק פינאנציעלער ערפאלג. דער קעמפ צאלט זיך. חובות ווערן קלענער און דער פארמעגן גרעסער. עס זיינען אפשר דערווייל קיין גרויסע פראפיטן ניטא, אבער דערפאר זיינען דא פראפיטן וואס קענען אין דאלארס און סענטען ניט געמאסטן ווערן. דער ארבעטער רינג קעמפ נעבן ניו־יארק אנטוויקלט די געזעלשאפטלאכע און קולטורעלע באדערפענישן פון די מיטגלידער און פון זייערע קינדער. עס זיינען דא פראפיטן וואס באווייזן זיך ערשט אין די שפעטערדיקע יארן.

אונזער מיטהילף צו אייער אידעאלער ארבעט

אינם ארבעטער רינג ווערן געפייערט פארשידענע יום־טובים און יובלייאומס פון די אלע אינסטיטוציעס וואס דער א. ר. פארמאגט; עס איז אבער צום ערשטן מאל וואס עס ווערט געפייערט א קעמפ־יום־טוב — פשוט דערפאר ווייל דער קעמפ איז די יונגסטע אינסטיטוציע אינם א. ר.

נעמענדיק אין אכט אז דער קעמפ איז בלויז פינף יאר אלט, אדער בעסער געזאגט, פינף יאר יונג, און האט שוין באוויזן אזוי שיין צו אנטוויקלען זיך אויף יעדן געביט אין זיין קורצער עקזיסטענץ, מוז דער געדאנק ארויסרופן שטאלץ, אכטונג און אנערקענונג — אנערקענונג פאר די וואס שטייען אויף זייערע פאסטנס פון זיין געבורט אן און היטן אפ דעם קעמפ ווי א ציטעריק קינד; אנערקענונג פאר די וועלכע גיבן אוועק זייער גאנצע ענערגיע פר דעם וואוויל און בעסטן פון אונזער קעמפ, וואס טוען אלץ כדי שענער צו מאכן אט די הערלאכע אינסטיטוציע — דעם קעמפ. פונקט ווי די קעמפ־מיטגלידער זיינען איבערגעבן דעם קעמפ, מיט אזא איבערגעבנהייט האבן זיי אויף זיך גענומען די איניציאטיוו פון דער גרינדונג פון א פרויען קעמפ קאמיטע. א דאנק זייער איבערגעבנהייט האט די קאמיטע, מיט איר עקזיסטענץ, אויפגעטאן שיינע ארבעט.

אין נאמען פון דער פרויען קאמיטע גיבן מיר אייך איבער אונזער הארציקע באגריסונג צו דער אלטער, און נייער, קעמפ קאמיטע. נעמט אן אונזערע ווארימע וואונטשן צו אייער איצטיקן יום־טוב, וועלכער איז אויך אונזער יום־טוב.

מיט פרייד שליסן מיר זיך אן אין אייערע רייען, העלפן מיט וויפיל אונזערע כחות וועלן אונז דערלויבן אויף נאך שענער צו מאכן די הערלאכע יונגע אינסטיטוציע פון א. ר. — דעם קעמפ. מיט דער גרעסטער האפענונג און גלויבן אין דער גוטער איבערגעבענער, פרוכטבארער ארבעט פון דער קעמפ קאמיטע באגריסן מיר אייך, קעמפ־מיטגלידער: זאל דער פינף־יאריקער יוביליי דינען אלס א דערנענטערונג פון אלע קעמפ־טוער און סימפאטייזער אויף ווייטער אנצוגיין מיט דער שיינער און וויכטיקער קעמפ־ארבייט!

פרויען קעמפ קאמיטע

פ. האפשטיין, סעקר.

1927
P. GELIEBTER
M. HASKEL
J. BASKIN
TREAS.
R. BLOCK
CHAIRMAN
N. FEINERMAN
SEC'Y.
N. CHONIN
L. DINERSTEIN
VICE CHAIRMAN
A. SOLOVIOFF
J. FISHMAN
B. OSTROVSKY
B. MILLER
REC. SEC'Y.
S. B. DUBROW
B. LEVITON
S. WOLOS
MR. MATLUCK
D. ALPERIN
S. MICHTON
R. SHULOFF
F. EPSTEIN
B. JACOBI
J. ASHBES

Camp Committee,

ברענטשעס פון לאַנד, יעדנפאַלס אין דעם קעמפּ פון ניו־יאָרקער ברענטשעס, שפּיגלט זיך אָפּ דער גייסט פון דעם גאַנצן אַרבעטער רינג. דורך די שאָטנס זעען זיך אַרויס די ליכטיקע שיינע זייטן פון דעם גאַנצן אַרבעטער־אָרדן. אויך אין קעמפּ זיינען דאָ גענוג שאָטנס, אויך אין קעמפּ קען מען אָנווייזן אויף גענוג חסרונות, אָבער מיר לעבן נאָך ניט אין אַ פּערפעקטער אָרדענונג, און ווער ווייס צי מיר וועלן צו אַ הונדערט־פּראָצענטיקער פּערפעקטער אָרדענונג ווען קומען, סיידן אויפן עולם האמת, וואו די אָרדענונג איז ווירקלאַך הונדערט־פּראָצענטיק. איצט, אַז מיר ווילן וועגן עפּעס אורטיילן, מוזן מיר אָנווענדן די מעטאָדע פון „בעלאַטיוויטי", ניט חס ושלום די טעאָריע פון איינשטיין, וואָס באַציט זיך אויף הימלישע ספערען, נאָר דעם מעטאָד פון פאַרגלייכונגען דאָ אויף אונזער זינדיקער ערד. און ווען מיר וועלן פאַרגלייכן די אונטערנעמונג פון אידישע אַרבעטער מיט ענלאַכע אונטערנעמונגען פון אַנדערע קלאַסן, קענען מיר ווירקלאַך שטאָלץ זיין וואָס מיר זיינען מיטגלידער פון אַרבעטער רינג, אַן אָרגאַניזאַציע פון מענטשן אָן גרויסע פּרעטענזיעס, אָבער וועלכע זיינען דורכגעדרונגען מיט אַ טיפן אידעאַליזם.

מיט אַ קורצער צייט צוריק זיינען די אידישע צייטונגען געווען פול מיט איינצלהייטן פון אַ משפּט אין וועלכן עס זיינען געווען פאַרמישט טוער פון אַ אידישן באַלעבאַטישן אָרדן. געגן די טוער זיינען געמאַכט געוואָרן שווערע באַשולדיגונגען. די באַשולדיגונגען זיינען פון געריכט צוריקגעוויזן געוואָרן און מיר צווייפלען ניט אין דער גערעכטיגקייט פון אַן אַמעריקאַנער געריכט. דאָ האַנדלט זיך אָבער ניט וועגן אַזאַ סאָרט גערעכטיגקייט, מיט וועלכער מען קען יוצא זיין פאַרן געריכט. דאָ האַנדלט זיך וועגן אידעאַלן, מיט וועלכע די טוער פון דעם באַלעבאַטישן אָרדן זיינען אַרויסגעקומען פאַרן ברייטן עולם. די טוער האָבן אָנגעפאַנגען אַ גרויסע אונטערנעמונג מיט הויכע אידעאַליסטישע שטרעבונגען. נאָר אין דער באַלעבאַטישער וועלט פירט זיך אַז געשעפטן זיינען בעפאָר אידעאַל. אַן אידעאַל איז טאַקע אַן אידעאַל, אָבער געשעפט איז געשעפט. עס איז גאָר קיין חטא ניט אין דער באַלעבאַטישער וועלט צו קריגן גוט באַצאָלט פאַר פּריידיקן שיינע אידעאַלן. אדרבה, וואָס מער מען קריגט באַצאָלט, אַלץ אַ שענערער, קלוגערער מענטש קומט מען אויס. צו מאַכן פּראָפיטן, אין די שווערע צענדליקער דאָלאַר, פון אַ פאָלקס־אידעאַל, איז גאָר ניט קיין פאַרברעכן, נאָר אַ באַווייז פון פּראַקטיש־קייט: וכל המרבה בפּראָפיטן הרה זה משובח. וואָס גרעסערע פּראָפיטן מען מאַכט, אַלץ אַ בעסערן נאָמען קריגט מען.

דאָס איז די מאָראַל פון דער באַלעבאַטישער וועלט. ווי הויך און שיין עס קומען אויס די טוער פון די אַרבעטער רינג אונטערנעמונגען קעגן שיינע אידישע „בעלי־בתים". ניט נאָר האָט קיינער פון די טוער פון דעם אַרבעטער רינג קעמפּ ניט געטראַכט אַפילו וועגן געלט־באַלוינונג, נאָר מען האָט אויך צוגענומען אַלערליי באַליידיגונגען, אַלערליי זלזולים פאַר די גוטע אַרבעט, וואָס מען האָט געטאָן. מען האָט אַלץ אַרונטערגעשלונגען — עס האַנדלט זיך דאָך וועגן קעמפּ. און צו בויען אַ קעמפּ איז מען מרוצה אַלץ איבערצוטראָגן.

מען קען ווירקלאַך שטאָלץ זיין מיט דעם נייעם אויפטו פון די אַרבעטער רינג מיטגלידער. חסרונות האָט מסתמא דער קעמפּ אויך — אָבער וואָס פאַר אַ שיינע מעלות דער קעמפּ באַזיצט! די מעלות וועגן אַרונטער אַלע חסרונות.

ווי דער קעמפּ איז אויפגעבויט געוואָרן איז ווירקלאַך אַן אינטערעסאַנטער קאַפּיטעל אין דער געשיכטע פון אַרבעטער רינג אויפטואַנגען. אין זכרון שווימען אַרויף די פּרעהיסטאָרישע טעג פון קעמפּ, ווען אַ רייע פון קעמפּ־טוער זיינען געווען אַריינגעטאָן מיטן קאָפּ, מיטן לייב און לבן אין פּלענער. איך געדענק ווי אַרום טשאַרטס און בלוי־פּרינטס זיינען געזעסן דער פאַרשטאָרבענער דובראָוו, זאָל זיין אַלעמען צו לעבעדיקע יאָר, בלאַק, פיינערמאַן, סאַלאָוויאָוו, האַלפּערין, העסקעל, וואָלאָם און נאָך מענטשן, וועמן איך קען זיך איצט ניט דערמאָנען. מען איז געזעסן און מ'האָט שטודירט די טשאַרטס, בלוי־פּרינטס און פּלענער. אין קאַסע איז קיין געלט ניט געווען, מען האָט אָבער פאַרמאָגט ענטוזיאַזם. איין געדאַנק האָט אַלעמען באַזעלט און פאַראייניקט: מען מוז האָבן אַ קעמפּ. אַ ראָלע אין דעם געדאַנק, און אַ גרויסע ראָלע, האָט געשפּילט דער קאַמף מיט די „לינקע". אָבער די גרעסטע ענערגיע האָבן די איניציאַטאָרס געשעפּט פון געדאַנק צו שאַפן אַ קעמפּ וואָס זאָל ניט קענען צוגענומען ווערן פון אַרבעטער רינג — אַ קעמפּ וואָס איז אַ טייל פון אַרבעטער רינג.

דער קעמפּ איז אויפגעבויט געוואָרן. עס האָבן זיך אָנגעפאַנגען צרות. עס זיינען געווען גענוג צרות, אי פינאַנציעלע, אי פּאָליטישע, אי צרות פון קליינלאַכקייטן. עס שווימען אַרויס אַן זכרון סצענעס, קאָמישע, טראַגי־קאָמישע און גאַנץ ערנסטע. אָט

פינף יאָר קינדער-קעמפּ

פון מ. איוועגסקי

דער קעמפּ פאַר קינדער פון אַרבעטער רינג מיט־גלידער, וואָס געפינט זיך בלויז אַ פּאָר שטונדן רייזע פון ניו־יאָרק, איז נאָכן נאָמען נאָך אַ לאָ־קאַלע אינסטיטוציע. דער קעמפּ איז געבויט גע־וואָרן פון ברענטשעס פון ניו־יאָרק און אומגעגנט. דער נאָמען—ווי דער נאָמען, אָבער אין דער אמת'ן איז דער קעמפּ אַ נאַציאָנאַלע אינסטיטוציע, וואָס פאַרקערפּערט אין זיך דעם גייסט פון גרעסטן אידישן אַרבעטער־אָרדן פון דער וועלט. אין קעמפּ שפּיגלט זיך אָפּ די געזעלשאַפטלאַכע און קולטור־רעלע ראָלע, וואָס דער אַרבעטער רינג שפּלט צווישן די אידישע אַרבעטער פון אַמעריקע.

דעם ביישפּיל פון ניו־יאָרק האָבן נאָכגעטאָן פיל אַנדערע שטעט. די קעמפּ־באַוועגונג האָט זיך פאַרשפּרייט איבערן גאַנצן לאַנד, וואו אַרבעטער רינג ברענטשעס געפינען זיך. עס איז געוואָרן אַ לאַנדס־באַוועגונג, אַ באַוועגונג צו שאַפן פאַר־געניגנס־פּלעצער פאַר דערוואַקסענע אין קולטור־צענטערן פאַר דער אַרבעטער־יוגנט, — צענטערן, וואו קינדער פון אַרבעטער רינג מיטגלידער קריגן אַ סאָציאַליסטישע דערציאונג אין אַ אידישער סביבה.

דער קעמפּ אין פּאָולינג, ניו־יאָרק, עקזיסטירט איצט פינף יאָר. צוואַנציג מינוט פון דער באַן־סטאַנציע ענטפּלעקט זיך זומער־צייט אַ אידישע קאָלאָניע, אַ קאָלאָניע פון שיינע געביידעס, וואָס שטייען צעוואָרפן אין אַ שיינער אומגעגנד, נעבן דער פּרעכטיקער אָזערע, וואָס רופט זיך „סילוויען לעיק". עס איז אַ קאָלאָניע פון קינדער, אַן אמת'ע קינדער־מלוכה, אין וועלכער, אָבער, דערוואַקסענע האָבן זייערע פולע רעכט. די קאָלאָניע פאַרשאַפט גרויסן כבוד דער אָרגאַניזאַציע, וועמעס מיטגלידער עס האָבן אָט די שיינע קאָלאָניע אין אַ קורצער צייט אויפגעבויט. קומט אַ פרעמדער און זעט פאַר זיך די שיינע באַנגאַלאָוס, די אונטערהאַלטונגס־פּלעצער, די פּרעכטיקע געביידעס, איז עס שווער צו גלויבן אַז די גאַנצע קאָלאָניע מיט אירע אַלע באַקוועמלאַכקייטן איז באַשאַפן דורך דער איניציאַ־טיווע פון אידישע אַרבעטער, פיל פון וועלכע עס האָבן פאַרזוכט דעם ביטערן טעם פון סוועט־שעפּער, און זייער שווער צו גלויבן איז אַז אָנגעפאַנגען צו בויען די קאָלאָניע האָט מען מיט היילע הענט. ניט נאָר זיינען קיין געלט־מיטלען ניט געווען, נאָר עס איז געווען אַ דעפיציט. עס האָבן נאָך געפעלט אַ פּאָר טויזנט דאָלאַר צו קענען זאָגן אַז מען האָט דעם קעמפּ געבויט אָן געלט.

יאָ, מיט אַ דעפיציט האָט מען דעם קעמפּ אָנגעפאַנגען צו בויען. די וועלכע האָבן אויסגע־טראַכט דעם קעמפּ האָבן געדאַרפט גוטמאַכן חובות, וואָס מען איז געווען שולדיק פאַר דער ניט־געלונגע־נער פּראָבע מיט דעם קעמפּ אין סטעמפּאָרד, קאָנע־טיקוט. איצט באַטרעפן די געביידעס פון קעמפּ, אויסער די מעבל, אַלערליי סאָרטן מכשירים און מטלטלין, אַ סומע פון אַ פערטל מיליאָן דאָלאַר, אַ סומע וואָס די איניציאַטאָרס האָבן אפילו ניט געזען אין חלום. ווען מען האָט אָנגעפאַנגען דעם קעמפּ צו בויען זיינען טאַקע קיין מיטלען ניט גע־ווען, אָבער די איניציאַטאָרס האָבן פאַרמאָגט ענער־גיע, איבערגעבנהייט און אידעאַליזם. זיי האָבן פאַרשטאַנען אָט די מעלות צו קאַפּיטאַליזירן. נאַ־טירלאַך וואָלטן די איניציאַטאָרס גאָר ניט געקענט אויפטאָן, ווען הינטער זיי וואָלטן ניט געשטאַנען די טויזנטע אַרבעטער רינג מיטגלידער און דער נאַציאָנאַלער אָפּיס. די איניציאַטאָרס האָבן אָבער געהאַט צו קעמפן געגן די סקעפּטישע שמייכלערייען פון פיל, וועלכע זיינען שוין צופיל פּראַקטיש. זיי האָבן געמוזט באַזיגן פיל הינדערנישן און שטרויכ־לונגען איידער זיי האָבן זייערע פּלענער פאַרווירק־לאַכט. דער אויפטו פון קעמפּ באַווייזט אַ זאַך וואָס איז שוין פיל מאָל באַוויזן געוואָרן. עס ווייזט וואָס אַ קאָלעקטיווער ווילן קען אויפטאָן. אַ זאַך וואָס קוקט אויס צו זיין אַ ווילדע פאַנטאַזיע, אַן אילוזיע פאַרן איינצעלנעם קען ווערן אַ ווירקלאַכ־קייט פאַר דעם כלל. עס מוזן זיין ענערגישע אויפ־טוער, איניציאַטאָרס, און דער קעמפּ האָט געהאַט דעם מזל אַזעלכע אויפטוער צו האָבן.

דער קעמפּ פון ניו־יאָרקער ברענטשעס און אויך די קעמפּס פון אַרבעטער רינג פון גאַנצן לאַנד זיינען נאָך אַ יונגע אינסטיטוציע אין אַרבעטער רינג. ווי אין יעדער יונגער אינסטיטוציע, זיינען נאָך דאָ פיל זאַכן צו אַנטוויקלען, צו פאַרפולקאָ־מענען. אין דער קעמפּ־באַוועגונג פון אַרבעטער רינג

און אין אַ סך אַ ברייטערן פאַרנעם. צוזאַמענאַרבעט פון קינדער אין בשותפות'דיקע אונטערנעמונגען, וועלכע ווערן צוזאַמען באַשלאָסן און צוזאַמען אויסגעפירט, הילף פון קינדער צו קינדער, פון באָגגאַלאָו צו באָנגאַלאָו, קינדער־געריכטן, וואו מ'באַטראַכט יעדן משפט אין ליכט פון דער נייער גערעכטיקייט; מ'קאָן איינפירן אַז יעדעס קינד זאָל אָפּגעבן די גוטע זאַכן וואָס אים געבראַכט אין רשות פון דער גאַנצער באָנגאַלאָו, פאַר גלייכער פאַרטיילונג; איינפירן, אַז די בעסטע זאַכן זאָלן אָפּגעגעבן ווערן די שוואַכערע קינדער, וואָס נויטיקן זיך אין זיי מער פון אַנדערע. אַ גוטער דערציער קאָן אויף טריט און שריט געפינען אַ געלעגנהייט צו געבן די קינדער סאָציאַלע דערציאונג אין לעבעדיקע מעשים. דאָס וועט ניט מאַכן די קינדער פאַר פולשטענדיקע סאָציאַליסטן אין דער פּסיכאָלאָגיע און אויפפירונג. דאָס איז אין היינטיקער וועלט אוממעגאַלך. דאָס וועט אָבער פאַרפלאַנצן אין זייער נשמה קערנער פון דער צוקונפט, וועט מאַכן ווי ווייט מעגלאַך מער סאָציאַליסטיש זייער לעבן שוין איצט, דאָס וועט זיי געבן אַ שטוים צו קעמפן פאַר אַ נייער וועלט; און זייער שטרעבונג צום סאָציאַליזם וועט דורך דעם ווערן קאָנקרעטער, ממשות'דיקער.

אודאי קאָן מען אין קעמפּ אָפּגעבן מער צייט פאַר שמועסן, לעקציעס, דערציילונגען און דעבאַטן, וואו פראַגן ווערן באַלויכטן פון סאָציאַליסטישן שטאַנדפּונקט.

אַ באַגריסונג פון דער ניו־יאָרקער אַ. ר. צענטראַלער שול־פאַרוואַלטונג

באַטראַכטנדיק די אַרבעט פון דער ניו־יאָרקער אַ. ר. קעמפּ קאָמיטע פאַר די לעצטע פינף יאָר, מוזן מיר צוגעבן אַז די דערגרייכונגען אויפן קעמפּגעביט זיינען פון אַ גאַנץ הויכן גראַד. עס איז אמת, אַז דער געדאַנק פון אַ זומער־קעמפּ פאַר די קינדער פון די אַ. ר. מיטגלידער איז גלייכצייטיק געבאָרן געוואָרן מיט דער גרינדונג פון דער ערשטער אידישער קינדער־שול אין אַרבעטער רינג. געדענקען מיר אָבער די אַפּאַטיע און גלייכגילטיגקייט פון דער גרויסער אַ. ר. מיטגלידערשאַפט צו אונזער שול־באַוועגונג אין אָנהויב פון איר גרינדונג זיינען מיר איבערצייגט, אַז אונז, שול־טוער, וואָלט זיך זיכער ניט איינגעגעבן אויפצובויען אַזאַ שיינעם בנין אין אַזאַ קורצער צייט, ווי דער אַ. ר. קעמפּ קאָמיטע האָט זיך איינגעגעבן, צו געווינען פאַרן קעמפּ־געדאַנק אַזוי פיל אַ. ר. ברענטשעס און איינצעלנע מיטגלידער, וועלכע האָבן געשאַפן די מעגלאַכקייטן פאַר דער אויפבויאונג פון קעמפּ, וואו הונדערטער קינדער האָבן פאַרבראַכט אין קעמפּ פאַר די לעצטע פינף יאָר פאַר אַ האַלבן פּרייז, און אַ סך קינדער פריי אָן באַצאָלט, פאַר דער גרויסער ביז היינט אויפגעטאָנענער אַרבעט, צו וועלכע אונזערע שול־טוער האָבן צוגעטראָגן אַ גאַנץ באַדייטנדן חלק. באַגריסן מיר אייך, מיטגלידער פון דער אַ. ר. קעמפּ קאָמיטע, צו אונזער אַלעמענס יום־טוב. מיר באַטראַכטן דעם קעמפּ אַלס אַ טייל פון אונזער שול־באַוועגונג, וואו די דערציאונג איז דיזעלבע ווי אין אונזערע אַ. ר. שולן. כמעט אַלע אונזערע ניו־יאָרקער אַ. ר. שולן זיינען אָנגעשלאָסן אָן אַ. ר. קעמפּ מיט אַ יאָרלאַכן אָפּצאָל, און לאָמיר האָפן צו דערלעבן די צייט, אַז דער קעמפּ, וועלכער איז אַ נויטווענדיגקייט פאַר אונזערע קינדער, זאָל מער ניט זיין דער פּלאַץ פאַר פּריוויליגירטע, און היינט נאָך דערוויל אַ לוקסוס פאַר דער גרויסער אַ. ר. מיטגלידערשאַפט, נאָר זאָל זיין אַן אָפּרו־פּלאַץ פאַר אַלע קינדער פון דער גרויסער אַ. ר. מיטגלידערשאַפט, אַ פּלאַץ וואו די קינדער זאָלן פאַרברענגען דעם זומער אונטערן פרייען הימל, אָטעמען פרישע לופט, עסן נאַרהאַפטע שפּייז און באַקומען אַזאַ דערציאונג, אונטערן אויפזיכט פון פּאַסנדע לערער, אַז ווען זיי וועלן קומען אַהיים פון קעמפּ, זאָלן זיי פאָרזעצן לערנען אין די אַרבעטער רינג שולן, כדי די לימודים פון קעמפּ אין די זומער־וואָכן זאָלן ניט גיין לאַיבוד.

מיט אַ. ר. שול גרוס,

נ. י. צעטראַלע שול־פאַרוואַלטונג

נ. פיינערמאַן, פאָרזיצער.

נ. חיט, סעקרעטאַר.

שוואָרענע פירער און וועגווייזער; ווי אויף ריינע, וועלכע קאָנען זיך ניט אויסמישן מיט דער אומריי־נער וועלט; און אויף דער מאַסע קוקן זיי פון אויבן אַראָפּ, ווי אַ פּאַסטוך אויף זיין סטאַדע. דאָס איז אַן אומגעזונטע דערציאונג, וואָס קאָן ברענגען נאָר שאָדן. איך האָב אין ווילנע געקאָנט אַ קינדער־היים, וואָס האָט זיך איין צייט געפירט אין אַזאַ מין סאָציאַליסטישן גייסט. פלעגן זיך די קינדער פון יענער היים באַגעגענען מיט אַנדערע קינדער ווי פרעמדע, וואָס האָבן זיך אַראָגעלאָזט פון הימל אויף דער ערד. זיי פלעגן זיך האַלטן אָן אַ זייט פון אַנ־דערע קינדער, און יענע פלעגן קוקן אויף זיי מיט פיינדשאַפט, ווי אויף גרויסהאַלטער. ווען איינער, וואָס האָט זיך דערצויגן אויף אַזאַ מין סאָציאַליס־טישן אינזל, וועט אויסוואַקסן און אַריין אין דער אַלגעמיינער וועלט, וועלכע איז נאָך איצט ווייט ניט סאָציאַליסטיש, וועט ער פאַר זיך קיין אָרט ניט געפינען, וועט ער זיך קאָנען שווער אַריינפּאַסן און צופּאַסן. זיין אייגענעם לעבן וועט עס שאָדן און דעם אַלגעמיינעם קאַמף פאַר דער צוקונפט וועט עס אויך ברענגען מער שאָדן ווי נוצן.

מיר לעבן איצט אין צוויי צושטאַנדן. מיר זיי־נען באַגייסטערט פאַר סאָציאַליסטישע אידעאַלן; מיר פאַרמאָגן סאָציאַליסטישע שטרעבונגען, פירן אַ קאַמף פאַרן סאָציאַליזם. אָבער מיר זיינען אַרומ־גערינגלט מיט אַ קאַפּיטאַליסטישער וועלט, און די קאַפּיטאַליסטישע אָרדענונג בלייבט ניט בלויז אַרום אונז, פון דרויסן. ניין, מיט טויזנטער פעדים דרינגט זי אַריין אין אונזערע געוואוינהייטן, שטימונגען און געדאַנקען; אונזער נשמה איז דורכגעוועבט מיט די דאָזיקע פעדים. אָט די סתירה איז פאַראַן אין די בעסטע פון אונז. מיר קעמפן פאַרן סאָציאַליזם, אָבער די מעטאָדן פון קאַמף ווערן באַשטימט ניט בלויז דורך דעם אידעאַל, צו וועלכן מיר גייען, נאָר אויך דורך די באַדינגונגען פון דער סביבה, אין וועלכער מיר לעבן און קעמפן, דורך די באַדינגונ־גען פונם וועג, איבער וועלכן מיר גייען. ווען איינער זאָל מיטן קאָפּ און לייב און לעבן זיך געפינען אין אַ וועלט, וואָס איז נאָך ניטאָ, וואָס דאַרף נאָך ערשט באַשאַפן ווערן, וועט ער זיך ניט אויסטויגן פאַרן לעבן און קאַמף אין דער איצטיקער וועלט, וועט ער הענגען אין דער לופטן, אָן אַ באָדן אונטער די פיס. דאָס קינד דאַרף דערצויגן ווערן מיט אַן אָפענעם אויג אויף אָט דעם צווייאיקן צושטאַנד, אין וועלכן אַ סאָציאַליסט געפינט זיך איצט. מ'דאַרף אין אים דערציען וואָס מער געפילן פון געמיינ־שאַפט, וואָס מער אינסטינקטן פון דער נייער וועלט, וועלכע מ'דאַרף נאָך ערשט בויען. מ'מוז אים אָבער אויך מאַכן פייאיק זיך צו אָריענטירן אין דער וועלט, אין וועלכער אים קומט אויס צו לעבן און אַרבעטן, כדי זי זאָל אים ניט צעטרעטן, כדי פאַר אים זאָל זיין מעגלאַך אין דער אַלטער וועלט גופא אויס־צוטרעטן אַ וועג פאַר אַ נייער וועלט.

אָבער אונזערער אַ קעמפּ קאָן אפילו ניט טראַכטן וועגן אַזאַ זאַך, ווי אַ סאָציאַליסטישער אינזל אין קאַפּיטאַליסטישן ים. ערשטנס, די קורצע צייט, וואָס דאָס קינד פאַרברענגט אין קעמפּ. קאָן מען אין עטלאַכע וואָכן איבערמאַכן אַ מענשן אָדער באַשאַפן אַ נייע אָרדענונג אפילו אין מיניאַטור? חוץ דעם לעבן די קינדער אין קעמפּ רייך, אפשר רייכער ווי זיי אַליין לעבן אין דער היים, געוויס רייכער איידער דאָס רוב קינדער פון זייער סביבה. און דאָס וואָס זיי געברויכן אין קעמפּ, ווערט באַ־צאָלט ניט פון זייער אייגענער אַרבעט, נאָר פון זייערע עלטערן, וועלכע פאַרדינען דאָס געלט לויט אַלע כללים פון דער קאַפּיטאַליסטישער אָרדענונג. אין דייטשלאַנד האָבן סאָציאַליסטישע פּעדאַגאָגן געפּרואווט שאַפן אַזאַ מין נייע אַרבעטס־שול, וואָס זאָל זיין אַן אַרבעטס־געמיינשאַפט, אַ קאָמונע פון קינדער, אַ וועלטל פאַר זיך, וואו די קינדער זאָלן אַרבעטן, פּראָדוצירן און פון זייער אַרבעט ווערן אויסגעהאַלטן; דערביי זאָל די גאַנצע אָרדענונג פון פּראָדוצירן און פאַרטיילן די פּראָדוקטן זיין אַ סאָ־ציאַליסטישע. דאָס האָט זיך ניט איינגעגעבן.

וואָס עס האָט זיך ניט איינגעגעבן אין דייטש־לאַנד, וועט זיך דאָ ביי די היגע באַדינגונגען געוויס ניט איינגעבן. אונזערער אַ קעמפּ קאָן אודאי ניט זיין אַזאַ געשלאָסענע אַרבעטס־געמיינשאַפט. די קינדער זיינען ניט אין עלטער פון אַרבעט. זיי קומען אין קעמפּ אָפּרוען און זיך וואויל טאָן. דאָס קינד וויים, אַז דער טאַטע האָט באַצאָלט פאַר פינף וואָכן, און אויב ער וועט ניט איינצאָלן פאַר די ווייטערדיקע פינף וואָכן, וועט מען מוזן פאָרן אַהיים. וועגן אויסהאַלטן זיך מיט זיין אייגענער אַרבעט קומט אים גאָר אויפן זינען ניט אַרויף. ער האָט דאָך גאָט צו דאַנקען אַ טאַטע־מאַמע... און אין קעמפּ רייסן זיך נאָכאַנאַנד אַריין שטיקער פון דער אַרומיקער וועלט אין געשטאַלט פון קענדים, און אַנדערע פּרעזענטן, וואָס די עלטערן ברענגען אָדער שיקען, אין געשטאַלט פון טאַשן־געלט, וואָס מ'גיט די קינדער אויף „ספּענדן".

אָבער ניט יאָגנדיק זיך נאָך אוטאָפּיעס, מוז מען דאָך אויסנוטצען דעם קעמפּ פאַר סאָציאַ־לער דערציאונג. די סאָציאַלע דערציאונג, וואָס ווערט אין אונזערע שולן פון אַ גאַנץ יאָר געפירט מיט ווערטער, קאָן אין קעמפּ געפירט ווערען מיט מעשים

זונדערטקייט נוצלאך און צום ווייניקסטנס אין קעמפּ, אין דער קינדערשער מלוכה, מוז מען זי אָפּהיטן.

מיר ריידן אַלע פון דעמאָקראַטיע, פון אמת'ער דעמאָקראַטיע. מיר האָבן שטאַרק מורא פאַר רויטער דיקטאַטור פון לינקס און פאַר פאַשיזם פון רעכטס. מיר ווילען, יעדער איינער זאָל שטיין שטאָל און אייזן פאַר זיין אייגענער פרייהייט און ער זאָל שעצן הייליק די פרייהייט פון זיינע מיטמענשן, יעדער איינער זאָל געדענקען, אַז די פרייהייט און רעכט פון איין מענשן ענדיקן זיך דאָרטן, וואו עס הויבן זיך אָן די פרייהייט און רעכט פון אַ צווייטן מענשן. דעמאָקראַטיע איז פריער פאַר אַלץ אַ זאַך פון געזעץ, פון דער קאָנסטיטוציע, וואָס שטעלט איין און גאַראַנטירט די פרייהייט און רעכט. אָבער דעמאָקראַטיע איז מערער ווי אַ זאַך פון געזעץ; זי מוז אַריינוואַקסן אין דער מענשלאַכער געוואוינהייט, ווערן אַ אינסטינקט, עפּעס אַזוינס, וואָס אַ מענש קאָן זיך נים פאָרשטעלן זיין לעבן אָן דעם. איז דאָס ניטאָ, וועלן די בעסטע געזעצן ניט העלפן, און די גאַנצע דעמאָקראַטיע וועט זיין אַ זאַך, וואָס איז נאָר אויפן פּאַפּיר, וואָס עס איז ניט שווער אָפּצומעקן. דורכפירן אַ געזעץ געדויערט ניט אַזוי לאַנג. אַריינפירן די דעמאָקראַטיע אין לעבן, איינפלאַנצן זי אין די געוואוינהייטן איז שווערער, עס געדויערט אַ סך לענגער, דערצו איז נויטיק אַ דור, אפילו דורות.

אונזער אַמעריקע איז אַ דעמאָקראַטיש לאַנד. און דאָך וויפיל באָסיזם, וויפיל שטריכן פון דיקטאַטור דאָ זיינען נאָך פאַראַן אין דעם געזעלשאַפטלאַכן לעבן. איך רייד דאָ ניט וועגן אַמעריקע בכלל, איך רייד וועגן אונזער אידישן לעבן אין אַמעריקע. אין אַלע אונזערע אינסטיטוציעס און אָרגאַניזאַציעס איז פאַראַן דיקטאַטור אַ סך מער ווי דעמאָקראַטיע. דעמאָקראַטיע איז ביי אונז אַ פּרינציפּ. באָסיזם איז דאָס טאָג־טעגלאַכע לעבן. איידער אַ מענש הויבט זיך אויף אויפן געזעלשאַפטלאַכן לייטער, פאָדערט ער פון אַנדערע דעמאָקראַטיע. און האָט ער זיך שוין אויפגעהויבן, קען ער ניט פאַרשטיין, ווי זיינען דאָס אַנדערע אַזוי נאַריש צו פאָדערן דעמאָקראַטיע פון אים. דעמאָקראַטיע, טענה'ט ער, איז ניט פּראַקטיש, דעם פּרינציפּ פון קאָלעגיאַלער אָנפירונג האָבן אויסגעטראַכט קלויזניקעס. איך וויל פון קיינעם קיין אינסטרוקציעס ניט. ווער קאָן מיר דיקטירן וואָס צו טאָן און וואָס ניט צו טאָן? איין שכל איז גוט, צוויי זיינען ערגער . . . אונזער באָסיזם לאָזט זיך פילן ניט בלויז אין געזעלשאַפטלאַכן לעבן, נאָר אויך אין פּריוואַטע באַציאונגען צווישן מענש און מענש.

כדי די דעמאָקראַטיע זאָל אַריין טיף אין געוואוינהייט, מוז מען דערציען די קינדער אין דעמאָקראַטיע, זי זאָל אַריינוואַקסן אין זיי און אויסוואַקסן מיט זיי. אַ קינדער־קעמפּ איז אַ שול פאַר דעמאָקראַטיע. זאָלן די קינדער אין זייער אייגענער קליינער רעפּובליק אַליין באַטראַכטן און ווי ווייט מעגלאַך אַליין באַשליסן אַלע פראַגן פון זייער צוזאַמענלעבן. זאָלן די לערער און אויפּפּאַסער זיך מישן אין דער קינדער־רעפּובליק נאָר אַזוי פיל, אויף וויפיל זיי קענען דינען און אַרויסהעלפן מיט זייער ערפאַרונג; זאָלן די קינדער פילן, אַז דאָס איז ניט קיין שפּיל אין וואַלן און באַשלוסן, נאָר אַז דאָס וואָס זיי באַשליסן איז טאַקע נוצלאַך און עס אַרבעט — וועט עס לערנען די קינדער סיסטעמאַטיש באַהאַנדלען אַ פראַגע, שטיין פאַר אַ מיינונג און זיך אונטערגעבן אַ באַשלוס. עס וועט זיי לערנען אַליין טראָגן פאַראַנטוואָרטלאַכקייט און פאָדערן פאַראַנטוואָרטלאַכקייט פון אַנדערע, באַוואוסטזיניק ווילען און חבר'יש קאָנטראָלירן דאָס, וואָס די אויסדערוויילטע האָבן אויפגעטאָן. אין דעם איז נוטיק אַקטיווע הילף און אָנפירנדע ערפאַרונג פון לערער און אויפּפּאַסער. נאָר דאָס דאַרף ניט אַרויפגעצוואונגען ווערן אויף די קינדער דורך מאַכט, דורך אויבערהערשאַפט. די קינדער דאַרפן זיך רעכענען מיט דעם לערערס מיינונג, ניט ווייל זיי מ ו ז ן, נאָר ווייל זיי פאַרשטייען און פילן, אַז זיין מיינונג איז אַ ריכטיקע אַז אַזוי ווי ער זאָגט וועט זיין צוועקמעסיקער, בעסער.

איך האָב געקאָנט לערער און אויפּפּאַסער, וועלכע האָבן געוואָלט נעמען די קינדער־קאָלאָניע אָדער קינדער־היים, וואָס איז געשטאַנען אין זייער רשות, און אינגאַנצן אָפּזונדערן עס פון דער אַרומיקער וועלט, מאַכן פון דעם אַ סאָציאַליסטישן אינזל אין אַ ים פון קאַפּיטאַליזם. איך האַלט עס פאַר אַן אוטאָפּיע. ווען דאָס קינד זאָל זיך געפינען אין דער קאָלאָניע יאָרן, ניט וואָכן, ווי ביי אונז אין קעמפּ, און עס זאָל טאַקי מעגלאַך זיין צו באַשאַפן אינעווענינ אַ מער־ווייניקער סאָציאַליסטישע אָרדענונג און אָפּצאַמען די קינדער־קאָלאָניע אַזוי, אַז אין איר זאָלן ניט אַריינדרינגען קיינע מנהגים, פירונגען און זיטן פון דער גרויסער קאַפּיטאַליסטישער וועלט, וואָס אַרום — וואָלט עס אויך געווען ניט גוט. עס וואָלט דערצויגן עטלאַכע מנינים סאָציאַליסטישע אַריסטאָקראַטן, אַ קאַסטע פון אויבערמענשן, וואָס קוקען אויף זיך ווי אויף גע־

אונזער קינדער-רעפּובליק

כאַראַקטער־שטריכן פון די קינדער־קעמפּס

פון א. ליטוואַק

די קעמפּס זיינען גוט שוין דערמיט אַליין, וואָס זיי רייסן אָפּ די קינדער אויף עטלאַכע וואָכן פון דער היים, פון טאַטע און מאַמע, פון דער געזעלשאַפט פון דערוואַקסענע בכלל. אין דער היים איז יעדער אינגל א בן מלך, יעדע מיידל א בת מלכה. צי זיי פאַרדינען עס, צי ניט — ליבע און וואַרימקייט געניסן זיי צוליב דאָס רעכט פון געבורט. מעגן קינדער פון אַנדערע פאַמיליעס זיין בעסער, שענער, פייאיקער, ביי טאַטע און מאַמע איז זייער קינד דאָס שענסטע, דאָס בעסטע, עפּעס אַזוינס און אַזעלכעס, אָן א פאַרוואָס, נאָר דערפאַר אַליין, ווייל עס איז זייער קינד.

אין דער היימישער דערציאונג פירט זיך אין ניין פאַלן פון צען אַזוי, אַז דאָס קינד מיינט צו האָבן נאָר רעכט און אויף טאַטע און מאַמע לייגט עס אַרויף אַלע פליכטן: דאָס קינד קעגן די עלטערן מעג אַלץ; די עלטערן פאַרן קינד מוזן אַלץ. דאָס גיט דעם קינד ליבע און וואַרימקייט. דאָס פלאַנצט אין אים אָבער איין געפילן פון עגאָאיזם, וועלכע זיינען שעדלאַך פאַר דער געזעלשאַפט. שפּעטער, ווען דאָס קינד וועט אויסוואַקסן, וועט עס אים אַליין אויך קיין גוטס ניט טאָן. אין דער ברייטער וועלט, וואו ער וועט אַרויס, וועט דער אינגל ניט זיין קיין בן יחיד, דאָס מיידל ניט קיין בת יחידה, ניט קיין צענטער פון דער וועלט. דאָרטן וועט זייער שמאָלער עגאָאיזם קריגן קלעפּ פון אַלע זייטן, און זיי, וואָס זיינען דערצויגן געוואָרן אין היימישן שוים, וועלן זיך ניט לייכט געפינען קיין אָרט אין דער קאַלטער פרעמד, וואו קיינער איז ביי קיינעם קיין בן יחיד ניט.

די פינף אָדער צען וואָכן, וואָס דאָס קינד געפינט זיך אין קעמפּ צווישן הונדערטער אַנדערע פון זיין גלייכן, ווערט דער היימישער יחסן א קינד ווי אַלע קינדער. ביים קאַנצעלאָר (אויפּפּאַסער), ביים לערער, ביים דירעקטאָר זיינען אַלע קינדער גלייך, קיינער איז ניט קיין אויסדערוויילטער, קיין פּריוויליגירטער. דאָ דאַרף מען ליבע פאַרדינען, אַכטונג פאַרדינען. דאָ האָט מען ניט בלויז רעכט, נאָר אויך פליכטן. דאָ ניכטערט זיך דאָס קינד אויס פון איינבילדונג, פון די גרויסע מעלות און באַזונדערע טאַלאַנטן, וואָס די עלטערן האָבן אים איינגערעדט, און עס לערנט זיך בויען אויף די מעלות און פייאיקייטן, וואָס עס פאַרמאָגט באמת און עס קאָן ביי זיך אַנטוויקלען. דאָ לערנט מען זיך שטיין אויף אייגענע פיס.

דאַרף מען האַלטן די עלטערן וואָס ווייטער פון קעמפּ. בריוו יאָ, וויזיטן וואָס ווייניקער. איין וויזיט פון טאַטע־מאַמע אויף א האַלבער שעה פירט איבער די דערציאונג, וואָס דער קעמפּ גיט אין א וואָך.

קינדער ציט צו דערוואַקסענע. זיי פילן אַז דאָרטן איז א ברייטערע וועלט, וואו מ'קאָן און מ'דאַרף לערנען. און דאָך פאַרמאָגן דאָס רוב קינדער אין געזעלשאַפט פון דערוואַקסענע ניט די רוראיגקייט, ניט די גלייכגעוויכט, וואָס זיי פאַרמאָגן צווישען קינדער. דאָס קינד פילט . . . אין יעדן דערוואַקסענעם א מין באַלעבאָס איבער זיך, בפרט אַז די דערוואַקסענע האַלטן זיך אָפּט מיט קינדער ניט גענוג פאָרזיכטיק און טאַקטיש, קאָנען ניט באַהאַלטן זייער קוק אויף א קינד פון אויבן אַראָפּ. אין געזעלשאַפט פון דערוואַקסענע פילט זיך א קינד מער אָדער ווייניקער געבונדן; ענטוועדער עס פּאָזירט צופיל, וויל זיך „אַרויסווייזן", זוכט נאָכצומאַכן, אָדער עס ווערט ווידערשפּעניק, פאַר'עקשנ'ט, אָפּט פאַרשלאָסן אין זיך, און עס שטופּט אים צו טאָן פאַרקערט, זיך ניט אונטערגעבן.

אין קעמפּ האַלט מען די קינדער אָפּגעזונדערט פון די דערוואַקסענע. אויסער די קאַנצעלאָרס און לערער, מיט וועלכע די קינדער לעבן זיך איין, ווי מיט עלטערע ברידער־אַרויסהעלפער, דאַרפן זיי אין דער צייט פון קעמפּ זיך וואָס ווייניקער באַגעגענען מיט דערוואַקסענע, ניט עסן צוזאַמען, ניט שפּאַצירן צוזאַמען און אודאי ניט פאַרווייַלן זיך צוזאַמען. מ'מוז דאָך זאָגן דעם אמת: אונזערע דערוואַקסענע האַלטן זיך אין זייערע פרייע שעה'ן, אין די שעה'ן פון פאַרגעניגן און פאַרווייַלונגען, אָפּט אַזוי, אַז עס איז בעסער די קינדער זאָלן דעמאָלט זיין וואָס ווייטער. דאָס הייסט ניט אַז מ'דאַרף די קינדער אינגאַנצן אָפּצאַמען פון די דערוואַקסענע. דאָס איז ניט מעגלאַך און דאָס וואָלט געווען ניט נאַטירלאַך און ניט גוט אויך. וואָס צו, איז אומגעזונט. אָבער ביז א געוויסן גראַד איז די אָפּגע־

פארבראכט 5 אָדער 6 שעה; דאָס קינד קומט צו זיי פון אַ גרויסער, שיינער, ליכטיקער און גרוימער פּאָבליק סקול, אין אַן ענגער, אומבאַקוועמער, אָפט ניט שיינער, אַרבעטער רינג שול, וואו ס'איז ניטאָ וואו זיך אויסצודרייען; דאָס קינד ווייס (זיינע עלטערן גיבן דאָס אים צו פילן) אַז די הויפּט־זאַך איז די פּאָבליק סקול, די אידישע שול איז אַ צוגאָב, אַז מ'ווערט ברוגז אויפן לערער קען מען גאָר אויפהערן גיין, — אָט דאָס איז די סביבה אין וועלכער עס אַרבעט דער אידישער לערער אין אַמעריקע. ווען מ'רעכנט נאָך צו די גרויסע אָרימקייט פון אונזערע שולן, קען מען זיך שוין לייכט פאָרשטעלן וואָס פאַר אַ מעגלאַכקייטן אונזער לערער האָט צו עקספּערימענטירן, און איינפירן נייערע און פּראָגרעסיווערע מעטאָדן.

.2

אַלץ וואָס מיר האָבן ניט און קענען ניט האָבן אין אונזערע שולן, האָבן מיר אין אונזער קעמפּ. לייַדער איז דער קעמפּ אָפן בלויז 10 וואָכן, און אַ סך קינדער קומען אַהין בלויז אויף אַ צוויי־וואָכיקער וואַקאַציע. הלואי וואָלטן מיר געקענט האַלטן די קינדער אין אונזער קעמפּ ניט צען וואָכן, נאָר כאָטש צוויי מאָל, אָדער דריי מאָל, צען. אָבער אפילו אין די צען וואָכן וואָס מיר האָבן פאַר זיך, קענען מיר אויך זייער אַ סך אויפטאָן.

אין אונזער קעמפּ, וואו מיר האָבן דעם קינד פיר און צוואַנציק שעה אַ מעת לעת, קענען מיר פון אונזערע פּעדאַגאָגישע טרוימען מאַכן ווירקלאַכקייטן, דאָרטן דאַרפן מיר מער ניט אַרומגיין זיפצנדיק, — „אָה, ווען מיר וואָלטן נאָר געהאַט די מעגלאַכקייטן!" דאָ זיינען די מעגלאַכקייטן פאַראַן.

דאָ האָבן מיר וויפיל צייט מיר דאַרפן, דאָ מוזן מיר זיך כסדר ניט זאָרגן וועגן „באַצאָלן רענט פאַר דער שול", דאָ שטערט אונז קיינער ניט אין דער אַרבעט. אין קעמפּ דאַרפן מיר זיך שוין ניט צופרידענשטעלן מיט ריידן, דאָ קענען מיר טאָן, דאָ קען און דאַרף דאָס לעבן אַזוי אָרגאַניזירט ווערן אַז לעבן און לערנען זאָל זיין איינס און אומצוטיילבאַר. דער קינדער־קעמפּ דאַרף און קען אין די צען וואָכן זיין ניט אַ פּלאַץ וואו מ'רעדט וועגן אידישן סאָציאַליזם, נאָר וואו מ'לעבט אַ אידיש־סאָציאַליסטישן לעבן.

די קינדערשע רעפּובליק אין קעמפּ קען און דאַרף זיין דער פּלאַץ וואו די קינדער לערנען זעלבסט־רעגירונג און זעלבסט־דיסציפּלין. דאָס לעבן אין קעמפּ דאַרף אַזוי אָרגאַניזירט ווערן אַז די קינדער זאָלן באמת פילן אַז דאָס איז זייער קעמפּ, אַז זיי רעגירן אים, אַז פון זייערן אַ שלעכטן באַשלוס וועלן זיי ליידן, און פון זייערן אַ גוטן באַשלוס וועלן זיי הנאה האָבן. זיי מוזן דערפילן פאַראַנטוואָרטלאַכקייט פאַר זייערע מעשים. דאָס לערנען אין קעמפּ דאַרף ענג פאַרבונדן זיין מיטן לעבן פון קעמפּ, מיט די פּראָבלעמען פון קינדערשן לעבן אין קעמפּ. די אַרבעט אין קעמפּ דאַרף זיין ענג פאַרבונדן מיטן לעבן אין קעמפּ, אַן אַרבעט ניט גלאַט אַזוי זיך, צוועקלאָז, מ'אַרבעט ווייל מ'דאַרף עפּעס שאַפן, ווייל דער קעמפּ, די קינדער אין קעמפּ נויטיקן זיך אין עפּעס, ווייל אָן דעם וועט עפּעס פעלן אין קעמפּ. די אַרבעט ווערט געטאָן געמיינשאַפטלאַך, קאָלעקטיוו, ניט ווייל עמיצער האָט געהאַלטן אַ רעדע אַז קאָלעקטיווע אַרבעט איז פּראָדוקטיווער אָדער פּראָגרעסיווער ווי אינדיווידועלע אַרבעט, נאָר ווייל דאָס לעבן אין קעמפּ איז אַ קאָלעקטיווער, ווייל דער גייסט פון קאָלעקטיוויזם נעמט אַלץ אַרום, און די אַרבעט קען ניט זיין קיין אויסנאַם. עס איז ניט נויטיק צו ריידן אַ סך וועגן גערעכטיגקייט אין קעמפּ, גערעכטיגקייט איז דאָ אַן אַקטועלע פּראָבלעמע, דער קינדער־געריכט מוז זיך מיט אָט דער פּראָבלעמע באַשעפטיקן יעדן טאָג, און יעדער פּסק וואָס דער קינדער־געריכט גיט אַרויס, ווערט דיסקוטירט פון אַלע קינדער. די וואָס האָבן אין קעמפּ געלעבט ווייסן מיט וואָס פאַר אַן אויפמערקזאַמקייט די קינדער פאָלגן נאָך אַלץ וואָס עס קומט פאָר אין געריכט־הויז, און וואָס פאַר אַן אויפרעגונג אַ ניט־גערעכטער אורטייל רופט צווישן זיי אַרויס. די געניטע קעמפּ־לערער קענען אָט די אַלע זאַכן אויסנוצן אויף אַ וואונדערבאַרן אופן.

נאַטירלאַך ווענדט זיך דאָ זייער אַ סך אָן דעם סטעף, אין וועמעס הענט דער קעמפּ ווערט איבערגעגעבן. אויב מ'זאָל צ. ב. ש. צוליב „עקאָנאָמיע" אָנשטעלן אַ סטעף פון „וועמען ס'לאָזט זיך", וועט מען אפשר קענען שפּאָרן געלט, אָבער די דערציאונגס־אַרבעט וואָלט דערפון זייער פיל געליטן. דער קעמפּ קאַנסילאַר ווערט אָפט, פון די וואָס ווייסן ניט, באַטראַכט ווי אַ ניט־וויכטיקער אָנגעשטעלטער. זיין גאַנצע אַרבעט איז דאָך ניט מער ווי אַכטונג געבן אויף די קינדער, און וואָס פאַר אַ קונץ איז אַכטונג געבן?

וואס מיר קענען אויפטאן אין אונזער קעמפּ

פון חיים קאַנטאָראָוויטש

1.

פּראָגרעסיווע לערער פון די פּאָבליק סקולס קלאָגן זיך שטאַרק אויף זייער שלעכטן מזל. זיי זיינען פּראָגרעסיוו, זיי וואָלטן געוואָלט אין זייערע שולן איינפירן די נייסטע און פּראָגרעסיווסטע מעטאָדן און געגנשטאַנדן, אָבער די קאָנסערוואַטיוו און אָפט רעאַקציאָנערע פּאָליטישע באַלעבאַטים דערלאָזן ניט. יעדער נייער עקספּערימענט ווערט באַגעגנט פיינדלאַך, און צו־פיל פּראָגרעסיוויזם קען אָפט קאָסטן דעם לערער זיין שטעלע. אויף אַ פּעדאַגאָגישן קאָנפערענץ האָט איין לערער זיך געקלאָגט: „די טויטע האַנט פון אָפּגעלעבטע קאָנסערוואַטיווע טראַדיציעס ליגט אויף אונזערע שולן און לאָזט זיי זיך ניט רירן, און אונזערע פּאָליטישע באַלעבאַטים גיבן שוין גוט אַכ־טונג, אַז אָט די טויטע האַנט זאָל ניט אָפּגע־וואָרפן ווערן“.

די לאַגע פון דעם אידישן לערער אין אַמעריקע איז פּונקט אַ פאַרקערטע. קיין טראַדיציע דריקט איהם ניט, גיכער פעלט אים אוים טראַדיציע. די באַלעבאַטים פון זיין שול זיינען עקסטרעם פּראָגרע־סיוו, די באַלעבאַטים פון דער אַרבעטער רינג שול זיינען סאָציאַליסטן, זיי פאַרלאַנגען דורכאויס אַז די שול זאָל זיין וואָס פּראָגרעסיווער אין אירע מעטאָדן, און וואָס סאָציאַליסטישער אין איר אינ־האַלט. יעדער נייער איינפיר ווערט וואַרים באַ־גריסט, עקספּערימענטן ווערן דערמוטיקט, די לע־רערשאַפט האָט אַ פרייע האַנט. ווען דער פּאָבליק סקול לערער הערט דאָס איז ער אונז מקנא: „איר זיינט גליקלאַכע מענטשן“.

באמת באַשטייט דער גליק פון דעם אידישן לערער אין אַמעריקע בלויז אין דעם וואָס ער מעג טאָן אַלץ וואָס ער האַלט פאַר נויטיק, אָבער קענען קען ער גאָרנישט ניט טאָן. זיין גאַנצע פרייהייט באַשטייט אין טרוימען וועגען דעם וואָס ער וואָלט געקאָנט טאָן, ווען ער, די שול זאָל האָבן די נויטיקע צייט, געלט און פּלאַץ. אָבער אַזוי ווי אַלע דריי זאַכן פעלן אוים, ווערן זיינע פּעדאַגאָגישע חלומות קיינמאָל ניט פאַרווירקלאַכט.

עס באַקומט זיך אַ מאָדנער ווידערשפּרוך. אויסער דער שול זיינען אונזערע לערער די פּראָג־רעסיווסטע, אויף אונזערע דיסקוסיאָנס־מיטינגען הערן מיר באַגייסטערטע רעדעס, וועגן די פּראָג־רעסיווסטע און נייסטע מעטאָדן, אין אונזערע פּע־דאַגאָגישע זשורנאַלן ווערט אַגיטירט פאַר „דאָס לעצטע וואָרט אין דער פּעדאַגאָגיע“, אָבער אין אונזערע שולן זיינען מיר קאָנסערוואַטיוו און אַלט־מאָדיש. מיר ריידן און שרייבן זייער ראַדיקאַל, וועגן דער אַלטער און נייער דערציאונג, מיר חוזקן אָפּ פון דער אַלטער שול, וואו דאָס קינד איז מער קיינמאָל ניט געווען ווי אַ פּאַסיווער אויפנעמער פון אינפאָרמאַציע. מיר ווייסן אַז לערנען דאַרף פאַרן קינד אידענטיפיצירט ווערן מיט לעבן, אַז לערנען דאַרף זיין ניט פּאַסיוו נאָר אַקטיוו, אַז די קונסט פון לערנען דאַרף באַשטיין אין אויפוועקן און סטי־מולירן די שאַפענדע כחות פון קינד, ניט לערנען דעם קינד, נאָר שאַפן די נויטיקע סביבה און אַט־מאָספערע אין וועלכער דאָס קינד זאָל זיך לער־נען. מיר זיינען אַלע מסכים אַז אַזוי דאַרף דאָס זיין. איז דאָס אַזוי אין אונזערע שולן?

ניין, אין אונזערע שולן איז די פּראַקטיקע מערסטנס דער היפוך פון אונזערע טעאָריעס. אין אונזער שול לעבט ניט דאָס קינד, דאָ לערנט ער; אין אונזער שול איז דאָס לערנען מערסטנס ניט אַקטיוו, נאָר דוקא פּאַסיוו. דער לערער רעדט, די קינדער דאַרפן הערן און געדענקען. מיר דער־ציילן די קינדער געשיכטע, מיר לייענען פאַר די קינדער מוסטערן פון אידישע שרייבער, מיר דערציילן פאַר די קינדער ביאָגראַפיעס, מיר ריידן צו די קינדער וועגן סאָציאַליסטישע אידעאַלן און וועגן דער סאָציאַליסטישער באַוועגונג, מיר דערציילן די קינדער וועגן קלאַסן־קאַמף, מיר אידעאַליזירן (דורך רייד, דורך פאָרלייענען א. א. וו.) די אַרבעט, מיט איין וואָרט, מיר, די לערער, זיינען אַקטיוו, אָבער די קינדער פאַרבלייבן כסדר פּאַסיוו, זיי הערן און געדענקען.

האָבן מיר שלעכטע לערער! ניין, חלילה. מיר האָבן דוקא גוטע לערער, אונזערע לערער מוטשען זיך דוקא איינפירן די אַלע שיינע פּראָגרעסיווע מעטאָדן אין זייער שול, אָבער, — ווי אַזוי קענען זיי דאָס? דאָס קינד קומט צו זיי אויף אַ שעה צייט, נאָך דעם ווי ער האָט אין פּאָבליק סקול

CAMP COMMITTEE

F. EPSTEIN
B. COHEN
T. BERNSTEIN
H. KANTROWITCH
J. MENDELSON
E. BRAUER
M. JACOBSON
N. CHAIT
I. WILLENCHICK
H. ROTH
A. TEPPER
A. RUMSHINITZKY
S. SHIFRIN
B. BERKOWITZ
N. SELEIFER
WEISS
F. ROSENBERG
M. LEIBOWITZ
H. DENENBERG
H. ROSENBERG
S. GLASS
R. SHULOFF
S. POSKLINSKY
WORKMEN'S 1930 CIRCLE
RAPPAPORT STUDIOS N.Y.

קענען די ענגלישע שפּראַך. ווען אָבער מיר פירן אַריין די קינדער, אין דער צייט פון זייער וואַקאַציע, אין אַ אידישער אַטמאָספערע, באַקענען זיי נעענטער מיט דער אידישער שפּראַך, מיט דער אידישער קולטור, מיט דעם לעבן פון דער אידישער אַרבעטער־באַוועגונג, איז דאָס אָן שום ספק אַ גרויסער און וויכטיקער אויפטו. „אידיש" איז אפשר איינע פון די צוציאונגס־זאַכן פון א. ר. קעמפּ. שוין צוליב דעם אַליין, וואָס די גאַנצע אַקטיווטעט ווערט אָנגעפירט אין אידיש, זיינען די אַרבעטער רינג קעמפּס אַנדערש ווי אַנדערע קעמפּס. סיי צוליב דעם סאָציאַליסטישן גייסט, סיי צוליב דעם פאָרם און דער שפּראַך, האָט אונזער קעמפּ אַן אַנדער קאָליר, אַן אַנדער כאַראַקטער. פּונקט ווי מיר שטאָלצירן מיט דעם וואָס אונזער קעמפּ איז אין גייסט אַנדערש ווי אַ סך אַנדערע קעמפּס, אַזוי מעגן מיר אויך שטאָלצירן וואָס ער איז אַנדערש אין הינזיכט פון שפּראַך, אין הינזיכט פון דערציאונג. מעגן די געגנער פון אידיש האָבן צו אונז טענות, אָבער די וואָס שיקן קינדער צו אונז אין קעמפּ זעען סוף כל סוף, אַז דער אַרבעטער רינג קעמפּ שטרעבט צו פאָרמירן דאָרט זיין אידייע, זיין פּיזיאָנאָמיע.

אונזער קעמפּ האָט די לעצטע צייט אויך אָנגעפאַנגען דינען אַלס צוציאונגסקראַפט פאַר אונזער יוגנט. די מיטגלידער פון אונזערע יוגנט־קלובן הויבן אָן אַלץ מער און מער צו באַטראַכטן דעם אַרבעטער רינג קעמפּ אַלס זייער זומערפּלאַץ, אַלס זייער אָרט פאַר וואַקאַציעס און זומער־פאַרווייַלונגען. וואָס מער מיר וועלן צוציען די קינדער פון אונזערע מיטגלידער, ווי אויך די אַלגעמיינע אידישאַמעריקאַנער יוגנט צו אונזער אַרבעט, אַלץ מער שאַנסן וועלן מיר האָבן זיי צוצוציען אינגאַנצן אין אונזערע רייען.

דער אַרבעטער רינג קעמפּ פון ניו־יאָרק, אַזוי גוט ווי אין אַנדערע שטעט, דינט אויך אַלס אָפּרופּלאַץ פאַר אונזערע אייגענע מיטגלידער און זייערע פאַמיליען. אין משך פון די פינף יאָר, וואָס דער ניו־יאָרקער אַרבעטער רינג קעמפּ עקזיסטירט, איז ער געוואָרן אַן אמת'ער זומער־פּלאַץ פאַר הונדערטער קינדער און פאַר טויזנטער און טויזנטער אַרבעטער רינג מיטגלידער און זייערע פריינד. סיי פאַר דער יוגנט און סיי פאַר די דערוואַקסענע ווערט דער קעמפּ ביסלאַכווייז ניט בלויז אַן אָפּרופּלאַץ, נאָר אויך אַ קולטור־געזעלשאַפטלאַכער צענטער. אַ חוץ די געווענלאַכע קאָנצערטן און פאַרווייַלונגען, ווערן אין אונזערע קעמפּס אָפּגעהאַלטן לעקציעס און דיסקוסיעס איבער וויכטיקע פראַגן. היינטיקן יאָר ווערט געפּלאַנעוועט צוציען די געסט, אַז זיי זאָלן זיך דירעקט באַטייליקן אין דער דראַמאַטישער, מוזיקאַלישער און קולטורעלער טעטיקייט פון קעמפּ.

דער אַרבעטער רינג קעמפּ פון ניו יאָרק איז געגרינדעט געוואָרן פון אַ קליינער גרופּע מיטגלידער, וועלכע האָבן צוגעטראָטן צו דער אַרבעט כמעט מיט ליידיקע הענט. זיי האָבן ניט געהאַט קיין פינאַנציעלן פאַרמעגן, קיין אויסזיכט וואו דער קעמפּ זאָל געבויט ווערן. זייער איינציקער פאַרמעגן איז באַשטאַנען אין דעם גלויבן פון די קאָנסטרוקטיווע כוחות פון אַרבעטער רינג, אין דעם גלויבן פון דער נויטווענדיקייט פאַר אַזאַ אונטערנעמונג. אָט דער גייסטיקער פאַרמעגן האָט מעגלאַך געמאַכט פאַר אונז אויפצובויען אַ קעמפּ, וואָס איז איצט ווערט אַרום אַ פערטל מיליאָן דאָלאַר. ווען מיר דערמאָנען זיך, אַז ערשט מיט פינף יאָר צוריק האָט אַ קליינע גרופּע אַרבעטער רינג טוער זיך געבראָכן דעם קאָפּ, וואו מען נעמט די ערשטע עטלאַכע דאָלאַר צו באַצאָלן רענט פאַרן קעמפּ, וואָס מ'האָט געדונגען אויפן זומער אין סטעמפּאָרד; ווען מען דערמאָנט זיך, אַז אין משך פון אַזאַ קורצער צייט איז געשאַפן געוואָרן אַ ריזיקע און פּראַכטפולע אינסטיטוציע, וואָס ברענגט אַזוי פיל נוצן און פרייד פאַר הונדערטער קינדער און טויזנטער דערוואַקסענע, איז דאָס באמת אַ שטאָלץ פאַרן אַרבעטער רינג בכלל, און ספּעציעל פאַר די איינצלנע מיטגלידער און ברענטשעס, וואָס האָבן אַ חלק אין דעם אויפבויען פון קעמפּ.

מענשן: פון לערער, קאונסעלאָרס און אייגענע קינ־דער־חברים, וועלכע זאָרגן שטענדיק פאַר דער באַ־קוועמלאַכקייט פון קינד, פאַר זיין געזונט, פאַר זיינע פאַרווייַלונגען. דאָס אַלץ העלפט, אַז דאָס קינד זאָל זען פאַר זיך אַ נייע אַטמאָספערע, אַז דאָס קינד זאָל זיך אַליין דערקענען.

מיט יאָרן צוריק זיינען קעמפּס באַטראַכט גע־וואָרן בלויז אַלס זומער־פּלעצער, וואוהין מ'האָט גענומען די קינדער צו געניסן פון דער פרישער לופט און פון דער פרייער נאַטור. די לעצטע צייט האָט מען אויף קינדער־קעמפּס אָנגעהויבן צו קוקן מיט אַ סך אַ ברייטערן בליק. אויף וויפיל ס'איז וויכטיק אַז די קינדער זאָלן זומער־צייט זיך אַרויס־רייסן פון שטאָט און האָבן נאַרהאַפטע שפּייז, פרי־שע לופט און נוצלאַכן צייט־פאַרטרייב, זיינען פונ־דעסטוועגן די אַלע זאַכן ניט גענוג. אַ קעמפּ מוז אויך האָבן אַ דערציערישן און קולטור־געזעלשאַפט־לאַכן כאַראַקטער. כאָטש מ'דאַרף ניט לערנען מיט דעם קינד אין משך פון די זומער־מאָנאַטן אין קעמפּ, ווי מ'לערנט אין אַ קלאַס־צימער; אָבער יעדע קעמפּ־אַקטיוויטעט דאַרף אָנגעפירט ווערן אַזוי, אַז עס זאָל טראָגן אַ דערציערישן, קולטור־גע־זעלשאַפטלאַכן גייסט. דאָס לעבן פון די קינדער אין קעמפּ דאַרף אייגנטלאַך זיין אַ פאָרטזעצונג פון דעם קינדס לעבן אין שול און אין דער היים.

די קינדער אין קעמפּ דאַרפן ניט לערנען פון ביכלאַך, ווי זיי טוען דאָס אַ גאַנץ יאָר אין פּאָבליק סקול **אָדער אין דער** אַרבעטער רינג שול, נאָר יעדע צווייג פון דער קעמפּ־טעטיקייט דאַרף זיי עפּעס לערנען.

ביי אונז פרעגט מען נאָך אַלץ די אַלטע קשיה: „צו וואָס דאַרף די אַרבעט פון אונזערע קינדער־קעמפּס אָנגעפירט ווערן אין אידיש?" „וואָלט דען ניט בעסער געווען אַז די געשפּרעכן, דאָס געזאַנג און די שמועסן מיט די קינדער זאָלן געפירט ווערן אין ענגליש?" אָט די פראַגע־שטעלער ווייזן אָן, אַז די אידישע אַמעריקאַנער קינדער פאַרשטייען בעסער ענגליש ווי אידיש, און ס'וואָלט דעריבער געווען מער צוגענגלאַך און מער צוועקמעסיק, אַז די אַרבעט אין אונזערע קעמפּס זאָל אָנגעפירט ווערן אין ענגליש. דאָס איז אייגנטלאַך די זעלבע טענה וואָס מ'האָט אַרויסגעשטעלט געגן די אידישע אַר־בעטער רינג שולן. אויב די טענות האָבן זיך אַרויס־געוויזן צו זיין ניט באַרעכטיקט בנוגע די שולן, זיינען זיי נאָך ווייניקער באַרעכטיקט בנוגע אונ־זערע קעמפּס. ווען דאָס קינד קומט אַרויס אין קעמפּ, טרעפט עס דאָרט אַ נייע אַטמאָספערע. יעדע נייע זאַך, יעדע נאַטור־דערשיינונג רופט אַרויס ביים קינד נייע געפילן, נייע פראַגן. די קינדער וואָס זיינען אפילו אין אַן אַרבעטער רינג שול ניט געגאַנגען, הויבן אָן זיך צוגעוואוינען צו דער אידי־שער שפּראַך, מעג זי אפילו אין אָנפאַנג זיין פאַר זיי אַביסל פרעמד. פאַר די קינדער וואָס זיינען געגאַנגען אין אַן אַרבעטער רינג שול איז, פאַר־שטייט זיך, די אידישע שפּראַך בלויז אַ פאָרטזעצונג פון דער פריערדיקער אַרבעט. פאַר יענע קינדער, וועלכע האָבן קיין אַרבעטער רינג שול ניט באַזוכט, איז די אידישע שפּראַך איינע פון די „נייע זאַכן", אויף וועלכע זיי שטויסן זיך אָן אין קעמפּ, וועלכע רופן ביי זיי אַרויס נייע אידייען און נייע גע־דאַנקען. סיי פאַר די ערשטע און סיי פאַר די צווייטע, איז די אידישע שפּראַך אַ נויטווענדי־קייט, אין משך פון די עטלאַכע וואָכן, וואָס די קינ־דער פאַרברענגען אין קעמפּ, באַקענען זיי זיך מיט אַ סך נייע אידישע ווערטער, מיט אידישע מעשה'־לאַך, מיט נעמען פון אידישע שרייבער, מיט פּאַ־סירונגען פון דער אַרבעטער־באַוועגונג, מיט ביאָ־גראַפיעס פון פרייהייטס־קעמפער, מיט אידישע פאָלקס־לידער. דאָס אַלץ ווירקט, אַז די קינדער זאָלן דירעקט אָדער אומדירעקט קריגן אַ שטיקל שייכות צו אונזער אידישן לעבן בכלל און צום אידישען אַרבעטער־לעבן בפרט. אין קעמפּ קען מען מאַנכעסמאָל מיט די קינדער אין משך פון עטלאַכע וואָכן אויפטאָן אַ סך מער, ווי אַ גאַנץ יאָר אין שול. אויב אַ קינד גייט דריי מאָל אין וואָך אין אַן אַר־בעטער רינג שול, האָבן מיר אויפזיכט איבער אים בלויז אַרום 135 שטונדן אין פאַרלויף פון שול־יאָר. ווען דאָס קינד געפינט זיך אין קעמפּ בלויז 5 וואָכן, מ'רעכנט אפילו אַרונטער 12 שטונדן אַ טאָג אויף שלאָפן און רוען, בלייבט נאָך אַלץ 84 שטונדן אַ וואָך אָדער 24 שטונדן אין פאַרלויף פון די 5 וואָכן. אין אַזאַ קורצער צייט פאַרברענגען די קינדער אויף אַזאַ אופן מער מיט די לערער און קאַנסעלאָרס ווי אַ גאַנץ יאָר אין שול און זיי קענען דעריבער מער געניסן פון דער דערציאונגס־אַרבעט און פון דער קולטור־געזעלשאַפטלאַכער טעטיקייט, וואָס ווערט אָנגעפירט אין קעמפּ. ווען אַ קינד לערנט זיך אויס עטלאַכע אידישע פאָלקס־לידער אָדער אַרבע־טער־לידער, ווען עס באַקאַנט זיך מיט אַזעלכע נע־מען, ווי פּרץ, אַש, רייזין, שלום עליכם, מאַרקס, לענין, גאָמפּערס, מייער לאָנדאָן, מעדעם, סאַקאָ־וואַנזעטי, איז דאָס אַליין שוין אפשר אַ גרויסער אויפטו פון קעמפּ.

וועגן ענגליש דאַרפן מיר זיך ווינציק זאָרגן. זייענדיק געצוואונגען צו גיין אין פּאָבליק סקול, וועט שוין דאָס אידישע אַמעריקאַנער קינד זיכער

פארוואס א אידישער קעמפ?

פון פ. געליבטער

פינף יאָר אַרבעטער רינג. פינף יאָר פון אַ נייער אַקטיוויטעט פאַר אונזער אָרגאַניזאַציע. אייגנטלאַך איז פינף יאָר אַ קורצע צייט צו קענען אונטערציען אַ סך הכל פון דער אַנטוויקלונג פון אַ נייער צווייג פון טעטיקייט. פונדעסטוועגן ווען מ'וואַרפט אַ בליק אויף דעם וואָס איז ביז איצט אויפגעטאָן געוואָרן אויפן געביט פון קעמפ־אַרבעט, קען מען שטאָלצירן מיט די רעזולטאַטן וואָס זיינען דערגרייכט געוואָרן.

ס'איז אַ וואונדער געשען. אַרום דער קעמפ־אַקטיוויטעט האָבן נייע כחות אויפגעוואַכט. אַלטע און נייע טוער זיינען באַזעלט געוואָרן מיט דעם גייסט פון דער אַרבעט, וואָס דער קעמפ האָט אַרויסגערופן. אויב דאָ און דאָרט האָבן מיר געהאַט אַ שאָדן צוליב דער שפּאַלטונג וואָס די קאָמוניסטן האָבן פאַראורזאַכט אין די רייען פון אַרבעטער רינג בכלל און פון די אַרבעטער רינג שולן בפרט, האָט די שפּאַלטונג אָבער אויך אין אַ סך פּלעצער געהאָלפן פאַרשטאַרקן און באַפעסטיקן אונזערע אייגענע רייען. ניט נאָר האָבן די לינקע אומדירעקט געהאָלפן פאַרשטאַרקן אונזערע אַלטע פּאָזיציעס, נאָר די שפּאַלטונג האָט אויך געהאָלפן שאַפן דאָ און דאָרט נייע אינסטיטוציעס. דער קעמפ איז דער בעסטער באַווייז. ווען די לינקע האָבן פאַרכאַפּט דעם קעמפ „קינדערלאַנד", איז פאַר אונז אַלע געוואָרן קלאָר, אַז דער איינציקער אויסוועג איז צו שאַפן אַן אייגענעם קעמפ. דער קאַמף מיט די לינקע האָט נאָך מער פאַרשטאַרקט דעם גלויבן אין דער נויטווענדיקייט פון אַזאַ אַנשטאַלט.

געטראַכט און געטאָן. די נאַציאָנאַלע עקזעקוטיוו קאָמיטע פון יענער צייט, צוזאַמען מיט אַ גאַנצע רייע אַרבעטער רינג און שול־טוער, האָבן זיך טאַקע באַלד גענומען פאַר דער אַרבעט. די אידייע וועגן גרינדן אַן אייגענעם אַרבעטער רינג קעמפ אין ניו־יאָרק האָט געקראָגן אַלץ מער און מער אָנהענגער. אונזערע ברענטשעס, אונזערע שולן, אונזערע טוער, האָבן אַלץ מער און מער דערפילט די וויכטיקייט פון האָבן אַ זומער־פּלאַץ פאַר די קינדער און פאַר די דערוואַקסענע. פאַר די איינוואוינער פון גרויסע שטעט, ספּעציעל פאַר אַרבעטער און שטענדיק פאַרנומענע מענשן, איז אַ קינדער־קעמפ פּשוט אַ נויטווענדיקייט. די דורכשניט־לאַכע מאַמע, וואָס האָט ניט קיינעם ווער ער זאָל איר העלפן אין הויז, פילט אַ גאַנץ יאָר דעם יאָך פון הויז און פון די קינדער. פון אינדערפרי ביז שפּעט ביינאַכט דאַרף זי זאָרגן וועגן איר באַלעבאַטישקייט און ווי אַזוי אַכטונג צו געבן אויף די קינדער. ווען די קינדער גייען אין פּאָבליק סקול אָדער האַי סקול, מוז די מוטער אויפשטיין גאַנץ פרי כדי צוצוגרייטן פאַר זיי פרישטיק און העלפן זיי „אויספּראַוון אין וועג אַריין צו דער שול. אָט די שוועריקייטן ווערן נאָך מער קאָמפּליצירט פאַר די עלטערן אין די זומער־חדשים, ווען די קינדער גייען ניט אין שול. אַ חוץ דעם וואָס מ'דאַרף האַלטן אַן אויג אויף די קינדער פיר־און־צוואַנציק שעה אַ מעת לעת, ווירקן די הייסע טעג אַ סך ערגער אויף די קינדער אין שטאָט ווי די איבעריקע צייט פון יאָר.

מיט דער גרינדונג פון אַרבעטער רינג קינדערקעמפ איז געשאַפן געוואָרן אַ ברייטע מעגלאַכקייט פאַר הונדערטער און הונדערטער עלטערן צו באַפרייען זיך כאָטש אויף עטלאַכע וואָכן פון דעם עול און פון דעם זאָרג וועגן די קינדער. אָבער וויכטיקער פון אַלץ איז דער קעמפ טאַקע פאַר די קינדער גופא. זיי, די קינדער פון די גרעסערע שטעט, וועלכע געפינען זיך מערסטנס אין ענגע הייזער און אין שמאָלע גאַסן, האָבן אַ געלעגנהייט זיך אַרויסצורייסן פון שטאָט, געניסן פון פרישע לופט און באַקענען זיך מיט דער פרייער נאַטור. קינדער וואָס פאָרן דאָס ערשטע מאָל אַוועק פון שטאָט אין קעמפ ווערן פּשוט מיטגערעסן פון דער אָדער יענער נאַטורדערשיינונג. אַ טייל קינדער ציט צום טייך, אַנדערע האָבן הנאה צו שטיין שטונדן לאַנג און קוקן אויף דער זונען־אונטערגאַנג, מאַנכע ליגן אונטער די שאָטנס פון בוימער און קוקן געמיטלאַך אויף דעם „שטיל לעבן" פון דער נאַטור. פאַר די קינדער איז דער קעמפ ניט נאָר אַ נייע וועלט, נאָר אַ קליינער גן־עדן. זיי ווערן מיט אַמאָל אָפּגעריסן פון זייער טאָג־טעגלאַכער רוטין, צו וועלכער זיי זיינען צוגעוואוינט געוואָרן אין דער היים און אין פּאָבליק סקול. זיי הערן ניט דעם באַפעל פון טאַטע־מאַמע: „דאָס מוז מען טאָן" און „דאָס טאָר מען ניט טאָן". אמת, דער קעמפ האָט זיך זיין דיסציפּלין און זיינע פאָדערונגען. אָבער די דיסציפּלין און די פאָדערונגען זיינען גאַנץ אַנדערע. זיי קומען פון זייטיקע

דעם אדווערטייזמענט און אַן אַנדער פּראָפּיט פון אַ צווייטן אדווערטייזמענט. מען דאַרף נעמען דעם גאַנצן סכום, אָדער ווי מ'דריקט זיך אויס מאַטע־מאַטיש, דעם גאַנצן אינטעגראַל פון דער ווירקונג פון דער אינסטיטוציע, ווייל כדי צו זיין קאָרעקט, האָט דער קעמפּ ניט נאָר געהאַט אַ דירעקטע ווירקונג אויף דער יוגנט, ער האָט דאָך אויך געשאַפן אַ געוויסע אַטמאָספערע, אַ געוויסע באַציאונג צווישן די עלטערן, צווישן די דערוואַקסענע, די וועלכע קומען אין זייערע פרייע זומער־טעג צו פאַרברענגען זייער צייט אין קעמפּ. זיי קומען ניט נאָר ווייל זיי זוכן דעם אָפּרו, זיי קומען דאָרט ווייל זיי ווייסן אַז זיי וועלן זיך געפינען אין אַן אייגענער אַטמאָספערע, זיי וועלן זיך טרעפן מיט מענטשן פון זייער אייגענעם „גלויבן", פון זייערע אייגענע אידעאַלן, זיי וועלן זען ווי מ'דערציט דעם יונגן דור, זיי וועלן זיך באַקענען מיט די מעטאָדן וואָס אונזערע געאיבטע לערער ווענדן אָן אַריינצופלאַנצן אין די יונגע מוחות דאָס ערהאַבנסטע, דאָס שענ־סטע, און דאָס אַליין גיט דאָך זיי צו אַ באַזונדער חן, דאָס אַליין איז דאָך אַ באַזונדערע מאַגנעטישע קראַפט, וועלכע ציט זיי אין אונזער קעמפּ.

מיט דער אַקטיוויטעט פון קעמפּ איז אַריינ־געבראַכט געוואָרן אַ פרישער שטראָם אין אונזערע רייען. אַ נייער לעבן, אַ נייער פולס האָט גענומען קלאַפּן אין אונזערע אָדערן. עפּעס איז צוגעקומען אַ נײַ פעלד פון טעטיגקייט. דאָס פעלד איז גע־וואָרן אַזוי ברייט, אַז עס האָט צו זיך צוגעצויגן פרישע יוגנטלאַכע עלעמענטן. און אָט די אַקטי־וויטעט האָט זיך אויסגעברייטערט אויף דעם גאַנצן שטח פון דעם אַרבעטער רינג, אויף דער גאַנצער לענג און ברייט פון אונזער מדינה און פון קענעדע, און וואָס ווייטער, קלאַפּט אַלץ שטאַרקער אָט דער פאָנטאַן, און דרינגט אַריין אין דער טיפעניש און ברענגט אַרויס אויף דער אויבערפלעך נייע קוואַלן, נייע ענערגיע. אמת, די ניו־יאָרקער ברענטשעס און די אַלע אַנדערע, וועלכע זיינען אָנגעשלאָסן אָן קעמפּ, האָבן אויף זיך אַ גאַנץ גרויס פאַראַנטוואָרט־לאַכקייט, טראָגן גרויסע אחריות, ווייל ניט נאָר איז די אויפהאַלטונג פון קעמפּ אַ גרויסער לאַסט אויף זיי און פאָדערט שטענדיקע אויפמערקזאַמקייט און דאַגות, — ס'איז נאָך דאָ אַ גאַנץ גרויסע שולד צו באַצאָלן. עס וועט נעמען פילייכט יאָרן און יאָרן ביז וואַנען די חובות וועלן קענען אויסגעצאָלט ווערן, אָבער וואָס מער די דאַגות זיינען, וואָס גרעסער די אחריות, אַלץ מער די אַרבעט, אַלץ מער כח וועט זיך פאָדערן פון די, וועלכע זיינען פאַר־אינטערעסירט און טראָגן פאַראַנטוואָרטלאַכקייט פאַרן קעמפּ, די דאָזיגע פאַרפליכטונגען נאָכצוקומען אַזוי שנעל ווי מעגלאַך. ווי זאָגט דאָרט בערנאַרד שאָו: „אום ניט איינצוצאַמען די אַקטיוויטעט פון מענטשן, דאַרף ער זיך שטעלן אַ גרעסערן האָריזאָנט און עס וועט זיך פאָדערן פיל, פיל ענערגיע דעם האָריזאָנט צו דערגרייכן". פאַר אונז, טוער פון דעם אַרבעטער רינג, איז דער אויסדרוק אַמבעסטן צוגעפּאַסט. מיר האָבן קיינמאָל ניט באַשרענקט די אַקטיוויטעט פון דעם אַרבעטער רינג. פאַרקערט, מיר האָבן אימער געזוכט נייע וועגן, נייע פעלדער. ווייל די וועגן זיינען געווען אויסגעשפּרייט מיט דערנער, האָבן מיר געדאַרפט אַריינלייגן מער כחות אָפּצורוימען די דערנער פון וועג; און ווייל די פעלדער זיינען געווען פאַרלאָזן, באַדעקט מיט ווילדע גראָזן און אַנדערע געוויקסן, האָבן מיר געדאַרפט מער זיך אָנשטרענגען, כדי די פעלדער בעסער צו באַאַקערן און איינפלאַנצן די זוימען, וועלכע זיינען אויפגעוואַקסן אויף אונזער פעלד און אויפגעבליט אַ וואונדער־מעכטיקער קעמפּ מיט פאַרשידנאַרטיקע צווייגן, און יעדע פון אָט די צווייגן טראָגט איר ספּעציעלן פרוכט.

ווי געזאָגט, איז דער וועג געווען אַ שווערער, די אַרבעט אַן אָנגעשטרענגטע, אָבער עס האָט זיך געלוינט די מי. דאָס איז ניט אַ טרייסטוואָרט פאַר אונזערע מיטגלידער, נאָר איינפאַך אַן אָנווייזונג און אַן אָנזאָגונג, אַז מיר זיינען ניט פאַרטיק אַוועק־זעצן זיך איצט מיט צוזאַמענגעלייגטע הענט און זאָגן: „פרייט זיך, קינדערלאַך, מיר האָבן שוין אונזער אַרבעט אָפּגעטאָן און מיר קענען איצט רוען". ניין, דער קעמפּ און זיין עקזיסטענץ זאָגט אונז אָן, אַז מיר דאַרפן נאָך ניט רוען, מיר דאַרפן ווייטער אַרבעטן, ווייטער פאָרזעצן אונזער אַקטי־וויטעט, און ווען מיר וועלן פאַרטיק ווערן מיט'ן קעמפּ, וועלן מיר דאַן דאַרפן זאָרגן וועגן אַנדערע פעלדער באַאַרבעטן, וועגן נייע אינסטיטוציעס צו בויען.

פינף יאָהר ארבעטער רינג קעמפּ

פון י. באַסקין

פינף יאָר זיינען פאַרלאָפן זינט דער אַרבעטער רינג קעמפּ פון די ניו־יאָרקער ברענטשעס עקזיסטירט. פינף יאָר זיינען פאַרלאָפן זינט מיר האָבן אַוועקגעלייגט דעם פונדאַמענט פון אַ נייער וויכטיקער אינסטיטוציע אין דעם אַרבעטער רינג. און ווי אַלע מאָל ביי אַזעלכע געלעגנהייטן, הויבט איר זיך אָן גריבלען אין דעם אַלטן ספר הזכרונות. מען הויבט זיך אָן דערמאָנען פאַקטן, פּאַסירונגען, און איך קען ביי זיך נאָך אַלץ ניט רעכטפערטיקן דעם פּשוט'ן געדאַנק—אָנצופאַנגען אַזאַ גוואַלדיקע אונטערנעמונג, ניט האָבנדיק קיין איין סענט אין האַנט. מילא, אַז מ'האָט גענומען בויען דעם סאַניטאַריום, האָט מען אַמווייניקסטנס געקענט דערוואַרטן אַז דאָס איז אַ נאַציאָנאַלע אינסטיטוציע, און דאָס בויען איז געווען דער רעזולטאַט פון אַ באַשלוס פון אַ קאָנווענשאָן. וועט מען הייסט עס אויסרעכענען די אויסגאַבן פון דעם יאָר, און מ'וועט אַרויפלייגן אַן ענטשפּרעכנדן טעקס אויף די מיטגלידער, וואו צו מאַכן אַלע אויסגאַבן אין פאַרבינדונג מיט אָט דער אינסטיטוציע. אָבער מיטן קעמפּ איז דאָך עפּעס אַנדערש. דער קעמפּ איז אַ לאָקאַלע אינסטיטוציע, און אום צו קריגן אַ טעקס, האָט מען געדאַרפט גיין קלאַפּן אין די טירן צו יעדן ברענטש באַזונדער און קיינער האָט ניט געוואוסט וואָס דער מאָרגן וועט ברענגען. און דאָך האָבן זיך מענטשן אונטערגענומען צו בויען אַ קעמפּ. מ'האָט געוואַגט, מ'האָט גענומען אַ שריט און מ'האָט אָנגעפאַנגען בויען. און אַז מ'האָט אָנגעפאַנגען בויען, האָט מען געמוזט דערבויען. האָט מען געמאַכט דעם ערשטן שריט, איז מען געווען געצוואונגען צו מאַכן דעם צווייטן, דעם דריטן א. א. וו. און דער קעמפּ עקזיסטירט. אַ סימן, אַז מ'דאַרף אים האָבן. אַ באַווייז, אַז ער האָט אויסגעפעלט. און די ברענטשעס האָבן זיך גענומען טעקסן און מיטגלידער האָבן פּערזענליך ביי־געשטייערט, ווייל דיזע אינסטיטוציע האָט אָפּעלירט צו זייער האַרץ, צו זייער נשמה און צו זייער לאָגיק. וואָרום וואָס קען זיין בילכער? וואָס קען זיין מער דרינגענד? אין וואָס האָבן זיך אונזערע מיטגלידער געקענט מער נויטיקן, אויב ניט אין אַ קעמפּ, וואו די קינדער, און הויפּטזעכלאַך די קינדער, זאָלן האָבן אַ מעגלאַכקייט פאַר אַ מינימאַלע צאָלונג פאַרברענגען זייערע זומער־מאָנאַטען אונטער דעם פרייען הימל, אויף די פרייע פעלדער און לאָנקעס, שפּילן זיך מיט דער נאַטור, אַריינזאַפּן אין זיך אַלע גענוסן, וואָס זי פאַרשאַפט דעם מענטש. אין דער זעלבער צייט האָבן די מעגלאַכקייט אַריינצוזאַפּן אין זיך, אויף וויפיל דער קינדערשער מאַרך איז ביכולת אַריינצונעמען, אַ טייל פון די אידעאַלן, וועלכע האָבן באַוואויגן זייערע עלטערן אָנצושליסן זיך אָן דער גרויסער אַרבעטער־אַרמיי, באַקענען זיך מיט די שטרעבונגען און צילען, וועלכע זיינען אַ טייל פון זייערע עלטערנס לעבן און עקזיסטענץ. און אָט דער געדאַנק, אָט די דאָזיגע שטרעבונג איז געווען די הויפּט־קראַפט, וואָס האָט געטריבן אונזערע מיטגלידער אונטערנעמען אַזאַ געוואַגטן שריט. מ'זאָגט, אַז אין דעם אַרבעטער רינג דאַרף מען נאָר אָנפאַנגן צו טראַכטן וועגן אַ געוויסע זאַך, אַריינגענומען אין קאָפּ עפּעס אַ נייעם געדאַנק און מ'וועט שוין קערן הימל און ערד, אַז דער דאָזיגער געדאַנק זאָל דורכגעפירט ווערן אין פּראַקטישן לעבן. דאָס איז אַ ריינער אמת. די עקזיסטענץ פון אונזער קעמפּ איז דער בעסטער און שטאַרקסטער באַווייז דערצו.

וואָס האָבן מיר דערגרייכט מיט אונזער קעמפּ ביז היינט צוטאָג? מען פרעגט אונז, וואו זיינען די פרוכט פון אייער אַרבעט? פאַר פינף יאָר צייט האָט איר דאָך געטאָן, געאַרבעט, געלערנט. פון די קליינע קינדער זיינען דאָך שוין אויסגעוואַקסן גרעסערע בחורים. האָט דאָך זייער אַנוועזנהייט אין אונזערע רייען געדאַרפט זיך שוין לאָזן פילן. קענט איר אָנצייגן אויף דער צאָל כאָטש צענדליקער פון אָט דער יוגנט, וועלכע געפינען זיך אין אונזערע רייען צווישן די יוגנט־קלובן? ווילן מיר זאָגן, אַז עס איז נאָך צו פרי צו מאַכן אַ סך הכל פון די דערגרייכונגען אין קעמפּ פאַר די לעצטע פינף יאָר. אַזעלכע רעזולטאַטן קען מען ניט פילן אין די ערשטע יאָרן, איבערהויפּט קען מען אַזעלכע רעזולטאַטן ניט מעסטן מיט דער צאָל אַקטיווע עלעמענטן, וועלכע פאַרבלייבן מיט אונזער אָרגאַניזאַציע. דער געשעפטסמאַן קען ניט אויסרעכענען אין דאָלאַר און סענטן די דירעקטע פּראָפיטן, וואָס די אָדער יענע אַדווערטייזמענט ברענגט אַריין. ער קען ניט אָנצייגן, אַז דער פּראָפיט איז געקומען פון

דער צווייטער העלפט לאנד. אָנגעפאנגען מיט גאָר־ניט שטייען איצט אין דער קינדער־קאָלאָניע פּראַכט־פולע באָנגעלאוס. דער מאָליווער און דער פּינסקער ברענטש פון ארבעטער רינג אין שיקאַגאָ האָבן אוועקגעשטעלט פּראַכטפולע צוויי געביידן, וואו עס האָבן פּלאַץ נאָענט פון פופציג קינדער. דאָס איז געווען אַ מתנה פון די ברענטשעס צום קעמפּ. אַזאַ מתנה קאָנען געבן נאָר מענשן וועלכע האָבן ליב די זאַך, וועלכע זיינען באַגייסטערט פאַר דער אַר־בעט וואָס זיי טוען.

ווען די לינקע האָבן אויסגעשווינדלט פון אַר־בעטער רינג זיין קינדערלאַנד אין ניו־יאָרק האָט דער ארבעטער רינג גענומען בויען אַן אַנדער קעמפּ, אויפן זעלבן סילוואַן לייק, וואו דער קינ־דערלאַנד האָט זיך געפונען. דאָס פּלאַץ איז אויסגעבויט געוואָרן אַזוי פּראַכטפול שיין, אַזוי גרויס, אַז ער גיט זומער־רו צו איבער פינף הונדערט קינדער פון מיטגלידער פון ארבעטער רינג. אויך די גרוסן וואָס מיר קריגן פון אַנדערע קעמפּס זיינען פריילאַכע, כאָטש די פינאַנציעלע לאַגע פון יעדן איינעם פון די קעמפּס איז ניט אַלעמאָל אַ גרי גע. אַלע אונזערע קעמפּס זיינען ניט נאָר קעמפּס פאַר קינדער, נאָר אויף פאַר דערוואַקסענע. אין יעדער שטאָט פּרובירן אונזערע קעמפּ־פאַרוואַלטונגען צו פאַרוואַנדלען אונזערע קעמפּס סיי פאַר קינדער און סיי פאַר גרויסע און קולטורעלע צענטערן. זיי פּרו־בירן פאַראייניקן פאַרגעניגן מיט אויפקלערונג, מיט קולטור. ניט אַלעמאָל איז די ארבעט אַ לייכטע, אָבער עס ווערט אַלץ געטאָן דעם פּלאַן דורכצופירן.

אין אונזער גרויסער און פאַרצווייגטער ארבעט, אויף וואָס פאַר אַ געביט עס זאָל ניט זיין, לייגן מיר אַריין אַזוי פיל ליבע און איבערגעבנהייט, אַז ניט אַריין אונזער הארץ און נשמה. די ארבעט ארום פאַרשידענע באַזונדערע אינסטיטוציעס האָט אויך איין גרויסן חסרון, וואָס שטעלט אַוועק אַלע אונ־זערע אונטערנעמונגען אין גרויס געפאַר, און דאָס איז וואָס מיר טראַכטן איצט ווייניקער וועגן דעם ווייטערדיקן שיקזאַל פון ארבעטער רינג. עס זיינען דאָ גענוג מענשן וועלכע ארבעטן פאַר קעמפּס, פאַר שולן, פאַרן מעדיקאַל דעפּאַרטמענט, פאַר לייבאָר לייסעאומס, אָבער ווייניק טראַכטן זיי וועגן דעם ווי אַזוי צו פאַרגרעסערן די מיטגלידערשאַפט פון ארבעטער רינג. וועלן אונזערע ברע טשעס, אונזע־רע קעמפּ קאָמיטעס, אונזערע לייסעאומס קאָמיטעס זיך פאַרטאָן נאָר אין איין ווינקעלע פון אונזער אָרדן, וועלן ניט טראַכטן וועגן דעם אָרדן אַלס אַ גאַנצן, וועלן אַלע אונזערע ערפאָלגרייכע אינסטי־טוציעס גאָרניט ווערט זיין. אין אונזערע קעמפּס קומען גענוג זייטיקע מענשן און עס דאַרף זיין די אויפגאַבע פון די קעמפּ־טוער צו זען דורך די קעמפּס פאַרגרעסערן און פאַרשטאַרקערן דעם ארבעטער רינג. נאָר דאַן האָבן די קעמפּס פאַר אונז אַ גרויסן ווערט. אַלע וויכטיקע אינסטיטוציעס וועלן זיין ערפאָלגרייך נאָר דאַן, ווען דער פונדאַמענט אויף וועלכן זיי שטייען וועט זיין שטאַרק. ביי דער עפענונג פון קעמפּ דעם יאָר און די יאָרן וואָס וועלן קומען מוז מען דאָס האָבן אין זינען.

דער ארבעטער רינג און זיינע קעמפּס

פון נ. כאַנין

פּרעזידענט פון ארבעטער רינג

עס איז געווען אַ פּעריאָד אין ארבעטער רינג פון לייבאָר לייסעאומס. יעדע שטאָט האָט אָדער געבויט, אָדער ארומגעטראָגן זיך מיט דער אדייע פון בויען אַ לייבאָר לייסעאום, אַ פּלאַץ וואו די ראַדיקאַלע באַוועגונג זאָל האָבן איר אייגענע היים. די לייבאָר לייסעאומס האָבן דער מיטגלידערשאַפט פון ארבעטער רינג געקאָסט אַ פאַרמעגן. ווען מיר וואָלטן געקאָנט זאַמלען יענע געלט וואָס די ברענטשעס פון ארבעטער רינג האָבן אויסגעגעבן אויף די טעותים וואָס זיינען געמאַכט געוואָרן אין די לייבאָר לייסעאומס, וואָלטן מיר פון דעם אַליין געקאָנט אויסבויען אַ שיינע, פּראַכטפולע געביידע. און ניט קוקנדיק אויף די אַלע טעותים, זיינען די לייבאָר לייסעאומס געווען און זיינען אויך איצט אַ וויכטיקער מאָמענט פון אונזער ראַדיקאַלער און סאָציאַליסטישער ארבעט אין יעדער איינציקער שטאָט באַזונדער.

ווען אונזערע שטעט וואָלטן ניט געהאַט קיין לייבאָר לייסעאומס, וואָלט די ארבעטער רינג באַוועגונג אַ סך שוואַכער געווען. מענשן ווילן האָבן אויסער זייער אייגענער היים אַ פאָלקס־הויז, אַ הויז אין וועלכן אַלע געזעלשאַפטלאַכע טוער זאָלן זיך קאָנען צוזאַמענקומען ניט ווי פרעמדע, ניט ווי טענאַנטס, נאָר ווי אייגענע בעלי־בתים. אין דעם הינזיכט האָט די לייבאָר לייסעאום באַוועגונג אויפגעטאָן זייער אַ סך. אין דער ווייטער סאוט, אין דער וועסט, אין די קליינע שטעטלאַך פון מיטעל וועסט שפּאַצירט איר אָפּטמאָל איבער די גאַסן פון די שטעט און אינמיטן דערינען אַנטפּלעקט זיך פאַר אייך אַ הויז מיט דעם ארבעטער רינג עמבלעם, אָנגעשריבן אין אידיש און אין ענגליש: „ארבעטער רינג לייבאָר לייסעאום", און אומבאַמערקטערהייט נעמט אייך ארום אַ וואַרים, אַנגענעם געפיל.

פאַר די לעצטע פינף יאָר זיינען אַלע וויכטיקע שטעט פון אַמעריקע, וואו עס איז דאָ אַ גרעסערע אָדער אַ קלענער ארבעטער רינג באַוועגונג, פאַרנומען מיט דעם געדאַנק פון אָדער אויפהאַלטן אַ קעמפּ, וועלכן זיי האָבן שוין געבויט, אָדער בויען אַ קעמפּ, אויב עס איז נאָך אין שטאָט אַזאַ ניטאָ. ווען עס קומט איצט אויס צו באַזוכן אַ שטאָט איז די ערשטע זאַך וואָס מען פרעגט ביי אייך, ווי אַזוי דער ארבעטער רינג קעמפּ איז געקויפט געוואָרן, ווי אַזוי ער ווערט אויסגעהאַלטן און וואָס פאַר אַ נוצן דער קעמפּ ברענגט דעם ארבעטער רינג.

קעמפּס זיינען שוין ביי אונז דאָ אין די פאָלגנדע שטעט: ניו־יאָרק, שיקאַגאָ, טאָראָנטאָ, באָסטאָן, פילאַדעלפיע, לאָס אַנדזשעלאַס, און באַלטימאָר. מיר איז אויסגעקומען זיין אין דעם לאָס אַנדזשעלאַס, שיקאַגאָר און ניו־יאָרקער קעמפּס. יעדער פון די דריי קעמפּס איז אַ וועלט אַן און פאַר זיך.

מיר איז אויסגעקומען צו זיין אין לאָס אַנדזשעלאַס קעמפּ ווען ער איז נאָר־וואָס געקויפט געוואָרן. די הויכע בערג און שיינע טאָלן, אין וועלכע דער קעמפּ געפינט זיך, איז אַ פּראַכטפולע אָפּשפּיגלונג פון דעם וואונדערבאַרן לאַנד, קאַליפאָרניע. די ארומיקע נאַטור באַצויבערט, און עס איז קיין וואונדער ניט וואָס די מיטגלידער פון ארבעטער רינג אין קאַליפאָרניע האָבן זיך פּשוט מקריב געווען כדי דעם קעמפּ צו בויען, די שיינע בערג און טיפע טאָלן צו פאַרוואַנדלען אין אַ פּראַכטפולער ארבעטער רינג קאָלאָניע. אַזאַ פּלאַץ האָבן געקאָנט אויסקלייבן נאָר מענשן וועלכע האָבן ליב די שיינקייט פון דער נאַטור און די שיינקייט פון קאַליפאָרניע.

מיר איז אויסגעקומען צו זיין אין דעם קעמפּ פון שיקאַגאָ, און ניט מיט ווייניקער וואונדער ווי אין קאַליפאָרניע האָב איך געקוקט אויף אונזער אויפטו אין שיקאַגאָ. אויף איינעם פון די העכסטע פּלעצער פון פּראַכטפולען מישיגאַן לייק איז געקומען אַ קאָמיטע פון ארבעטער רינג אָן געלט און האָט אָפּגעקויפט אַן אַלטע, פאַרלאָזענע פאַרם, אינגאַנצן מיט 42 אַקער לאַנד, ווילד לאַנד, און האָבן דאָרטן באַשלאָסן צו בויען די ארבעטער רינג זומער־היים. זיי האָבן דאָס לאַנד צעטיילט אויף דער העלפט, איין העלפט האָבן זיי פאַרקויפט צו מיטגלידער פון ארבעטער רינג, וועלכע האָבן דאָרטן אַוועקגעשטעלט זייערע אייגענע קאַטעדזשעס, און דאָס געלט וואָס זיי האָבן ארויסגענומען פון פאַרקויפטן לאַנד האָט ניט נאָר געקלעקט צו באַצאָלן פאַר דעם גאַנצן לאַנד, נאָר עס האָט זיך אָפּגעשטעלט זעקס טויזנט דאָלאַר צו בויען דעם ארבעטער רינג קינדער־קעמפּ אויף

אונזערע דערגרייכונגען. אונז האָט זיך איינגעגעבן אויצובויען אַן אינסטיטוציע, וועלכע איז די מאָדערנסטע און שענסטע, וואָס דער שאַפנדער כוח פון די מיטגלידער פון ארבעטער רינג האָט געבויט. אונזער קינדער־קעמפּ איז דער שטאָלץ פון דער אידיש־וועלטלאַכער שול־באַוועגונג. אין אונזער קעמפּ קריגן אונזערע קינדער אַ אידיש־סאָציאַליסטישע דערציאונג אין גייסט פון ארבעטער רינג. מיר האָבן אויך לעצטנס מעגלאַך געמאַכט אַז קינדער פון אַלע שיכטן פון מיטגלידער פון ארבעטער רינג, צי זייערע עלטערן זיינען רייך אָדער אָרים, זאָלן קריגן די זעלבע מעגלאַכקייטן אין אונזער קעמפּ. די עטלאַכע וואָכן וואָס דאָס קינד פאַרברענגט אין אונזער קעמפּ, מאַכט מעגלאַך אַז עס זאָל נעמען קוקן מיט אַנדערע אויגן אויף אַלץ וואָס עס קומט פאָר ארום אים אין דער גרויסער ברייטער וועלט.

איך וויל ניט פאַרלירן קיין איבריקע ווערטער וועגן אונזער קעמפּ און זיין וויכטיקייט פאַר דערוואַקסענע אַלס אַן אַ. ר. אינסטיטוציע. איך וויל בלויז הארציק באַגריסן די טוער פון דער קעמפּ־באַוועגונג פאַר זייער אומענדלאַכער גוטער, געטרייער און איבערגעבענער ארבעט אויף דעם געביט פון ארבעטער רינג קעמפּ און איך וויל אויסדריקן מיין האָפענונג אַז אין דער צוקונפט, ווי פריער, וועלען מיר אַלע זען אַז אין דעם גרויסן רינג, וועלכער הייסט ארבעטער רינג, זאָל דער דער טייל, וועלכער הייסט קעמפּ, זיין איינער פון די שענסטע.

אַ גרופּע קינדערשע באָנגאַלאָס

איז דאָס געווען אַ טרוים, וועלכער מוז פאַרווירק־לאַכט ווערן. אונזער וועלט האָט געקוקט אויף אונז מיט פאַרדאַכט. פריינט האָבן געקוועטשט מיט די פּלייצעס, געגנער האָבן חוזק געמאַכט, אָבער מיט דער עקשנות פון מענשן, וועלכע גלויבן אין זייערע אידעאַלן, האָבן מיר אַלע זיך גענומען צו דער אַרבעט. מיר האָבן געקעמפט פאַר יעדער מעגלאַכ־קייט, מיר האָבן באַאיינפלוסט געגנער, געמאַכט זיי פאַר פריינט. מיט צוויי טויזנט פינף הונדערט דאָלאַר, אַנטליענע געלט, האָבן מיר געגעבן אַ דע־פּאַזיט צו קויפען אַ פּלאַץ פאַר אַ קעמפּ, וועלכער האָט אונז שוין ביז איצט געקאָסט ביי אַ פערטל מיליאָן דאָלאַר.

קריגן דאָס געלט אויף אָפּצוצאָלן פאַר דעם פּלאַץ, בויען דעם קעמפּ, — דאָס איז אַ געשיכטע פאַר זיך אַליין. אַ געשיכטע, וועלכע דאַרף פאַר־נעמען מער פּלאַץ ווי אַ קורצער אַרטיקל. אָבער איך וויל דערמאָנען, אַז מיט דער הילף פון דער נאַציאָנאַלער עקזעקוטיוו פון אַרבעטער רינג פון יענער צייט האָט זיך אונז איינגעגעבן צו מאַכן מעגלאַך אָנפאַנגען אונזער אַרבעט.

מיר האָבן גענומען אַ פּלאַץ, וועלכער איז גע־וועזן אַ פולשטענדיקע וויסטעניש, וואו די איינ־וואוינער פון יענעם געגנט פלעגן זומער אַרויס־פאָרן פאַר פּיקניקס, און מיר האָבן אויפגעבויט אַ מאָדערנע שטאָט. איך דערמאָן זיך, ווי אין פעב־רואַר 1927, עטלאַכע טעג פאַר דעם ווען מיר האָבן געקויפט דעם קעמפּ, בין איך געפאָרן זען דעם פּלאַץ וואָס מיר גייען קויפן. עס איז געווען אַ קאַלטער ווינטער־טאָג. איך בין געשטאַנען ביי „סילוויאַן לייק", אַרומגערינגלט פון פעלדער פול מיט שניי. אַלץ האָט אויסגעקוקט אַזוי טרויעריק, עלענד, איך האָב זיך אַליין ניט פאָרגעשטעלט אַז אין עטלאַכע מאָנאַטן שפּעטער וועט, ווי פון אַ צויבער־האַנט, אויפגעבויט ווערן אויף דעם פּלאַץ אַ וואונדער־שטאָט. דער קעמפּ איז אויפגעבויט געוואָרן אין זעקס וואָכן, ווייל די צייט איז געווען קורץ און מיר האָבן ניט געוואָלט פאַרלירן אַ סעזאָן. אַלץ האָט געמוזט געמאַכט ווערן שנעל און ווי עס פּאַסט פאַר אַזאַ אָרגאַניזאַציע ווי דער אַרבעטער רינג, און דאָ איז ניט געווען קיין געלט. פיל האַרצווייטיק, אַנטוישונגען און שווערע טעג האָט די דאַמאָלס־דיקע קעמפּ־קאָמיטע דורכגעמאַכט. עס זיינען גע־וועזן שטונדן ווען עס האָט זיך געדוכט אַז די קעמפּ־שיף וועט זיך דערטרינקען אין ים פון חובות און אַנדערע שוועריקייטן. צו הילף זיינען אונז גע־קומען די ברענטשעס פון אַרבעטער רינג, וועמענס מיטגלידער עס האָבן פאַרשטאַנען די נויטווענדי־קייט פון אַזאַ אינסטיטוציע. ברענטשעס האָבן אָנ־גענומען דעם דריי־דאָלאַר טעקס און, ווי פריער געזאָגט, האָט די נאַציאָנאַלע עקזעקוטיווע פון אַר־בעטער רינג געמאַכט מעגלאַך אַז אויף די פּלע־דזשעס פון די ברענטשעס זאָל אונז אַנטליען ווערן געלט כדי מיר זאָלן קענען אָנגיין מיט דער בויאונג פון דעם קעמפּ.

און דערנאָך די ערעפענונג פון דעם נייעם קעמפּ. הונדערטער מענשן זיינען אָנגעקומען אויף דעם „בייזן וואונדער" צו זען וואָס עס האָבן די טרוימערס אויפגעבויט. ניט האָבנדיק גענוג פּלאַץ ניט זייענדיק צוגעגרייט, האָבן מיר נאַטירלאַך צוזאַ־מענגעבראָכן. יענעם טאָג וועל איך קיינמאָל אין מיין לעבן ניט פאַרגעסן. מיט אַרונטערגעלאָזענע קעפּ. אַרצווייפלטע פּנים'ער, זיינען די מיטגלידער פון דער קעמפּ־קאָמיטע אַרומגעלאָפן איבער דעם קעמפּ. דאָ האָט אַ קעמפּ־קאָמיטע־מיטגליד אַ בעטל געשלעפּט, דאָ האָט אַ צווייטער זיך פאַרוואַנדלט אין אַ קעלנער, אַ דריטער האָט אַנדערע שווערע אַרבעט געטאָן. אונזערע אַרבעטער רינג באַזוכער האָבן אַלץ גענומען גוטמוטיק, פאַרשטייענדיק אַז אונטער די אומשטענדן האָט דאָס געדאַרפט פּאַסירן. עס איז שווער אַריינצוגיין אין אַלע איינצלהייטן. די קעמפּ־קאָמיטע איז פאַר דער גאַנצער צייט גע־וועזן ניט נאָר פאַרוואַלטער, פינאַנסירן, וועלכע האָבן געדאַרפט טראַכטן און זאָרגן, וואו קריגט מען אַ „מאָרטגעדזש", נאָר ווען מען האָט געדאַרפט זיינען געווען זאָגאַר שווערע און אומבאַ־צאָלטע אַרבעטער. עס זיינען געווען צייטן, ווען דער אָדער יענער באַזוכער אין קעמפּ, ניט קריגנדיק די נויטיקע באַקוועמלאַכקייט, האָט גאַנץ פיין אויסגעזידלט דעם קאָמיטע־מאַן. און דער ניט־באַ־צאָלטער שווער־אַרבעטנדיקער קאָמיטע־מאַן האָט דאָס מיט ווייטאָג אין האַרצן און מיט אַ שמייכל אויפן פּנים אַרונטערגעשלונגען.

צום שלום וויל איך זאָגן, אַלס איינער וועלכער איז געווען און איז איצט פאָרזיצנדער פון דער אַ. ר. קעמפּ קאָמיטע פון דעם ערשטן יאָר פון איר גרינדונג, אַז ניט קוקנדיק אויף דעם וואָס עס זיינען געווען שווער און ביטער די וועגן פון אונזער טע־טיקייט, ניט קוקנדיק אויף דעם וואָס עס זיינען געווען צייטן ווען דער לאַסט פון דעם קעמפּ איז געווען זייער שווער אויף די אַקסלען פון דער קעמפּ־קאָמיטע, און אויך ניט קוקנדיק אויף דעם וואָס דער קעמפּ־קאָמיטע איז אויסגעקומען זייער שווער צו קעמפן פאַר אַנערקענונג פון איר אַרבעט, איז איצט, ביי דער פייערונג פון פינף־יאָריקער טעטיקייט פון דעם אַרבעטער רינג קעמפּ, זיינען מיר שטאָלץ מיט

פינף יאָר ארבעטער רינג קעמפּ

פון ר. בלאַק

פאָרזיצנדער, ארבעטער רינג קעמפּ

שווער זיינען געווען די וועגן פון טעטיקייט פון דער קעמפּ־באַוועגונג. ניט מיט בלומען באַפּוצט, נאָר פול מיט דערנער, אַנטוישונגען און האַרץ־קלעמעניש. איך געדענק דעם ערשטן גרינדונגס־מיטינג פון ארבעטער רינג קעמפּ, שבת, דעם 27־טן מאַרטש, 1926. דער מיטינג איז פאָרגעקומען גלייך נאָך דעם ווי אונזערע אויסגעלינקטע פריינט האָבן אויף אַן אומפאַראַנטוואָרטלאַכן וועג פאַרכאַפּט „קינדערלאַנד". זייער קאַמפּס־געשריי איז געווען, אַז זיי וועלן אָפּרייסן פון ארבעטער רינג אַלע קולטורעלע אינסטיטוציעס און צוזאַמען מיט די אינסטיטוציעס וועלן שוין מיטגיין די טוער אויך, ד. ה., די יעניקע וואָס גיבן אַריין נשמה, שטימונג און ארבעט אין אַנשטאַלטן פון אַזאַ כאַראַקטער. און ביי יענעם גרינדונגס־מיטינג געפונען אויף דער איניציאַטיווע פון דעם נאַציאָנאַלן בילדונגס־קאָמיטעט פון ארבעטער רינג, צוזאַמען מיט פאַרטרעטער פון דער ניו־יאָרק סיטי עדיוקיישאָנאַל קאָמיטע און צענטראַלע שול־פאַרוואַלטונג, זיינען מיר געזעסן, אַ גרופּע געציילטע טוער און לערער, און געטראַכט וועגן די מעגלאַכקייט פון אויפבויען אַן ארבעטער רינג קינדער־קעמפּ. שווער איז געווען אויפן האַרצן. מיר זיינען אַלע געזעסן אין אַ געדריקטער שטימונג. טיף אין האַרצן איז געווען באַגראָבן אַ צווייפל. אונז האָט זיך אַליין ניט געגלויבט אַז מיר וועלן קענען טאָן די ארבעט, מיר האָבן ניט געוואוסט ווי די ברענטשעס פון אַרבעטער רינג וועלן זיך אָפּרופן.

אונזערע לינקע פריינד האָבן געזאָגט אַז די גרויסע מיטגלידערשאַפט פון ארבעטער רינג איז פּאַסיוו צו יעדער קולטורעלער טעטיקייט, אַז בלויז זיי, יחידים, אויסדערוויילטע, זיינען פאַראינטערעסירט אין דער אויפקלערונגס־ארבעט צווישן די אידישע ארבעטער־מאַסן און מיט זייער אוועקגיין פון ארבעטער רינג וועט ניט זיין ווער עס זאָל אָט די ארבעט טאָן.

מיר אָבער, לאָיאַלע ארבעטער רינג טוער, האָבן געוואוסט, אַז דאָס איז ניט מער ווי פאַרלוימדונג אויף דער אינטעליגענץ פון דער גרויסער מיטגלידערשאַפט פון ארבעטער רינג. מיר האָבן געוואוסט אַז די מיטגלידערשאַפט פון אַ. ר. קענען, ביי פּאַסנדע אומשטענדן, אויפטאָן וואונדער, און מיט פאַרביסענער עקשנות האָבן מיר ביי יענעם מיטינג באַשלאָסן, אַז דער ארבעטער רינג אין ניו־יאָרק און אומגעגנט מוז האָבן אַ קעמפּ. אַ קעמפּ פאַר קינדער און דערוואַקסענע. אַ קינדער־קעמפּ, וואו די צוקונפטיקע יורשים פון ארבעטער רינג וועלן געלערנט ווערן צו שעצן און ליבן די אַלע סאָציאַליסטישע ארבעטער־אידעאַלן, פאַר וועלכע זייערע עלטערן האָבן, יעדער אויף זיין וועג, עטוואָס בייגעשטייערט. אַ קעמפּ פאַר דערוואַקסענע, וואו די מיטגלידער פון ארבעטער רינג וועלן אין אַן ארבעטער רינג אַטמאָספערע פאַרברענגען די עטלאַכע וואָכן וואַקאַציע ווייט פון דעם טומל פון דער גרויסער שטאָט.

מיר האָבן געגרופּן אַ קאָנפערענץ פון ברענטשעס, וועלכע האָבן זיך זייער ווארים אָפּגערופן אויף דער ארבעט און אונז פאַרשפּראָכן צו געבן די נויטיקע הילף.

עס איז ניט אין מיין אויפגאַבע צו שרייבן די געשיכטע פון ארבעטער רינג קעמפּ. צו יונג זיינען נאָך די פּאַסירונגען, צו פריש זיינען די איינדרוקן, אָבער איך וויל ביים יום־טוב פון אונזער פינף־יאָריקער טעטיקייט דערמאָנען די ליידן און פריידן פון די טוער אַרום דער קעמפּ־באַוועגונג. נאָכדעם ווי מיר האָבן געקראָגן אַ סך מאָראַלע דערמוטיגונגען, אָבער זייער ווינציק פינאַנציעלע הילף, האָט זיך אָנגעפאַנגען אַ רייע זוכונגען פון אַ פּאַסיקן פּלאַץ. עס איז געווען שוין שפּעט אין סעזאָן און מיר זיינען געצוואונגען געווען צו דינגען אַ קליינעם פּלאַץ אין סטעמפּאָרד.

די געשיכטע סטעמפּאָרד קען פאַרנעמען אַ בוך פאַר זיך אַליין. יענעם יאָר האָבן מיר אַ סך געלערנט און נאָך דעם סעזאָן זיינען מיר פיליייכט ניט געוועזן רייך אין געלט, אָבער רייך אין ערפאַרונג, און גלייך ווי דער קעמפּ האָט זיך געשלאָסן האָבן מיר גענומען טראַכטן וועגן קויפן אַ פּלאַץ צו בויען אַ קעמפּ.

קויפן אַ פּלאַץ צו בויען אַ קעמפּ אָן געלט און נאָך מיט אַ דעפיציט, וואָס מיר האָבן געהאַט פון סטעמפּאָרד, וואָלט ביי אַנדערע געוועזן אַן אַבסורד, אָבער ביי דער גרופּע טוער אַרום דער באַוועגונג

אַ פּאָר ווערטער צו אונזער יום-טוב

דער אַרבעטער רינג קעמפּ פייערט זיין פינף-יאָריקן יובילייאום! וואָס איז דען פינף יאָר? דאָס איז דאָך ניט מער ווי אַווײַלע, דאָס איז דאָך ערשט דער אָנהויב. מיר שטייען ביים אָנהויב, גרויסע און וויכטיקע אַרבעטן שטייען נאָך אונז פאָר אין דער צוקונפט, וויכטיקע און אָנגווייטאָקטע פּראָבלעמען, וואַרטן אויף זייער לייזונג.

און דאָך איז דער פינף-יאָריקער יובילייאום פאַר אונז אַ יום-טוב, און אַ גרויסער יום-טוב.

שווער איז געווען אונזער וועג פאַר די לעצטע פינף יאָר, שווערע שטיינער האָבן מיר געמוזט פון דעם וועג אָפּראַמען, אָן געלט און אָן דערפאַרונג, אַרומגערינגלט מיט געגנער האָבן די פיאָנערן פון קעמפּ זייער אַרבעט אָנגעהויבן, באַגלייט מיט בליקן פון באַדויערן פון פריינט און חוזק-שמייכלען פון די געגנער, האָבן זיי אָנגעהויבן זייער שווערע אַרבעט.

איצט, פינף יאָר שפּעטער, איז דער אַרבעטער רינג קעמפּ איינע פון די שענסטע און אָנגעזעענסטע אינסטיטוציעס אין אַרבעטער רינג. קיינער קען ניט ריידן וועגן אַרבעטער רינג ניט דערמאָנענדיק דעם אַרבעטער רינג קעמפּ; קיינער קען ניט ריידן וועגן דער סאָציאַליסטישער קולטור-טעטיקייט פון אַרבעטער רינג ניט אָפּשטעלנדיק זיך אויף דעם בכבוד'יקן פּלאַץ וואָס דער אַרבעטער רינג קעמפּ פאַרנעמט אין אָט דער טעטיקייט.

צום פינף-יאָריקן יובילייאום קומען די קעמפּ-בויער און קעמפּ-טוער ניט קיין פאַרמאַטערטע, ניט קיין צוגעשטאַנענע, נאָר פריש-באַגייסטערטע פון דעם ביז איצ-טיקן דערפאָלג, פול מיט ענערגיע און ענטוזיאַזם פאַר ווייטערדיקער טעטיקייט.

צום פינף-יאָריקן יובילייאום פון אַרבעטער רינג קעמפּ שיקט די קעמפּ-קאָמיטע איר האַרציקע באַגריסונג צו די טויזנטער אַ. ר. מיטגלידער וואָס האָבן אַלע מאָל מיט וואָרט און טאַט געהאָלפן אין דער קעמפּ-אַרבעט, און וועלן געווים אויך אויף ווייטער געבן זייער שטיצע צו אונזער גרויסער סאָציאַליסטיש-קולטורעלער אינסטי-טוציע.

די אַרבעטער רינג קעמפּ קאָמיטע

ר. בלאַק, פּאָרזיצער

מ. גוזמאַן, ווייס-טשערמאַן

ראָזען, סעקרעטאַר

ל. ראָטמאַן, טרעזשורער

List of Advertisers

Herman Adelman 33
Amalgamated Bank of New York 25
Arrow Dairy Co., Inc. 36
C. Bornstein 26
Bayonne Steel Ceiling Co. 27
Beck & Levy 28
Benjamin's 29
Barnett L. Becker 34
Mr. and Mrs. Morris Berman 37
S. Barkan 46
Chatham Phenix National Bank & Trust Co.... 24
Capitol Roofing Co. 27
The Canal Fixture Co. 34
Cemetery Department, W. C. 35
Cloak, Skirt & Dress Pressers Union, Local 35 39
Columbia Tea Co. 40
Harry Canter 46
Dressmakers' Union Local 22, I.L.G.W.U. 39
Dreyfus Co., Inc. 41
Dutchess Feed Store, Inc. 44
Etess Bros. 29
Annie M. Elish 33
Evans Bros. 41
Israel Feinberg 44
A Friendly Bank 45
Farmers Co-operative Milk Co. 46
Gellens & Weiss 36
Gordon & Rothman 40
Harris & Farkash 27
The International Ladies' Garment Workers' Union 39
J. D. F. 43
June Dairy Products Co. 37
Judea Life Insurance Co. 39
Kandel Bros. 31
Kaplan Bros. 42
Livingston Manor Lumber Co. 29
Ladies' Aux. Branch 163, W. C. 33
Samuel Leder 36
Horace London 37
Ladies' Tailors and Custom Dressmakers' Union, Local 38 39
Morris Leibowitz 41
Jos. Lidsky 41
Louis Employment Agency 42
Manischewitz Matzo 27
Morris Michton 34
Marlin Printing Co., Inc. 35
Modern Investment and Loan Corp.....Inside Cover
National Bank of Liberty 30
William Nicholson 30
New York Title and Mortgage Company..... 38
Naturalization Aid League 46
Dr. Harry Ordin 31
Dr. Samuel A. Preiser 34
Prime Steam Laundry Co. 42
Albert Pick-Barth Co., Inc. 42
Premier Pure Food Products 44
Isidor Reiss 31
Rialto Bus Lines 38
Rappoport Studios 40
Sokoloff Bakery 30
Saks Bros. 31
Sullivan County Plumbing and Heating Supply Co., Inc. 31
Dr. E. Singer 33
Dr. H. Steinmetz 34
Sunshine Biscuit Co. 35
Siegel's Bakery 35
Sloane Printing Co., Inc. 41
Sachs & Steinfeld 41
L. Smul & Son, Inc. 41
Dr. and Mrs. M. Tashman 32
Thorman, Baum & Co. 38
Unity Sanitary Supply Co. 44
World Credit Corporation 27
H. E. Weber 29
W. C. Medical Staff 33

אינהאלט

אַ פּאָר ווערטער צו אונזער יום־טוב — אַרבעטער רינג קעמפּ קאָמיטע 86
פינף יאָר אַרבעטער רינג קעמפּ — ר. בלאַק, פאָרזיצנדער אַ. ר. קעמפּ . . . . . 83—85
דער אַרבעטער רינג און זיינע קעמפּס — נ. כאַנין . . . . . 81—82
פינף יאָר אַרבעטער רינג קעמפּ — י. באַסקין . . . . . 79—80
פאַרוואָס אַ אידישער קעמפּ? — פ. געליבטער . . . . . 76—78
קעמפּ־קאָמיטע 1930 . . . . . 74—75
וואָס מיר קענען אויפטאָן אין אונזער קעמפּ . . . . . 72—73
אונזער קינדער־רעפּובליק — א. ליטוואַק . . . . . 68—71
באַגריסונג פון דער ניו־יאָרקער אַ. ר. צענטראַלער שול־פאַרוואַלטונג 68
פינף יאָר קינדער־קעמפּ — מ. איוועסקי . . . . . 63—67
ערשטע קעמפּ קאָמיטע, 1927 . . . . . 64—65
אונזער מיטהילף צו אייער אידעאַלער אַרבעט — פרויען קעמפּ־קאָמיטע 63
דער קעמפּ און זיין ווירקונג אויף דער אַרבעטער רינג שול — ת. בערנשטיין . . . . . 61—62
די סאָשל סוירוויס ביוראָ אין אַ. ר. — ראָוז אַש־סימפּסאָן . . . . . 58—60
אונטער די גרינינקע ביימעלאַך — ב. י. ביאַלאָסטאָצקי . . . . . 56—57
אַ קעמפּ פאַר קינדער — ל. פאָגעלמאַן 55
קעמפּ־אויפגאַבן און דערגרייכונגען — ב. געבינער . . . . . 53—54
באַגריסונג פון דער נואַרק דיסטריקט קאָמיטע 53
צום פינפטן יאָר פון אונזער קעמפּ — ניו־יאָרק סיטי אָרג. און עדיוקיישאָנאַל קאָמ., אַ. ר. 52
ברענטש־דירעקטאָרי . . . . . 47—51

FIVE YEARS OF THE W. C. CAMP—R. Block . . . . . 1—2
THE WORKMEN'S CIRCLE AND ITS CAMPS—N. Chanin . . . . . 3—4
FIVE YEARS OF THE W. C. CAMP—J. Baskin . . . . . 5—6
WHY A YIDDISH CAMP—Ph. Geliebter . . . . . 7—9
OUR SCHOOL AND OUR CAMP—H. Kantorovitch . . . . . 10—12
FIVE YEARS OF OUR CHILDREN'S CAMP—B. M. Evensky . . . . . 13—14
THE SOCIAL SERVICE BUREAU IN THE W. C.—Rose Asch-Simpson . . . 15—18
THE REAL "RED CROSS" OF THE JEWISH LABOR MOVEMENT—Ab. Zucker . 19—20
A CAMP FOR THE CHILD—Dr. M. Tashman 21
THE DANGEROUS AGE—Bruno S. Harwood, M.D. . . . . 22—23

אַרויסגעגעבן פון

אַרבעטער רינג קעמפּ קאָמיטע

JUNE, 1930

NEW YORK, N. Y.

895

ארבייטער רינג קעמפ בוך

1930